Dimineața, la prânz și seara

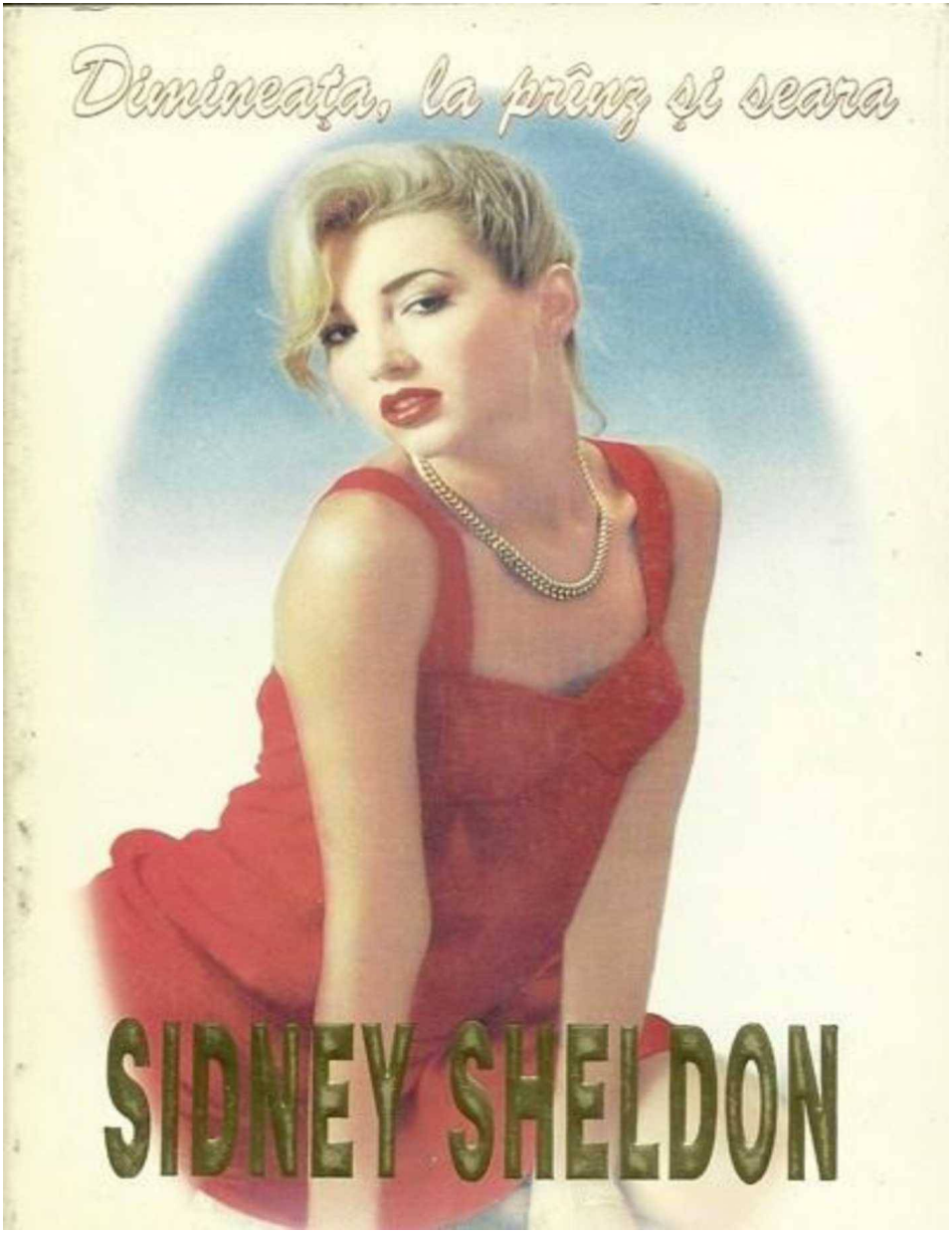

SIDNEY SHELDON

SIDNEY SHELDON

DIMINEAŢA, LA PRÂNZ ŞI SEARA

Titlul original: Morning, Noon and Night, 1995
Traducere de Gabriela-Anca Marin

Dimineaţa

Capitolul 1

— Ştiți că suntem urmăriți, domnule Stanford? îl întrebă Dmitri.

— Da. Fusese conştient de acest lucru în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Cei doi bărbați şi femeia erau îmbrăcați obişnuit, în încercarea de a se amesteca printre turiştii care se plimbau pe străzi, în aerul proaspăt al dimineții. Dar era foarte greu să nu fii recunoscut într-un oraş mic cum era St. Paul-de-Vence.

Harry Stanford fusese primul care-i observase, pentru că erau prea obişnuiți şi se străduiau prea mult să nu se uite în direcția lui. Oriunde se ducea, unul dintre ei îi era în preajmă.

Harry Stanford era şi foarte uşor de urmărit. Avea aproape un metru nouăzeci, un profil aristocratic al o coamă de păr alb care-i depăşea destul de mult gulerul cămăşii. Era însoțit de o brunetă izbitor de frumoasă, tânără, şi de Dmitri Kaminsky, bodyguard-ul lui, un tânăr înalt, voinic şi puternic ca un taur. *Le-ar fi şi greu să ne piardă din ochi,* se gândi Stanford.

Ştia cine-i trimisese şi de ce. Simțea pericolul iminent. Învățase cu mulți ani în urmă să se încreadă în instinctele lui. Intuiția şi instinctul îi fuseseră de mare ajutor şi-l făcuseră să devină unul din cel mai bogați oameni din lume. Revista *Forbes* estimase averea lui la şase miliarde de dolari, în timp ce *Fortune 500* apreciase că era de şapte miliarde. *The Wall Street Journal, Barron's* şi *Financial Times* publicaseră toate câte un articol despre el, încercând să-i explice magia şi inegalabilul simț al momentului, care îl ajutaseră să creeze corporația *Stanford Enterprises.* Însă nici unul nu reuşise pe deplin.

Erau de acord în privința unui singur lucru: energia lui inepuizabilă. Era neobosit. Filosofia lui era simplă; o zi în care n-ai încheiat o afacere e o zi pierdută. Îi hărțuia pe

adversarii lui, pe salariați, pe toți cei care veneau în contact cu ei. Era un fenomen, mai puternic chiar decât viața însăşi. Se considera un om religios. Credea în Dumnezeu, iar acel Dumnezeu care, credea el, voia ca el să fie bogat şi să se bucure de succes, şi ca toți duşmanii lui să moară.

Harry Stanford era o persoană publică, iar presa ştia totul despre el. Dar Harry Stanford era şi o persoană particulară, despre care presa nu ştia nimic. Scriseseră cu toții despre charisma lui. Despre stilul lui luxos de viață, despre avionul particular şi iahtul lui, despre reşedințele legendare din Hobe Sound. Maroc, Long Island, Londra, sudul Franței şi, bineînțeles, Rose Hill, în Black Bay, Boston. Dar adevăratul Harry Stanford rămânea o enigmă.

— Unde mergem? întrebă femeia.

Era prea preocupat ca să-i răspundă. Perechea de pe celălalt trotuar folosea un foc încrucişat, se schimbau din nou partenerii. Odată cu simțul pericolului, Stanford simți o mânie profundă. Îi invadaseră intimitatea îndrăzniseră să-l urmărească până aici, în raiul lui secret, unde se ascundea de restul lumii.

St. Paul-de-Vence e o aşezare pitorească, medievală, situată în vârful Alpilor maritimi, între Cannes şi Nisa. E înconjurat de o privelişte încântătoare, spectaculoasă: dealuri şi văi acoperite de flori sălbatice, orhidee şi păduri de pini. Satul, un amalgam de studiouri ale pictorilor, galerii şi magazine cu antichități, este un magnet care atrage turişti din lumea întreagă.

Harry Stanford şi însoțitorii lui porniră pe Rue Grande.

Stanford se întoarse spre femeie.

— Sophia, îți plac muzeele?

— Da, *caro*.

Era dornică să-i fie pe plac. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca Harry Stanford. *De-abia aştept să le povestesc*

prietenelor mele despre el. Nu credeam că mai am ceva de învățat despre sex, dar, Doamne, e atât de inventiv! E magnific! Sunt extenuată!

Au pornit-o în sus, pe deal, spre muzeul de artă *Fondation Maeght,* unde au admirat colecțiile de tablouri aparținând lui Bonnard, Chagall şi ale aftor pictori contemporani. Când Harry Stanford se uită întâmplător în urmă, o observă pe femeie la celălalt capăt al galeriei, privind un Miró.

Stanford se întoarse spre Sophia.

— Ți-e foame?

— Da. Dacă ți-e şi ție. *Nu trebuie să fiu prea insistentă.*

— Bine. Vom lua masa la *La Colombe D'or.*

La Colombe D'or era unul din restaurantele preferate ale lui Stanford. Amenajat într-o casă construită în secolul al XVI-lea, la intrarea în partea veche a orăşelului. Stanford şi Sophia stăteau la o masă în grădină, lângă piscină.

Prince, ciobănescul german al lui Stanford, stătea la picioarele lui, mereu la pândă. Oriunde mergea Stanford, era şi Prince. Se zvonea că la comanda lui Harry Stanford animalul putea sfâşia gâtul cuiva. Dar nimeni nu-şi dorea să verifice autenticitatea acestui zvon.

Dmitri stătea singur la o masă de lângă intrare, observându-i foarte atent pe toți cel care intrau şi ieşeau.

Stanford se întoarse spre Sophia.

— Să comand eu pentru tine, draga mea?

— Te rog.

Harry Stanford se mândrea cu faptul că era un mare cunoscător al mâncărurilor fine. Comandă salată verde şi *fricassé de lotte.*

În timp ce erau serviți, Danielle Roux, proprietara restaurantului, se apropie zâmbind de masa lor.

— *Bonjour.* Vă simțiți bine la noi, domnule Stanford?

— Minunat, madame Roux.

Şi aşa avea să fie continuare *Sunt nişte pigmei, care*

încearcă să doboare un uriaş. Dar vor fi dezamăgiți crunt.

Sophia zise:

— N-am mai fost niciodată aici. E atât de frumos!

Stanford îşi concentră atenția asupra femeii de lângă el. Dmitri o agățase pentru el, la Nisa, cu o zi înainte.

***

— Domnule Stanford, v-am adus pe cineva.

— Ai avut vreo problemă? îl întrebase Stanford.

— Niciuna.

O văzuse în holul hotelului *Negresco* şi se apropiase de ea.

— Scuzați-mă, vorbiți engleza?

— Da.

Avea un uşor accent italian.

— Tipul pentru care lucrez eu ar vrea să luați masa cu el.

Fusese indignată.

— Nu sunt o *puttana!* Sunt actriță, zisese ea. De fapt, avusese un rol de numai două replici într-un film al lui Giuseppe Tornatore. De ce-aş lua masa cu un străin?

Dmitri scosese din buzunar un teanc de hârtii de o sută de dolari. Îi dădu cinci hârtii.

— Prietenul meu este foarte generos. Are un iaht, dar se simte singur.

Urmărise cum expresia ei trecea de la indignare la curiozitate, apoi se transformase În Interes.

— De fapt, se întâmplă ca acum să fiu între două filmări. Zfmbi. Ce rău ar fi dac-aş lua totuşi masa cu prietenul tău?

— E perfect. Va fi încântat.

— Unde e?

— La St. Paul-de-Vence.

Dmitri alesese bine. Era italiancă. Până în treizeci de ani. Senzuală ca o pisică. Bine făcută. Privind-o mai bine,

Harry Stanford luă pe toc o hotărâre.

— Îți place să călătoreşti, Sophia?

— Ador să călătoresc.

— Bine. Vom pleca într-o scurtă excursie. Scuză-mă o clipă.

Sophia îl urmări intrând în restaurant şi îndreptându-se spre cabina telefonică.

— Aş vrea să trimit un mesaj echipajului iahtului *Blue Skies*. Whisky bravo lima nouă opt zero…

Conversația dură cinci minute. Când Stanford termină ce avea de spus, formă numărul aeroportului din Nisa. Dar discuția dură mult mai puțin de astă dată.

Apoi i se adresa lui Dmitri, care ieşi în grabă din restaurant. Se reîntoarse la Sophia.

— Eşti gata?

— Da.

— Hai să ne plimbăm.

Avea nevoie de timp ca să elaboreze un plan.

Era o zi perfectă. Râuri de lumină argintie se revărsau peste oraş.

S-au plimbat pe Rue Grande, au trecut de biserică şi s-au oprit la *boulangerie*, ca să cumpere pâine proaspătă. Când au ieşit afară, unul din cei trei urmăritori era în fața bisericii şi se prefăcea c-o studia. Ca şi Dmitri.

Harry Stanford îi întinse pâinea Sophiei.

— Ce-ar fi să o duci tu înăuntru? Vin şi eu în câteva minute.

— Bine. Zâmbi şi-i şopti. Să te grăbeşti, *caro*.

Stanford o privi cum se îndepărta, apoi i se adresă lui Dmitri.

— Ce-ai aflat?

— Femeia şi unul dintre tipi stau la Le *Hameau.*

Harry Stanford cunoştea hotelul.

— Şi celălalt?

— La Le *Mas d'Artigny.* Ce vreți să fac cu ei, domnule?

— Nimic. Am să mă ocup eu de ei.

Vila lui Harry Stanford era situată pe Rue de Casette, lângă primărie. Era o casă cu cinci etaje, din pietre şi alabastru. La subsol erau garajul şi pivnița în care se păstrau vinurile. O scară de marmură ducea spre dormitoare, spre birou şi terasă. Întreaga casă era mobilată cu antichități franțuzeşti şi plină de flori.

Când Stanford se întoarse la vilă, Sophia îl aştepta în dormitor. Era goală.

— Ce-a durat atât, îi şopti.

Ca să supraviețuiască între două filmări. Sophia Matteo făcea rost de bani ca call-girl. Se obişnuise să se prefacă că ajungea la orgasm ca să-şi satisfacă clienții, dar cu tipul de acum, n-avea nevoie să se mai prefacă. Era nesătul, iar ea reuşea să ajungă la apogeu de câteva ori consecutiv, până când cădeau înapoi în pat, epuizați. Sophia îl îmbrățişă şi-i murmură fericită:

— Aş putea sta aici o veşnicie, *caro.*

Aş vrea să se fi putut, se gândi Stanford.

***

Au luat cina la *Le Café de la Place,* în Piaza du General-de-Gaulle, la intrarea în sat. Masa a fost delicioasă, iar pentru Stanford pericolul prezent îi adăuga un condiment în plus mâncării.

Când au terminat, s-au reîntors la vilă. Stanford mergea foarte încet, asigurându-se că urmăritorii nu-l scăpau din ochi.

La ora unu noaptea, bărbatul care supraveghea casa văzu cum luminile se stingeau una câte una. Vila se cufundă în întuneric.

La ora patru şi jumătate dimineața, Harry Stanford intră în camera de oaspeți, unde dormea Sophia. O scutură cu blândețe.

— Sophia…?

Ea deschise ochii şi-l privi, zâmbind anticipativ. Apoi se încruntă. El era complet îmbrăcat. Se ridică din pat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, draga mea. Totul este în ordine. Ai spus că-ți place foarte mult să călătoreşti. Vom face o scurtă excursie.

Ea se trezise complet.

— La ora asta?

— Da. Dar nu trebuie să facem zgomot. Haide, repede.

Cincisprezece minute mai târziu, Harry Stanford, Sophia, Dmitri şi Prince coborau în garaj, unde-l aştepta un *Renault* maro. Dmitri deschise precaut uşa garajului şi se uită în jur. Strada părea pustie, cu excepția maşinii lui Stanford. Un *Corniche* alb, parcat în fața casei.

— Totul e în regulă.

Stanford se întoarse spre Sophia.

— Acum vom juca un joc. Tu şi cu mine ne vom lăsa în jos, pe bancheta din spate.

Ochii ei se măriră de uimire.

— De ce?

— Mă urmăresc unii din rivalii mei în afaceri. Sunt pe cale să închei o afacere importantă, iar ei încearcă să mi-o ia înainte. Dacă se întâmplă aşa, voi pierde mulți bani.

— Înțeleg, zise Sophia. N-avea nici cea mai mică idee despre ce voia el să spună.

Cinci minute mai târziu ieşeau în grabă din sat, îndreptându-se spre Nisa. Un bărbat aşezat pe o bancă văzu *Renault*-ul maron. La volan era Dmitri Kaminsky, iar lângă el stătea Prince. Bărbatul luă grăbit un telefon celular şi formă un număr.

— S-ar putea să avem o problemă, îi spuse el femei.

— Ce fel de problemă?

— Un *Renault* maro tocmai iese din sat. E condus de Dmitri Kaminsky. Are şi câinele cu el.

— Stanford nu era în maşină?

— Nu.

— Nu cred. Bodyguard-ul lui nu-l lasă singur noaptea

iar câinele nu-l părăseşte niciodată.

— Maşina lui mai e parcată în fața casei? întrebă celalalt bărbat care fusese trimis să-l urmărească pe Harry Stanford.

— Da, dar e posibil să fi schimbat maşinile.

— Sau vor să ne păcălească! Sună la aeroport.

În câteva minute, aveau legătura cu turnul de control.

— Avionul domnului Stanford? *Oui.* A sosit cu o oră în urmă şi a făcut deja plinul.

Cinci minute mai târziu, doi membri al echipei de supraveghere erau în drum spre aeroport, în timp ce cel de-al treilea ținea în continuare sub observație vila întunecată.

În timp ce *Renault*-ul maroniu trecea prin La Coalle-sur-Loup, Stanford se ridică de pe bancheta pe care stătuse întins.

— Te poți ridica şi tu, acum, îi spuse el Sophiei. Se întoarse spre Dmitri. Aeroportul din Nisa. Rapid.

Capitolul 2

O jumătate de oră mai târziu, pe aeroportul din Nisa, un *Boeing 727* rula spre punctul de decolare. Cocoțat în turnul lui, controlorul de trafic spuse:

— Sunt tare grăbiți. E a treia oară când cer permisiunea de a decola.

— Al cui e avionul?

— Harry Stanford. Regele Midas în persoană.

— Îi e probabil teamă să nu rateze vreun milion-două.

Controlorul dirijă un *Learjet* care tocmai decola, apoi luă microfonul.

— Către *Boieng*-ul opt-nouă-cinci. Aici turnul de control. Puteți decola. Pista este liberă.

O clipă mai târziu, avionul imens se ridica spre înălțimile cerului plumburiu al dimineții.

Copilotul vorbi în microfon:

— Aici *Boeing* opt-nouă-cinci. Urcăm la trei mii. Curs şapte-zero. Se întoarse spre pilot. Uau! Bătrânul Stanford era nerăbdător să ne vadă în aer. Nu-i aşa?

Pilotul ridică din umeri.

— Nu este treaba noastră să ne punem întrebări. Ci să executăm ceea ce ni se spune. Ce face?

Copilotul se ridică şi privi în cabină.

— Se odihneşte.

Din maşină, au telefonat la aeroport.

— Avionul domnului Stanford… Mai este la sol?

— *Non, monsieur*. Tocmai a decolat.

— Ştiți încotro se îndreaptă?

— Bineînțeles.

— Încotro?

— J.F.K.

— Mulțumesc. Se întoarse spre însoțitorul lui. Aeroportul *Kennedy*. Vom trimite pe cineva să-i aştepte acolo.

Când *Renault*-ul trecu de Monte Carlo, îndreptându-se în mare viteză spre granița italiană, Harry Stanford zise:

— Eşti sigur că nu mai suntem urmăriți?

— Foarte sigur, domnule. Ne-au pierdut urma.

— Bine.

Stanford se sprijini de spătar şi se relaxă. N-avea de ce să-şi mai facă griji. Probabil că acum urmăreau avionul. Revăzu întreaga situație cu ochii minții. Se punea problema a ce anume ştiau şi de când. Erau ca nişte şacali care urmăresc leul, sperând să-l doboare. Harry Stanford zâmbi. Îl subestimaseră. Alții, care făcuseră aceeaşi greşeală, plătiseră scump. Cineva avea să plătească şi de data asta. El era Harry Stanford. Omul de încredere al regilor şi preşedinților, suficient de bogat şi de puternic ca să creeze sau să distrugă economiile a douăsprezece state.

Avionul survola Marsilia. Pilotul vorbi în microfon.

— Marsilia, suntem *Boeing* opt-nouă-cinci, urcăm de la nivelul unu-nouă-zero la doi-trei-zero.

— Recepționat.

Renault-ul a intrat în San Remo la scurt timp după răsăritul soarelui. Harry Stanford avea amintiri frumoase despre oraş; acesta, însă, se schimbase drastic. El îşi amintea de vremurile când era un oraş elegant, cu restaurante şi hoteluri de mâna-ntâi, cu un cazino unde cravata neagră era obligatorie şi unde averi imense se câştigau şi se pierdeau într-o seară. Acum era acaparat de turişti şi patroni în cămăşi cu mânecă scurtă şi cu gură mare.

Automobilul se apropia de portul situat la douăsprezece mile de granița franco-italiană.

— Unde mergem? întrebase Dmitri.

— Porto Communale, indicase Stanford. Şi cu cât vom întâlni mai puțină lume, cu atât mai bine.

— Da, domnule.

Câteva minute mai târziu, *Renault*-ul trăgea lângă *Blue Skies*, un iaht elegant de cincizeci şi patru metri lungime. Căpitanul Vacarro şi echipajul alcătuit din doisprezece oameni erau aliniaţi pe punte.

— Bună dimineaţa, signor Stanford, zise căpitanul. Să vă iau bagajele el…

— N-am bagaj. Să mergem.

— Da. Domnule.

— Stai puţin. Stanford studia echipajul. Se încruntă. Tipul din capăt. E nou, nu-i aşa?

— Da. Domnule. Unul din băieţii noştri s-a îmbolnăvit şi a rămas la Capri. L-am luat pe el. E foarte…

— Scapă de el, porunci Stanford.

Căpitanul îl privi, uimit.

— Să…

— Plăteşte-l. Şi să plecăm de aici.

Căpitanul Vacarro dădu din cap.

— Da. Domnule.

Privind în jur, Harry Stanford se simţi cuprins de o presimţire rea. Era atât de vie, de aproape, încât o putea atinge. Nu voia să aibă un străin în preajmă.

Căpitanul Vacarro şi întregul echipaj se aflau în slujba lui de ani întregi. Putea să aibă încredere în ei. Se întoarse să se uite la fată. O agăţase Dmitri, absolut la întâmplare. Nici un pericol, deci. Iar Dmitri, credinciosul lui bodyguard, îi salvase viaţa de nenumărate ori. Stanford îl privi.

— Să stai lângă mine.

— Da, domnule.

Stanford o luă pe Sophia de braţ.

— Să mergem, draga mea.

Dmitri Kaminsky rămase pe punte, urmărind echipajul care se pregătea de plecare. Cercetă cu atenţie portul, dar nu observă nimic alarmant. La acea oră a dimineţii era linişte. Generatoarele imense ale iahtului reveniră la

viață.

Căpitanul se apropie de Harry Stanford.

— N-ați spus încotro ne îndreptăm, signor Stanford.

— Nu, n-am spus. E adevărat, căpitane. Se gândi o clipă. Portofino.

— Da, domnule.

— Apropo, nu vreau să transmiți niciun fel de semnale prin rado. Tăcere absolută.

Căpitanul Vacarro se încruntă.

— Tăcere? Bine, domnule, dar dacă…

— Nu-ți face probleme. Ascultă-mă. Vreau ca nimeni să nu folosească telefonul celular.

— Bine, domnule. Ancorăm în Portofino?

— Am să te anunț eu, căpitane.

Harry Stanford o luă pe Sophia să facă un tur al iahtului. Era una din comorile lui cele mai de preț şi-i făcea plăcere să o prezinte. Vasul îți tăia respirația. Avea un apartament luxos, cu o cameră de zi şi birou. Biroul era spațios şi mobilat confortabil, cu o canapea, câteva scaune şi un birou, în spatele căruia era suficientă aparatură ca să conduci un oraş. Pe unul din pereți era o imensă hartă electronică pe care se mişca o barcă miniaturală, indicând poziția iahtului. Uşile glisante se deschideau spre o verandă exterioară, cu şezlonguri şi o masă cu patru scaune, străjuită de o balustradă din lemn de teck. În zilele frumoase, Stanford obişnuia să ia micul dejun pe punte.

Erau şase camere de oaspeți, fiecare cu vitralii, tapet pictat manual şi baie cu Jacuzzi. Biblioteca, imensă şi ea, era lucrată în lemn de koa.

În sufragerie puteau lua masa şaisprezece musafiri. O sală complet echipată cu aparate de întreținere se găsea sub punte. Iahtul mai avea o pivniță şi o sală de proiecții. Harry Stanford avea una din cele mai mari colecții de filme pornografice din lume. Mobilierul din întreg vasul era de cea mai bună calitate, iar tablourile erau demne de

orice muzeu.

— Ei. Ai văzut cam totul, îi spuse Stanford Sophiei când terminară turul. Restul am să ți-l arăt mâine.

Ea rămăsese înmărmurită.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. E… ca un oraş.

Harry Stanford zâmbi văzând-o cât era de entuziasmată.

— Steward-ul te va conduce în cabina ta. Fă-te comodă. Eu am ceva de lucru.

Harry Stanford se reîntoarse în biroul lui şi privi harta electronică. *Blue Skies* se îndrepta spre nord-est. *N-au de unde să ştie unde sunt,* se gândi Stanford. Or să mă aştepte la JFK. Când vom ajunge la Portofino, mă voi ocupa de toate.

Boeing-ul, primea noi instrucțiuni.

— *Boeing* opt nouă-cinci, drumul este liber.

— Recepționat. Se întoarse spre copilot. Totul este în regulă

Pilotul se întinse pe scaun, se ridică şi se duse spre cabină.

— Ce mai face pasagerul nostru? întrebă copilotul.

— Mie-mi pare teribil de înfometat.

Capitolul 3

Riviera italiană se întinde în semicerc de la granița franco-italiana spre Genoa, apoi se continuă în jos, spre golful La Spezia. Frumoasa panglică a coastei şi apele lui strălucitoare adăpostesc porturile Portofino, Vernazza, şi mai departe Elba, Sardinia şi Corsica.

Blue Skies se apropia de Portofino care, chiar şi de la acea distanță, era o privelişte impresionantă.

Dealurile erau acoperite de măslini, pini, chiparoşi şi palmieri. Harry Stanford, Sophia şi Dmitri stăteau pe punte.

— Ai venit deseori la Portofino? întrebă Sophia.

— De câteva ori.

— Unde este reşedința ta?

Prea personal.

— O să-ți placă la Portofino, Sophia. E foarte frumos.

Căpitanul Vacarro se apropie de ei.

— Luați masa pe punte, signor Stanford?

— Nu, vom mânca la *Splendido.*

— Foarte bine. Ne pregătim să ridicam ancora imediat după prânz?

— Nu cred. Hai să ne bucuram de frumusețea locului.

Căpitanul Vacarro îi privi uimit. Harry Stanford putea să pretindă că era foarte grăbit, pentru ca în momentul următor să pară că avea tot timpul din lume. Şi niciun fel de legături radio? Nu mai auzise una ca asta. *Pazzo.*

Portul era încântător, cu o varietate de magazine şi restaurante pe tot drumul ce ducea spre deal.

Vreo douăsprezece bărci de pescuit fuseseră trase pe plajă.

Stanford se întoarse spre Sophia.

— Vom lua masa la hotelul din vârful dealului. Are o privelişte minunată. Îi făcu semn unui taxi. Du-te tu înainte, iar eu voi veni peste câteva minute. Îi întinse

câteva lire.

— Foarte bine, *caro.*

O urmări cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi se întoarse spre Dmitri.

— Trebuie să dau un telefon.

Dar nu de pe iaht, se gândi Dmitri.

Cei doi bărbați se îndreptară spre cabinele telefonice de pe chei. Dmitri îl urmări pe Stanford în timp ce intra într-una din ele. Ridică receptorul şi introduse o monedă.

— Aş dori să vorbesc cu cineva de la *Union Bank of Switzerland,* Geneva.

O femeie se apropie de cabina telefonică alăturată. Dmitri se postă în fața ei blocându-i trecerea.

— Scuzați-mă, spuse ea. Eu…

— Aştept un telefon.

Ea îl privi surprinsă.

— Oh.

Se uită plină de speranță la cabina în care era Stanford.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu n-aş aştepta, mormăi Dmitri. Va avea o convorbire foarte lungă.

Femeia ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Alo, Peter. Avem o mică problemă.

Stanford închise uşa cabinei. Vorbea foarte repede, iar Dmitri nu auzea nimic din ce spunea. Sfârşind conversația, Stanford puse receptorul la loc şi deschise uşa.

— Totul este în regulă, domnule Stanford? întrebă Dmitri.

— Hai să mâncăm.

***

Splendido este giuvaerul lui Portofino. Un hotel cu o panoramă minunată a golfului de la poalele dealului. Hotelul primeşte numai clienți foarte bogați şi îşi apără cu străşnicie această reputație. Harry Stanford şi Sophia

luau masa pe terasă

— Să comand eu pentru tine? o întrebă Stanford. Au aici nişte specialităţi care cred că o să-ţi placă.

— Te rog, zise Sophia.

Stanford comandă *trenette al pesto,* friptură de viţel şi *focaccia,* vestita pâine sărată a regiunii.

— Şi adu-ne o sticlă de vin din recolta *Schram '88.* Se întoarse spre Sophia. A primit medalia de aur la concursul internaţional de vinuri de la Londra. Eu sunt proprietarul viei.

Ea zâmbi.

— Ce norocos eşti.

Dar norocul nu avea nicio legătură cu asta.

— Sunt de părere că bărbatul este menit să savureze toate deliciile care se află pe acest pământ. Îi luă mâna în mâna lui. Şi multe altele.

— Eşti un bărbat nemaipomenit.

— Mulţumesc.

Se simţea excitat când femeile frumoase îl admirau. Cea de acum ar fi putut să-i fie fiică, iar acest lucru îl excita şi mai mult.

Când terminară masa, Stanford o privi pe Sophia şi-i făcu cu ochiul.

— Hai să ne întoarcem la iaht.

— Oh, da!

Harry Stanford era un amant pasionat şi experimentat. Ego-ul lui imens îl făcea să fie mai preocupat de satisfacerea femeii decât de propria-i satisfacţie. Ştia cum să excite o femeie şi-şi orchestra actul dragostei într-o simfonie senzuală, care le făcea pe iubitele lui să atingă culmi pe care nici nu le bănuiseră vreodată.

Şi-au petrecut după-amiaza în apartamentul lui Stanford, iar când au terminat să facă dragoste, Sophia era extenuată. Harry Stanford se îmbrăcă şi ieşi pe punte să vorbească cu căpitanul Vacarro.

— Doriţi să mergem în Sardinia, signor Stanford? îl

întrebă acesta.

— Hai să ne oprim mai întâi la Elba.

— Foarte bine, domnule. Totul este satisfăcător?

— Da, zise Stanford. Absolut satisfăcător.

Se simțea din nou excitat. Se întoarse în cameră, la Sophia.

Au ajuns la Elba în după-amiaza următoare şi au ancorat la Portoferraio.

În clipa în care *Boeing*-ul intra în spațiul aerian al Americii, pilotul lua legătura cu solul.

— *New York Center,* suntem *Boeing* 895 şi dorim să coborâm de la nivel doi-şase-zero la nivel doi-patru-zero.

Se auzi vocea celui de la *New York Center.*

— Recepționat. Liber la doi-patru-zero, direcția JFK.

Din spatele avionului se auzi un mârâit.

— Uşor, Prince. Lasă-mă să-ți pun centura.

Când avionul ateriză, îl aşteptau patru oameni.

Se aşezaseră în puncte diferite ca să vadă toți pasagerii care coborau din avion. Au aşteptat o jumătate de oră. Unicul pasager era un ciobănesc german.

Portoferraio este principalul centru comercial al Elbei. Străzile sunt ticsite de magazine elegante, sofisticate, iar în apropierea portului clădirile construite în secolul al XVIII-lea sunt protejate de citadela construită în secolul al XVI-lea de ducele Florenței.

Harry Stanford vizitase insula de nenumărate ori şi, într-un fel ciudat, se simțea ca acasă. Doar era locul în care Napoleon Bonaparte fusese trimis în exil.

— Vom vizita casa lui Napoleon, îi spuse el Sophiei. Ne întâlnim acolo. Se întoarse spre Dmitri. Du-o la *Villa dei Mulini.*

— Da, domnule.

Stanford îi privi cum se îndepărtau. Se uită la ceas. Timpul trecuse cu repeziciune. Avionul trebuie să fi

aterizat deja pe aeroportul *Kennedy.* Iar când aveau să afle că nu era la bordul lui, urmărirea avea să reînceapă. Le va trebui ceva timp să-mi ia urma, se gândi Stanford. Până atunci însă toate vor fi rezolvate.

Intră într-o cabina telefonica.

— Aş dori o convorbire cu Londra. Banca *Barclays.* Unu-şapte-unu…

O jumătate de oră mai târziu o conducea înapoi în port pe Sophia.

— Urcă pe vas, îi spuse Stanford. Mai am un telefon de dat.

Ea îl privi îndreptându-se spre cabina telefonică de la capătul docului. *De ce n-o folosi oare telefonul de pe iaht?* se întrebă Sophia.

În cabina telefonică Harry Stanford spunea:

— Banca *Sumitomo* din Tokio, va rog.

Cincisprezece minute mai târziu, când se întoarse pe iaht, era furios.

— Ancorăm aici pentru la noapte? întrebă căpitanul Vacarro.

— Da! Nu! Pornim spre Sardinia. Acum!

Costa Smeralda din Sardinia este una dintre cele mai luxoase regiuni de pe coasta Mediteranei.

Orăşelul Porto Cervo este un paradis al celor bogați, majoritatea vilelor fiind construite de Aly Khan.

Primul lucru pe care l-a făcut Harry Stanford când a ancorat a fost să se îndrepte spre o cabină telefonică.

Dmitri îl urma îndeaproape.

— Doresc o convorbire cu *Banca d'ltalia* din Roma…

Uşa cabinei se închise.

Conversația dură aproape o jumătate de oră. Când Stanford ieşi din cabină era întunecat la față. Dmitri se întreba ce se întâmpla oare.

Stanford şi Sophia au luat masa pe plaja Liscia di

Vacca. Stanford comandă pentru amândoi.

— Vom începe cu *malloreddus,* apoi vom continua cu *porceddu.* Ca vin, vom bea *Vernaccia,* iar pentru desert, două porții de *sebadas.*

— Bene, signor.

Ospătarul se îndepărtă impresionat. În timp ce Stanford se întorcea să stea de vorba cu Sophia, inima îi tresări cu putere. Doi bărbați, aşezați la o masă lângă intrarea în restaurant, îl studiau. Erau îmbrăcați în costume închise la culoare, în ciuda soarelui strălucitor. Nici măcar nu-şi dădeau silința să se prefacă a fi turişti. *Mi-au luat oare urma sau sunt pur şi simplu nişte străini? Trebuie să am grijă ca imaginația să nu mi-o ia razna,* se gândi Stanford.

— Nu te-am mai întrebat până acum, zise Sophia. Ce fel de afaceri faci?

Stanford o studie. Era reconfortant să fie în compania cuiva care nu ştia nimic despre el.

— M-am retras, îi spuse. Călătoresc în jurul lumii şi mă distrez.

— Doar tu? Vocea ei era încărcată de simpatie. Cred că te simți foarte singur.

Se strădui din răsputeri să nu râdă în hohote.

— Aşa e. Mă bucur că eşti aici, cu mine.

Ea îl luă de mână.

— Şi eu, caro.

Cu coada ochiului, Stanford îi urmări pe cei doi plecând.

***

Când au terminat de mâncat, Stanford, Sophia şi Dmitri s-au întors în oraş.

Stanford intră în prima cabină telefonică.

— *Crédit Lyonnais,* Paris…

Privindu-l, Sophia i se adresa lui Dmitri.

— E un om minunat, nu-i aşa?

— Nu mai e altul ca el.

— Lucrezi de mult pentru el?

— De doi ani, zise Dmitri.

— Eşti norocos.

— Ştiu.

Dmitri se îndepărtă şi se postă în faţa cabinei telefonice. Îl auzi pe Stanford spunând:

— René? Ştii de ce te sun... Da... Da... Faci asta pentru mine?... Minunat! Răsuflă uşurat. Nu... Nu aici. Hai să ne întâlnim în Corsica. Perfect. După întâlnirea noastră mă pot întoarce direct acasă. Mulţumesc, René.

Stanford lăsă jos receptorul. Rămase un moment pe gânduri, apoi zâmbi şi formă un număr din Boston.

Răspunse secretara.

— Biroul domnului Fitzgerald.

— Aici este Harry Stanford. Vreau să vorbesc cu el.

— Oh, domnule Stanford. Îmi pare rău, domnul Fitzgerald este în vacanţă. Nu va poate fi de folos altcineva?

— Nu. Sunt în drum spre America. Spune-i că vreau să ne întâlnim în Boston, la Rose Hill, luni la ora nouă. Spune-i să aducă o copie a testamentului meu şi un notar.

— Am să încerc să...

— Nu încerca. Fă-o, draga mea. Puse receptorul în furcă. Când ieşi din cabină, vocea îi era din nou calmă. Trebuie să mă ocup de o mică afacere, Sophia. Du-te la hotelul *Pitrizza* şi aşteaptă-mă acolo.

— Bine, zise ea. Să nu întârzii prea mult.

— Nu.

Cei doi bărbaţi o priviră cum se îndepărta.

— Hai să ne întoarcem la iaht, îi spuse Stanford lui Dmitri. Plecăm.

Dmitri se uită la el surprins.

— Şi cu ea...?

— Las' că găseşte ea drumul înapoi.

***

Când s-au întors la *Blue Skies,* Harry Stanford s-a îndreptat direct spre căpitanul Vacarro.

— Ne îndreptam spre Corsica, zise el. Acum.

— Tocmai am ascultat buletinul meteo, signor Stanford. Pe acolo e furtună. Ar fi mai bine să aşteptăm şi…

— Vreau să plecăm acum, căpitane.

Căpitanul Vacarro ezita.

— Va fi o călătorie foarte dură, domnule. Din cauza lui libeccio – vântul care bate din sud-vest. Marea este foarte agitată.

— Nu-mi pasă. Întâlnirea din Corsica avea să-i rezolve toate problemele. Se întoarse spre Dmitri. Vreau să aranjezi să ne ia un elicopter din Corsica şi să ne ducă la Neapole. Foloseşte telefonul de pe chei.

— Da, domnule.

Dmitri Kaminsky se îndreptă spre chei şi intră în cabina telefonică.

Douăzeci de minute mai târziu, *Blue Skies* ridicase ancora.

Capitolul 4

Idolul lui era Dan Quayle, al cărui nume îl pomenea adesea.

— Nu-mi pasă ce spui tu despre Quayle, dar el este singurul politician de certă valoare. Familia – asta e totul. Fără familie aceasta țara ar fi o ruină. Toți puştii aceştia care trăiesc împreună fără să fie căsătoriți, şi mai au şi copii. Este şocant. Nu-i de mirare că se comit atâtea crime. Dacă Dan Quayle va candida vreodată pentru postul de preşedinte, va avea cu siguranță votul meu. Era ruşinos, se gândi el, că nu putea vota din cauza unei legi prosteşti. Dar n-avea importanță. Avea să-l susțină pe Quayle până la capăt.

Avea patru copii: Billy, de opt ani şi trei fete: Amy, Clarissa şi Susan, de zece, doisprezece şi respectiv paisprezece ani. Erau nişte copii minunați şi cea mai mare bucurie a lui era să-şi petreacă timpul alături de ei. Weekendurile le erau dedicate în totalitate. Le făcea friptură la grătarul din curte, se juca cu ei, îi ducea la film sau la meciuri şi îi ajuta să-şi facă temele. Toți puştii din vecinătate îl adorau. Le repara bicicletele şi jucăriile şi îi invita la picnicuri împreună cu copiii lui. Cu toții îi spuneau Papa.

Era o dimineață însorită de sâmbătă, iar el urmărea un meci de baseball. Era o zi perfectă, ca într-o fotografie; nori pufoşi pluteau pe cer iar vântul adia blând. Băiețelul lui, Billy, era la balon, părând foarte matur şi profesional în uniforma celor de la *Little League.* Cele trei fete ale lui Papa şi soția lui erau alături. *Mai bine decât atât nu se poate,* se gândi el bucuros. *De ce nu pot oare toate familiile să fie ca a noastră?*

Scorul era foarte strâns, iar Billy avea lovitura decisivă. Papa începu să strige încurajator:

— Pe ei, Billy!

Billy aşteptă pasa care veni însă prea jos. Rată. Repriza se terminase. Începură să se audă murmure şi ovaţii din partea părinţilor şi a prietenilor.

Billy rămase pe loc cu inima strânsă, urmărind cum echipele îşi schimbau locurile în teren. Papa îi strigă:

— E în regulă, fiule. Ai să reuşeşti data viitoare.

Billy se forţă să-i zâmbească.

John Cotton, antrenorul echipei, îl aştepta.

— Ieşi afară, îi spuse.

— Dar, domnule Cotton…

— Haide, ieşi afara din teren.

Tatăl lui Billy urmărea scena cu inima rănită. *Nu poate face asta,* se gândi el. *Trebuie să-i mai dea o şansă lui Billy. Va trebui să stau de vorbă cu domnul Cotton şi să-i explic.* Chiar în clipa aceea începu să sune telefonul celular pe care îl purta cu el. Îl lăsă să sune de patru ori înainte să răspundă.

O singură persoană ştia numărul. *Şi doar ştie că nu-mi place să fiu deranjat în weekend,* îşi spuse el mânios.

Ridica antena şi apăsă un buton.

— Alo?

Tipul de la celălalt capăt vorbi încet, câteva minute în şir. Papa asculta şi dădea din când în când din cap. Într-un final spuse:

— Da, înţeleg. Am să mă ocup eu de asta.

Puse telefonul deoparte.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu? îl întrebă soţia.

— Da. Va trebui să lucrez în weekend-ul acesta. Şi plănuisem o ieşire pentru mâine.

Soţia lui îl lua de mână şi îi spuse înţelegătoare:

— Nu-ţi face griji. Munca ta este mult mai importantă.

Nu la fel de importantă ca familia, se încăpăţână el. *Dan Quayle m-ar fi înţeles.*

Îl mânca mâna. Începu să se scarpine. *Ce naiba o mai fi şi asta?* se întrebă. *Va trebui să mă duc la un dermatolog zilele astea.*

John Cotton era directorul-adjunct al supermagazinului din oraş. Era un om corpolent de vreo cincizeci de ani, care acceptase să conducă echipa şcolii pentru că şi fiul lui era jucător. Iar echipa lor pierduse în după-amiaza aceasta din cauza micului Billy.

Magazinul se închisese iar John Cotton era în parcare, îndreptându-se spre maşină, când un străin se apropie de el cu un pachet.

— Scuzați-mă, domnule Cotton.

— Da?

— Am putea sta de vorba o clipa?

— Am închis deja.

— Oh, nu e vorba de asta. Voiam să vă vorbesc despre fiul meu Billy. Este foarte supărat că l-ați dat afară din echipă şi i-ați spus că nu va mai juca niciodată.

— Billy este fiul dumitale? Îmi pare rău chiar şi pentru faptul că a făcut parte până acum din echipă. Nu va fi niciodată un bun jucător.

— Nu sunteți drept, domnule Cotton. Îl ştiu pe Billy. E foarte bun. O să vedeți. Când va juca, sâmbăta viitoare…

— Nu va mai juca sâmbătă. Nu mai face parte din echipă.

— Dar…

— Niciun dar. Asta e. Şi acum, dacă nu mai aveți nimic altceva să-mi spuneți…

— Ba da. Tatăl lui Billy desfăcuse pachetul pe care îl ținea în mână, scoțând la iveală o bâtă de baseball. Uitați cu ce a jucat Billy. E toata numai aşchii. Deci nu e drept să-l pedepsiți pentru că…

— Ascultă, domnule, nu dau doi bani pe ce-mi spui. Fiul dumitale nu mai joacă.

Tatăl lui Billy oftă nefericit.

— Sunteți sigur că n-o să vă răzgândiți?

— Nicio şansă.

În clipa în care Cotton se întoarse să descuie portiera, tatăl lui Billy îi sparse parbrizul cu bâta.

Cotton îl privi şocat.

— Ce naiba faci?

— Mă încălzesc, îi spuse Papa, lovindu-l de data aceasta în genunchi.

John Cotton începu să țipe şi căzu la pământ.

— Eşti nebun! Ajutor!

Tatăl lui Billy îngenunche lângă el şi spuse încet:

— Dacă mai scoți un sunet îți nenorocesc şi celălalt genunchi.

Cotton se uită la el, îngrozit.

— Daca fiul meu nu va juca sâmbăta viitoare, vă omor şi pe tine şi pe băiatul tău. Clar?

Cotton îl privi în ochi şi dădu din cap, încercând să se abțină să nu țipe de durere.

— Bun. Şi apropo, n-aş vrea să se afle nimic. Am prieteni foarte sus puşi. Se uită la ceas. Avea timp suficient să prindă avionul următor cu direcția Boston.

Mâna începu să-l mănânce din nou.

Duminică dimineața, la ora şapte, îmbrăcat într-un costum elegant şi având cu el o servietă foarte scumpă din piele, el trecu prin Copley Square şi apoi, mai departe, spre Stuart Street. Intră în *Boston Trust Building* şi se apropie de portar. În clădire lucrau sute de oameni. Paznicul n-avea cum să-l recunoască.

— Bună dimineața, zise el.

— Bună dimineața, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

El oftă.

— Nici Dumnezeu nu mă mai ajută. Şefii mei chiar cred că eu nu am altceva mai bun de făcut duminica decât să mă ocup de treburile altora.

— Ştiu cum e, spuse portarul cu înțelegere. Îi întinse un registru. Vreți să semnați aici, vă rog?

El semnă şi se îndreptă spre lift. Biroul pe care-l căuta era la etajul cinci. Coborî din lift la şase, apoi coborî un etaj pe scări şi intră pe culoar. Pe una din uşi era scris *Renquist, Renquist & Fitzgerald,* avocați. Se uită în jur, asigurându-se că holul era liber, apoi deschise servieta. Îi

trebuiră cinci secunde să descuie uşa. Intră înăuntru şi o încuie în urma lui.

Camera de primire era mobilată în stil vechi, conservator, potrivit uneia dintre cele mai mari firme de avocați din Boston. Bărbatul rămase o clipă nemişcat, să se orienteze, apoi intră direct în încăperea în care se țineau dosarele. Înăuntru erau o mulțime de sertare metalice, fiecare cu indicele lui alfabetic. Încercă sertarul R-S. Era încuiat. Din servietă scoase o cheie oarbă, o pilă şi un cleşte. Introduse cheia în lăcaş şi o întoarse uşor de o parte şi de alta. După o clipă o scoase şi examină urmele lăsate. Ținând cheia cu cleştele, pili cu grijă urmele. În timp ce făcea acest lucru, fredona încet, ca pentru sine. *Am să-mi duc familia în vacanță. O vacanță adevărată. Sunt convins că celor mici le va plăcea în Hawai.*

Reuşi să descuie sertarul şi îl trase către sine.

Într-o clipă găsi dosarul pe care-l căuta. Scoase un aparat de fotografiat minuscul din servietă. Zece minute mai târziu, terminase. Curăță cu grijă rămăşițele de oțel de pe podea, încuie sertarul, ieşi pe hol, închise uşa biroului şi părăsi clădirea.

Capitolul 5

În aceeaşi seară, pe mare, căpitanul Vacarro intră în cabina lui Harry Stanford.

— Signor Stanford…

— Da?

Căpitanul arătă spre harta electronică de pe perete.

— Mă tem că vânturile sunt din ce în ce mai puternice. *Libeccio* s-a concentrat în golful Bonifacio. Sugerez să ne adăpostim într-un port până când…

Stanford nu-l mai asculta.

— E o nava sigură, iar tu eşti un bun căpitan. Sunt sigur că te vei descurca.

Căpitanul Vacarro ezita.

— Cum ziceți dumneavoastră, signor. Am să mă străduiesc.

— Sunt sigur de asta, căpitane.

Harry Stanford stătea în biroul lui plănuindu-şi strategia. Avea să se întâlnească cu René în Corsica şi să pună totul în ordine. După aceea elicopterul avea să-l duca la Neapole, de unde urma să închirieze un avion spre Boston. *Totul va fi bine,* hotărî el. *Nu am nevoie decât de patruzeci şi opt de ore. Doar de patruzeci şi opt de ore.*

S-a trezit la două dimineața din cauza furtunii. Mai trecuse prin furtuni şi cu alte ocazii, dar aceasta era cea mai violentă. Căpitanul Vacarro avusese dreptate. Harry Stanford se ridică din pat, ținându-se de marginea acestuia ca să-şi mențină echilibrul şi se îndreptă spre harta din perete. Iahtul intrase în strâmtoarea Bonifacio. *În câteva ore vom fi în Ajaccio,* se gândi el. *Odată ajunşi acolo, vom fi în siguranță.*

Evenimentele care s-au succedat în acea noapte sunt acum de domeniul speculațiilor. Hârtiile răspândite indică faptul că vântul puternic le împrăştiase, iar când

Harry Stanford a încercat să le strângă, din cauza tangajului, a căzut peste bord. Dmitri Kaminsky l-a văzut căzând şi a început să strige:

— Om la apă!

Capitolul 6

Căpitanul François Durer, şeful poliției din Corsica, era foarte prost dispus. Insula era plină de turişti idioți, incapabili să aibă grijă de paşapoartele, de portofelele şi de copiii lor. Plouase cu plângeri toata ziua în minusculul sediu al poliției de pe Rue Sergent Casalonga.

„Cineva mi-a furat geanta."

„A plecat vaporul fără mine. Soția mea e la bord."

„Am cumpărat ceasul asta de la cineva de pe strada. E gol pe dinăuntru."

„Nu găsesc la farmacie medicamentele de care am nevoie."

Problemele nu păreau să aibă sfârşit. Iar acum căpitanului îi mai căzuse pe cap şi un cadavru.

— N-am vreme de asta, se răstise el.

— Dar aşteaptă afară, îl informă asistentul. Ce să le spun?

Căpitanul Durer era nerăbdător să ajungă la amantă. Îi venea să spună: „Să-l ducă pe o altă insulă." Dar era totuşi şeful poliției.

— Foarte bine. Oftă. Am să-i văd repede.

O clipă mai târziu căpitanul Vacarro şi Dmitri Kaminsky intrară în biroul lui.

— Luați loc, le spuse căpitanul Durer.

Cei doi se aşezară.

— Vă rog să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat.

Căpitanul Vacarro spuse:

— Eu nu sunt prea sigur. N-am văzut cum s-a întâmplat. Se întoarse spre Dmitri Kaminsky. El a asistat la tot. Vă poate explica el.

Dmitri respiră adânc.

— A fost groaznic. Lucrez... lucram pentru el.

— Ce făceai, domnule?

— Eram bodyguard, masor, şofer. Iahtul nostru a fost

surprins în furtuna de azi-noapte. Mi-a spus să-i fac un masaj ca să se relaxeze. După aceasta mi-a cerut un somnifer. Pastilele erau în baie. Când m-am întors, ieşise pe verandă. Cu o mână se ținea de balustradă, iar în cealaltă ținea nişte acte. Furtuna clătina cu putere vasul. O foaie de hârtie i-a scăpat din mână, el a întins mâna s-o prindă, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste balustradă. Eu am încercat să-l prind dar n-am reuşit. Am strigat după ajutor. Căpitanul Vacarro a oprit imediat iahtul şi, cu eforturi eroice, am reuşit să-l găsim. Dar era prea târziu. Se înecase.

— Îmi pare foarte rău.

De fapt, nici nu-i păsa.

— Vântul şi apa au adus trupul înapoi spre iaht. Ăsta a fost norocul nostru. Am vrea să obținem permisiunea să ducem trupul acasă, zise căpitanul Vacarro.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Mai avea încă timp să se ducă să bea ceva acasă la amantă, înainte de a se întâlni cu soția lui. Vă întocmesc imediat certificatul de deces şi voi obține imediat viza. Luă un carnețel galben. Numele victimei?

— Harry Stanford.

Căpitanul Durer înțepeni.

— Harry Stanford?

— Da.

— Chiar Harry Stanford?

— Da.

Şi deodată viitorul căpitanului Durer deveni mai luminos. Era o mană cerească. Harry Stanford, legenda internațională! Ştirea morții lui avea să facă înconjurul lumii, iar el, căpitanul Durer controla situația. Întrebarea care se impunea era cum să manevreze totul ca să obțină un beneficiu maxim. Rămase pe gânduri.

— Cât de curând ne puteți încredința trupul neînsuflețit? întrebă căpitanul Vacarro.

— Ah. E o întrebare bună. *Oare cât timp va dura până să sosească presa? Să-i cer oare şi căpitanului iahtului să*

participe la interviu? Nu. De ce să împart gloria cu el? Am să mă ocup de toate singur. Sunt foarte multe lucruri de făcut, spuse el, părând că regretă. Multe hârtii... Oftă. Cam o săptămână, dacă nu mai mult.

Căpitanul Vacarro era uimit.

— O săptămână sau chiar mai mult? Dar ați spus...

— Trebuie îndeplinite anumite formalități. Nu putem grăbi lucrurile. Cu cine putem lua legătura?

Căpitanul Vacarro se uita spre Dmitri, căutând parcă ajutor.

— Cred că ar trebui să discutați cu avocații lui din Boston.

— Numele lor?

— *Renquist, Renquist & Fitzgerald.*

Capitolul 7

Cu toate că pe uşă era scris *Renquist, Renquist & Fitzgerald,* cei doi Renquist muriseră de mult. Dar Simon Fitzgerald era chiar foarte viu, la cei şaizeci şi şase de ani ai lui. El era dinamul care însufleţea totul, având şase avocaţi în subordine. Era foarte subţire, avea părul alb şi mergea cu aplombul unui militar. Chiar în acea clipă, se învârtea înainte şi înapoi prin birou, foarte preocupat. Se opri în faţa secretarei lui.

— Când a telefonat domnul Stanford, nu ţi-a spus de ce voia să mă vadă atât de urgent?

— Nu, domnule. Mi-a spus doar că voia să vă întâlniţi la el acasă, luni dimineaţa, la ora nouă, şi să aduceţi testamentul şi un notar.

— Mulţumesc. Pofteşte-l pe domnul Sloane înăuntru.

Steve Sloane era unul dintre cei mai inteligenţi avocaţi din biroul lui. Absolvise la *Harvard,* era înalt, atletic, cu păr blond, ochi albaştri, cercetători şi o prezenţă plăcută. El era cel care se ocupa de cele mai grele cazuri ale firmei şi fusese ales de Simon Fitzgerald să conducă totul într-o bună zi. *Daca aş fi avut un fiu,* se gândea Fitzgerald, *aş fi vrut să-i semene lui Steve.* Îl privi pe Steve intrând.

— Credeam că eşti la pescuit de somoni în Newfoundland, zise Steve.

— A intervenit ceva. Ia loc, Steve. Avem o problemă.

Steve oftă.

— Ce mai e de data asta?

— În legătură cu Harry Stanford.

Harry Stanford era unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lor. Şase alte firme de avocaţi se ocupau de diverse întreprinderi subsidiare ale lui Stanford, dar numai *Renquist, Renquist & Fitzgerald* se ocupa de afacerile lui personale. Cu excepţia lui Fitzgerald, niciunul dintre membrii firmei nu-l întâlnise vreodată.

Era o legendă.

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Steve.

— A murit.

Steve îl privi şocat.

— *Cum?*

— Tocmai am primit un fax de la poliția franceză din Corsica. Se pare că Stanford a căzut de pe iahtul lui şi s-a înecat. Ieri.

— Doamne Dumnezeule!

— Ştiu că nu l-ai cunoscut, dar eu lucrez pentru el de mai bine de treizeci de ani. Era un om foarte dificil. Fitzgerald se sprijini de spătarul scaunului, întorcându-se în trecut. Au existat doi Harry Stanford: persoana publică, cea care ştia să facă bani din orice, şi ticălosul, căruia îi făcea plăcere să distrugă oameni. Era fermecător, iar în clipa următoare te ataca asemenea unei cobre.

— Pare fascinant.

— Acum vreo treizeci de ani – treizeci şi unu mai exact – eu am început să lucrez în această firmă. Bătrânul Renquist se ocupa încă de atunci de afacerile lui Stanford. Ai auzit de expresia „mai presus ca viața”? Ei bine, i se aplica de minune lui Harry Stanford. Dacă n-ar fi existat, n-ar fi putut fi inventat. Era un colos. Era de o energie şi o ambiție uluitoare. Un mare atlet. Făcuse box în facultate şi jucase polo. Dar era un tip imposibil încă de pe vremea când era tânăr. *Singurul om absolut lipsit de compasiune pe care l-am cunoscut vreodată. Sadic şi răzbunător, avea instinctul unui vultur.* Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi împingă adversarii la faliment.

— Pare un monstru.

— Da, pe de o parte. Pe de altă parte însă a creat un orfelinat în Noua Guinee, a construit un spital în Bombay şi a donat, anonim, milioane de dolari în scopuri caritabile. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte din partea lui.

— Cum de a devenit atât de bogat?

— Cunoşti mitologia greacă?

— Foarte puțin.

— Ai auzit de povestea lui Oedip?

Steve dădu din cap.

— Şi-a omorât tatăl ca să o cucerească pe mama lui.

— Aşa e. Ei bine, ăsta a fost Harry Stanford. Numai că el şi-a omorât tatăl ca să obțină votul mamei lui.

— Cum?

Steve se holba la el.

— În anii treizeci, tatăl lui Harry avea o băcănie aici, în Boston. I-a mers atât de bine, încât a mai deschis una, apoi încă una şi în curând avea un adevărat lanț de magazine. Când Harry a terminat colegiul, tatăl lui l-a luat partener de afaceri, numindu-l în consiliul de conducere. Aşa cum ți-am spus, Harry era foarte ambițios. Avea visuri mărețe. În loc să cumpere carne, pe care s-o vândă mai apoi, voia să crească chiar el animalele. Să cumpere pământ, pe care să-l cultive, să deschidă fabrici de conserve. Tatăl lui nu era de acord, aşa că se certau mai tot timpul. Apoi lui Harry i-a venit cea mai strălucită idee. I-a spus tatălui lui că voia să construiască un lanț de supermagazine care să vândă de toate, de la automobile la asigurări pe viață. Tatălui lui i s-a părut că ideea era nebunească, aşa că a respins-o. Dar Harry nu avea de gând să lase pe nimeni să-i stea în cale. S-a decis să se descotorosească de bătrân. Şi-a convins tatăl să-şi ia o vacanță mai lungă şi, cât timp acesta lipsea, a început să-i farmece pe ceilalți membri ai consiliului. Şi-a convins unchiul şi mătuşa să voteze pentru el. Apoi a trecut la ceilalți membri ai consiliului. I-a invitat la masă, cu unul din ei a mers la vânătoare de vulpi, cu altul la golf. S-a culcat cu nevasta celui de-al treilea, care avea mare influență asupra soțului ei. Dar cel mai mare procent îl avea mama lui, deci şi votul final. Harry a convins-o să-i încredințeze lui acțiunile şi să voteze contra soțului ei.

— De necrezut!

— Iar când tatăl lui Harry s-a întors, a descoperit că familia lui îl îndepărtase din companie.

— Doamne!

— Şi nu s-a mulțumit cu atât. Când tatăl lui a încercat să intre în biroul care fusese odată al lui, a constatat că acesta nu mai exista. Şi nu uita că Harry nu avea pe atunci mai mult de treizeci de ani. I se spunea „omul de gheață". Dar ce-i al lui e al lui, Steve. A clădit *Stanford Enterprises* cu mâna lui, transformând-o în una din cele mai mari corporații ale lumii. S-a extins în diverse domenii: chimicale, comunicații, electronice, industria lemnului şi proprietăți mobiliare.

— Trebuie să fi fost un tip nemaipomenit, zise Steve.

— A fost. Atât pentru bărbați, cât şi pentru femei.

— A fost însurat?

Simon Fitzgerald rămase tăcut o clipă, aducându-şi aminte. Apoi spuse:

— Harry Stanford a fost căsătorit cu una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, Emily Temple. Au avut trei copii: doi băieți şi o fată. Emily provenea dintr-o familie foarte bună din Hobe Sound, Florida. Îl adora pe Harry şi a încercat să închidă ochii la desele lui infidelități, până când, într-o bună zi, n-a mai suportat. Copiii aveau o guvernantă, pe Rosemary Nelson. Tânără şi atrăgătoare. Ceea ce-l înnebunea şi mai tare pe Harry Stanford a fost că refuza să se culce cu el. Îl înnebunea. Nu era obişnuit să fie respins. Ei bine, când Harry Stanford îşi punea ceva în cap, putea fi de un farmec irezistibil. A reuşit s-o convingă pe Rosemary. Aceasta a rămas însărcinată şi s-a dus la doctor. Din nefericire, ginerele doctorului era redactor la o revistă de scandal. A mirosit toată povestea şi a publicat-o. A ieşit un scandal monstru. Mai am încă tăieturile din ziare.

— A făcut avort?

Fitzgerald clătină din cap.

— Nu. Harry ar fi vrut, dar ea refuza. S-au certat. El i-a spus că o iubea şi că voia să se căsătorească cu ea.

Bineînțeles că o mai spusese tuturor femeilor cu care fusese înainte. Dar Emily l-a auzit şi s-a sinucis chiar în acea noapte.

— Cumplit. Ce s-a întâmplat cu guvernanta?

— Rosemary Nelson a dispărut. Am aflat că a dat naştere unei fetițe, Julia, la spitalul *St. Joseph* din Milwaukee. I-a trimis un bilet lui Stanford, dar nu cred că el s-a obosit să-i răspundă. Pe atunci, se încurcase deja cu altcineva. Rosemary nu-l mai interesa.

— Fermecător…

— Adevărata tragedie s-a produs abia din acel moment. Copiii l-au acuzat pe drept pe tatăl lor de moartea mamei. Pe atunci, aveau zece, doisprezece şi respectiv paisprezece ani. Erau destul de mari să resimtă durerea, dar prea tineri ca să se poată lupta cu tatăl lor. Îl urau. Iar lucrul care-l îngrijora cel mai tare pe Harry era că într-o buna zi ei aveau să-i facă exact ceea ce-i făcuse el tatălui lui. Aşa că a făcut tot posibilul să se asigure că acest lucru n-avea să se întâmple niciodată. I-a trimis departe de casă, la internate diferite, aranjând ca cei trei copii să se vadă cât mai puțin posibil. Nu le-a dat niciun ban. Au trăit din puținii bani lăsați de mama lor.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Tyler este judecător la Chicago. Woodrow nu face nimic. E playboy. Trăieşte la Hobe Sound şi joacă golf şi polo. Cu câțiva ani în urmă a agățat într-un restaurant o chelneriță, a lăsat-o însărcinată şi, spre surpriza tuturor, s-a însurat cu ea. Kendall este designer de modă şi se bucură de succes. E măritată cu un francez şi trăiesc la New York. Se ridică de la birou. Steve, ai fost vreodată în Corsica?

— Nu.

— Aş vrea să te duci acolo. Poliția refuză să repatrieze trupul neînsuflețit. Doresc să te ocupi tu de asta.

— Bine.

— Dacă ai putea să pleci chiar azi…

— Perfect.

— Mulțumesc. Apreciez acest lucru.

***

În avionul *Air France* care-l ducea de la Paris în Corsica, Steve Sloane citi un ghid turistic despre Corsica. Află că insula era predominant muntoasă, că portul cel mai important era Ajaccio şi că era locul naşterii lui Napoleon. Cartea era plină de statistici interesante, dar nu reuşi să-l pregătească pe Steve pentru toată frumusețea pe care avea s-o găsească acolo. În timp ce avionul se apropia de Corsica, jos, în depărtare, văzu un zid masiv, înalt, din pietre albe, care semăna cu White Cliffs din Dover. Îți tăia respirația.

Avionul ateriză pe aeroportul din Ajaccio, iar taxiul îl duse pe Steve pe Cours Napoleon, strada principală, care se întindea de la Place General de Gaule spre nord, unde era gara. Aranjase deja ca un avion să transporte sicriul la Paris, de unde avea să fie transbordat într-un alt avion care se îndrepta spre Boston. Nu-i mai rămânea decât să obțină actele necesare.

Steve se opri în fața prefecturii de pe Cours Napoleon. Urcă în grabă treptele şi se opri la biroul de la intrare. Un sergent în uniformă îl întrebă:

— *Bonjour. Puis-je vous aider?* Vă pot ajuta cu ceva?

— Aş vrea să vorbesc cu comandantul. Cum se numeşte?

— *Capitaine* Durer. În ce problemă?

Steve scoase o carte de vizită.

— Sunt avocatul lui Harry Stanford. Am venit pentru formalități.

Sergentul se încruntă.

— Rămâneți pe loc, vă rog.

Dispăru în biroul căpitanului Durer, închizând cu grijă uşa în urma lui. Biroul era ticsit de reporteri de la posturi de televiziune din lumea întreagă. Toți păreau să vorbească în acelaşi timp:

„*Capitaine,* de ce a plecat pe furtună când…?”

„Cum de a căzut de pe iaht în mijlocul…?”

„I-ați făcut autopsia?”

„Cine mai era pe vas când…?”

— Vă rog, domnilor. Căpitanul Durer ridică mâna. Vă rog! Privi extaziat de jur împrejurul camerei, la reporterii care-i sorbeau cuvintele. Visase dintotdeauna la acest moment. *Dacă mă ocup cum se cuvine de asta, poate am să fiu avansat şi…*

Sergentul îi întrerupse gândurile.

— *Capitaine…* îi şopti ceva la ureche şi întinse cartea de vizita a lui Steve Sloane.

Căpitanul Durer o studie încruntat.

— Nu pot să-l primesc acum. Spune-i să vină mâine dimineața la ora zece.

— Bine, domnule.

Căpitanul Durer îl urmări gânditor pe sergentul care ieşea din încăpere. N-avea nici cea mai mică intenție să lase ca momentul lui de glorie să fie spulberat. Se întoarse din nou spre reporteri, zâmbind.

— Deci, ce voiați să aflați…?

Afară, sergentul îi spunea lui Sloane:

— Îmi pare rău, dar căpitanul Durer este foarte ocupat pentru moment. Vrea să reveniți mâine dimineața, la ora zece.

Steve Sloane îl privi neîncrezător.

— Mâine dimineața? Dar e ridicol. N-am de ce să aştept atât de mult.

Sergentul ridică din umeri.

— Cum doriți, domnule.

— Bine. Dar nu mi-am rezervat cameră la hotel. Poți să-mi recomanzi vreunul?

— *Mais oui.* Îmi face plăcere să vă recomand *Colomba,* pe Avenue de Paris.

Steve mai ezita încă.

— N-am cum să…

— Mâine dimineață, la ora zece.

Steve se răsuci pe călcâie şi ieşi.

În biroul lui Durer, căpitanul răspundea amabil la întrebările reporterilor. Unul dintre ei, de la un post de televiziune, spuse:

— Cum puteți fi sigur că e vorba de un accident?

Durer privi direct în obiectivul aparatului.

— Din fericire, avem un martor ocular. Se pare că nişte hârtii foarte importante i-au scăpat din mână şi s-a aplecat să le ridice. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. Bodyguard-ul lui a văzut cele întâmplate şi a strigat imediat după ajutor. Vasul s-a oprit şi au pornit imediat în căutarea cadavrului.

— Ce a arătat autopsia?

— Corsica este o insulă fără importanță, domnilor. Nu suntem echipați pentru a face o autopsie completă. Cu toate acestea, raportul medicului indica drept cauză a morții înecul. I s-a găsit apă în plămâni. Nu există semne de violență.

— Unde este acum trupul?

— Îl ținem într-o cameră foarte răcoroasă, până când vom obține autorizația de repatriere.

Unul dintre fotografi spuse:

— Putem să vă facem o fotografie, căpitane?

Plin de dramatism, căpitanul Durer ezită un moment.

— Vă rog, faceți ce este necesar.

Blitzurile începură să strălucească.

El a luat masa la *La Fontana* pe Rue Notre Dame şi pentru că nu avea altceva mai bun de făcut, a plecat să exploreze oraşul. Ajaccio era un oraş viu colorat, care încă se mai legăna în gloria de a fi fost locul naşterii lui Napoleon. *Cred că Harry Stanford ar fi vrut să se identifice cu acest loc,* se gândi Steve.

Corsica era în plin sezon turistic, iar străzile erau pline de vizitatori sporovăind vesel, în franceză, italiană, germană şi japoneză.

Steve a luat cina la *Boccaccio,* apoi s-a reîntors la hotel.

— Am primit vreun mesaj? îl întrebă el optimist pe recepționer.

— Nu, monsieur.

Ramase treaz mult timp gândindu-se la ceea ce-i spusese Simon Fitzgerald despre Harry Stanford.

— *A făcut avort?*

— *Nu. Harry ar fi vrut, dar ea refuza. S-au certat. El i-a spus că o iubea şi că voia să se căsătorească cu ea. Bineînțeles că o mai spusese tuturor femeilor cu care fusese înainte. Dar Emily l-a auzit şi s-a sinucis chiar în acea noapte.*

Într-un târziu adormi.

În dimineața următoare, la ora zece, Steve Sloane se prezentă din nou la prefectură. Îl întâmpină acelaşi sergent.

— *Bonjour,* monsieur. Cu ce vă pot fi de folos?

Steve îi întinse o altă carte de vizită.

— Vreau să-l văd pe căpitanul Durer.

— Aşteptați un moment.

Sergentul se ridică, intră în cel mai apropiat birou şi închise uşa.

Căpitanul Durer, impresionant în noua lui uniformă, dădea un interviu la RAI. Privea fix spre cameră.

— Când am preluat cazul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă asigur că moartea domnului Stanford a avut cauze naturale.

Reporterul îl întrebă:

— Sunteți sigur că nu a fost ucis?

— Absolut sigur. Fără discuție, a fost un accident nefericit.

Regizorul spuse:

— *Bene.* Hai să filmăm şi dintr-un alt unghi, şi mai de aproape.

Sergentul profită de ocazie şi-i întinse căpitanului cartea de vizită.

— Aşteaptă afară.

— Ce s-a întâmplat? Nu vezi că sunt ocupat? mârâi Durer. Spune-i să vina mâine. Tocmai aflase că urmau să sosească alți reporteri din Rusia şi Africa de sud. *Demain.*

— *Oui.*

— Sunteți gata, căpitane? întrebă regizorul.

Căpitanul Durer zâmbi:

— Gata.

Sergentul se îndreptă spre Steve.

— Îmi pare rău, monsieur. Căpitanul Durer este ocupat azi.

— Şi eu sunt, îl repezi Steve. Spune-i că nu trebuie decât să semneze o hârtie. Nu-i cer prea multe, nu-i aşa?

— Mă tem că da. Domnul căpitan are multe responsabilități şi…

— Nu-mi poate da altcineva autorizația?

— Oh, nu, monsieur. Numai domnul căpitan.

— Când îl pot vedea?

— Vă sugerez să mai încercați mâine dimineață.

Expresia „să mai încercați" îi zgârie urechile lui Sloane.

— Bine, zise el. Apropo, am înțeles că a existat un martor care a asistat la accident – bodyguard-ul domnului Stanford, Dmitri Kaminsky.

— Da.

— Aş vrea să-i vorbesc. Puteți să-mi spuneți unde stă?

— Australia.

— Ăsta e un hotel?

— Nu, monsieur. O țară.

Tonul lui Steve se ridică cu o octavă.

— Vrei să spui că singurului martor la moartea lui Stanford i s-a permis să plece, înainte de a fi fost interogat de poliție?

— A fost interogat de căpitanul Durer.

Steve răsuflă adânc.

— Mulțumesc.

— N-aveți de ce, monsieur.

Când Steve se întoarse la hotel, îl sună pe Simon

Fitzgerald.

— Se pare că va trebui să mai rămân o zi aici.

— Ce se întâmplă acolo, Steve?

— Tipul care face toate formalitățile pare să fie foarte ocupat. E sezon turistic aici. Probabil caută portofele pierdute. Mâine însă cred că voi reuşi să rezolv totul.

— Ținem legătura.

În ciuda motivului său de iritare, lui Steve Corsica i se păru încântătoare. Coasta avea o lungime de aproape două mii de kilometri, iar munții înalți, de granit, rămâneau acoperiți cu zăpadă până în iulie. Insula fusese condusă de italieni până când fusese preluată de francezi, iar combinația dintre cele două culturi era fascinantă.

În timp ce lua masa la *Crêperie U San Carlu,* îşi aminti cum îl descrisese Simon Fitzgerald pe Harry Stanford.

Singurul om absolut lipsit de compasiune pe care l-am cunoscut vreodată. Sadic şi răzbunător, avea instinctul unui vultur.

În drum spre hotel, Steve se opri la un chioşc de ziare să cumpere *International Herald Tribune.* Pe frontispiciu era scris: *Ce se va întâmpla cu imperiul Stanford?* Plăti ziarul şi în timp ce se întorcea să plece, surprinse cu privirea câteva titluri ale altor publicații din stand. Le ridică privindu-le uimit. Fiecare ziar avea pe prima pagină câte un reportaj despre moartea lui Harry Stanford şi invariabil, fotografia căpitanului Durer privind timp spre obiectiv. *Deci de-aia e atât de ocupat! O să ne ocupam noi şi de asta.*

***

La nouă patruzeci şi cinci în dimineața următoare, Steve se reîntoarse la biroul căpitanului Durer. Sergentul nu mai era la birou iar uşa cabinetului era întredeschisă. Steve păşi înăuntru. Căpitanul se îmbrăcă cu noua lui uniformă, pregătindu-se pentru interviurile de dimineața.

Îl privi pe Steve.

— Ce căutați aici? Plecați!

— Sunt de la *New York Times,* spuse Steve Sloane.

Brusc fața lui Durer se lumină.

— Ah, poftiți, poftiți. Cum spuneați că vă numiți...?

— Jones. John Jones.

— Vă pot oferi ceva? Cafea? Coniac?

— Nimic, mulțumesc, spuse Steve.

— Vă rog, vă rog, luați loc. Luă o mină sobră. Ați venit bineînțeles pentru teribila tragedie care s-a petrecut pe mica noastră insulă. Bietul domn Stanford...

— Când intenționați să repatriați trupul neînsuflețit? îl întrebă Steve.

Căpitanul Durer ofta.

— Mă tem că va mai dura câteva zile. Sunt o grămadă de formalități care trebuie îndeplinite în cazul unui om atât de important cum a fost domnul Stanford. Există anumite protocoale, ştiți?

— Cred că da, zise Steve.

— Poate zece zile, poate două săptămâni. *Depinde numai de cât de constant va fi interesul presei.*

— Poftiți cartea mea de vizita, zise Steve şi i-o întinse căpitanului.

Căpitanul o privi mai întâi cu indiferență, apoi se uită atent la ea.

— Sunteți avocat. Nu sunteți reporter?

— Nu. Sunt avocatul lui Harry Stanford. Steve Sloane se ridică în picioare. Am nevoie de autorizație.

— Ah, aş fi vrut să v-o pot da, zise căpitanul Durer plin de regret. Din nefericire însă nu pot face nimic. Nu văd cum...

— Mâine.

— Îmi este imposibil!

— Îți sugerez să iei legătura cu superiorii dumitale de la Paris. *Stanford Enterprises* deține câteva fabrici mari în Franța. Ar fi păcat să luăm decizia să le închidă.

Căpitanul Durer se holba la el.

— Dar eu… Nu pot hotărî aşa ceva.

— Însă eu pot, îl asigură Steve. Dacă trupul domnului Stanford nu-mi va fi încredinţat până mâine, te vei trezi într-un bucluc mai mare decât ţi-ai fi imaginat.

Steve se întoarse să plece.

— Aşteptaţi! Monsieur! Poate că în câteva zile…

— Mâine. Şi plecă.

Trei ore mai târziu, Steve Sloane primi un telefon la hotel.

— Monsieur Sloane? Am veşti bune pentru dumneavoastră. Am reuşit să aranjez ca trupul domnului Stanford să vă fie încredinţat imediat. Sper că apreciaţi efortul…

— Mulţumesc. Un avion particular va decola de aici mâine dimineaţă la ora opt. Aş dori ca toate actele să fie pregătite până atunci.

— Da, bineînţeles. Nu vă faceţi probleme. Mă voi ocupa personal de…

— Bine.

Steve puse jos receptorul.

Căpitanul Durer ramase câteva clipe nemişcat. *Merde! Ce ghinion! Aş mai fi putut să fiu celebru cel puţin încă o săptămână.*

Când avionul care transporta trupul neînsufleţit al lui Harry Stanford a aterizat la aeroportul Logan din Boston, îi aştepta un dric. Ceremonia funebră urma să aibă loc trei zile mai târziu. Steve Sloane se grăbi să ia legătura cu Simon Fitzgerald.

— Deci bătrânul a ajuns în sfârşit acasă, zise Fitzgerald. Va fi o adevărată reuniune.

— Reuniune?

— Da. Şi va fi probabil interesantă. Copiii lui Harry Stanford urmează să vină ca să sărbătorească moartea tatălui lor. Tyler, Woody şi Kendall.

Capitolul 8

Judecătorul Tyler Stanford auzise vestea la televizor. Rămăsese încremenit, iar inima îi bătea cu putere. Pe ecran era imaginea iahtului *Blue Skies,* iar comentatorul emisiunii de ştiri spunea: „... într-o furtună, în apele Corsicii, când s-a întâmplat tragedia. Dmitri Kaminsky, bodyguard-ul lui Harry Stanford, a fost martor la accident dar nu a mai putut să-şi salveze patronul. Harry Stanford era cunoscut în cercurile financiare drept unul dintre cei mai aprigi...”

Tyler ramase nemişcat privind imaginile ce i se derulau în fața ochilor, amintindu-şi, amintindu-şi...

Țipetele îl treziseră în miez de noapte. Avea paisprezece ani. Ascultase câteva minute vocile mânioase, apoi coborâse tiptil pe scări. Jos, în hol, tatăl şi mama lui se certau. Mama țipa, iar el văzu cum tata o plesnea peste față.

Acum se derulau alte imagini pe ecran. O scenă în care Harry Stanford era primit în biroul oval al Casei Albe şi dădea mâna cu preşedintele Ronald Reagan. „Unul dintre cei care l-au sprijinit financiar pe preşedinte, Harry Stanford, a fost un sfătuitor important pentru...”

***

Jucau fotbal în grădina din spatele casei, iar fratele lui, Woody, a aruncat din greşeală mingea spre casă. Tyler s-a dus să o recupereze iar pe când o ridica l-a auzit pe tatăl lui spunând: „Te iubesc, ştii bine.”

Se oprise încântat de faptul că mama şi tatăl lui nu se mai certau, când auzi vocea lui Rosemary, guvernanta: „Eşti însurat. Lasă-mă în pace.”

I se făcuse brusc rău de la stomac. Îşi iubea mama şi o

iubea şi pe Rosemary. Numai tatăl lui era un străin care-i provoca spaimă.

Alte imagini. Harry Stanford cu Margaret Thatcher… preşedintele Mitterand… Mihail Gorbaciov… Crainicul spunea: „Magnatul legendar se simțea în largul lui şi alături de muncitori dar şi alături de cei mai mari conducători ai lumii."

Trecea prin dreptul uşii biroului tatălui lui când a auzit vocea lui Rosemary. „Plec." Apoi vocea tatălui lui, care-i spunea: „N-am să te las să pleci. Fii rezonabilă, Rosemary! Este singura cale ca tu şi cu mine să…" „N-am să te mai ascult. Şi am de gând să păstrez copilul."
Apoi Rosemary dispăruse.

La televizor imaginile erau din nou altele. Instantanee vechi cu familia Stanford în fața unei biserici, încadrând un coşciug. Comentatorul spunea: „Harry Stanford şi copiii… sinuciderea doamnei Stanford a fost pusă pe seama sănătății ei care se înrăutățea din zi în zi. Conform cercetărilor făcute de poliție, Harry Stanford…"

În puterea nopții fusese trezit de tatăl lui.
— Scoală-te fiule, am veşti proaste pentru tine..
Băiețelul de paisprezece ani începuse să tremure.
— Mama voastră a avut un accident, Tyler.
Era o minciună. Tatăl lor o omorâse. Se sinucisese din cauza lui şi a legăturii lui cu Rosemary.
Toate ziarele publicaseră articole despre asta. Scandalul zguduise Boston-ul, iar cei de la presă profitau. Copiii Stanford n-ar fi avut cum să nu afle.
Colegii lor de şcoala le făceau viața un iad. În numai douăzeci şi patru de ore cei trei copii pierduseră cele două persoane la care țineau cel mai mult. Şi vinovat nu era decât tatăl lor.
— Nu-mi pasă că e tatăl nostru, suspina Kendall. Îl

urăsc.

— Şi eu!

— Şi eu!

Se gândiseră să fugă, dar nu aveau unde să se ducă. Aşa că s-au hotărât să se revolte. Tyler a fost ales să stea de vorba cu el.

— Vrem un alt fel de tată. Nu te vrem pe tine.

Harry Stanford îl privise cu răceală şi îi spusese:

— Cred că se poate aranja.

Trei săptămâni mai târziu erau trimişi la trei internate diferite.

Pe măsură ce au trecut anii, copiii şi-au văzut foarte puțin tatăl. Citeau despre el în ziare sau îl vedeau la televizor, însoțind femei frumoase sau stând de vorbă cu celebrități, dar nu se întâlneau cu el decât în anumite „ocazii" cum le numea el – când trebuiau să se fotografieze, de Crăciun sau în alte împrejurări – ca să arate ce tată devotat era. După asta, copiii erau trimişi înapoi la şcoala până la „ocazia" următoare.

Tyler privea hipnotizat. Pe ecran erau acum prezentate fabrici din diverse părți ale lumii, „...unul dintre cele mai mari conglomerate din lume. Harry Stanford, cel care l-a creat, a fost o legendă. Întrebarea care se pune de către toți experții din Wall Street este ce se va întâmpla acum cu compania, când cel care a întemeiat-o nu mai este? Harry Stanford are trei copii, dar nu se ştie cine va moşteni averea, care se ridică la câteva miliarde, sau cine va conduce compania..."

***

Avea şase ani. Îi plăcea să se învârtă prin casă, să exploreze cameră cu cameră. Singurul loc în care nu-i era permis să intre era biroul tatălui lui.

Tyler era conştient că acolo se desfăşurau întâlniri importante. Bărbați impresionanți, îmbrăcați în costume

închise la culoare, intrau şi ieşeau în permanență. Iar faptul că biroul îi era inaccesibil făcea ca lui Tyler să i se pară irezistibil.

Într-o zi, când tatăl lor era plecat, Tyler s-a hotărât să intre în birou. Camera imensă era copleşitoare. Tyler rămase pe loc privind biroul masiv şi scaunul din piele pe care stătea tatăl lui. *Într-o zi, eu voi sta în acel scaun şi voi fi la fel de important ca tata.* Se apropie de biroul pe care erau o grămadă de hârtii care-i părură foarte oficiale. Se aşeză pe scaunul tatălui sau. Era o senzație minunată. *Şi eu sunt important!*

— Ce naiba cauți aici?

Tyler îl privi încremenit. Tatăl lui stătea în prag şi îl privea furios.

— Cine ți-a dat voie să stai la biroul meu?

Băiețelul tremura.

— Eu… voiam numai să ştiu cum e.

Tatăl lui se răsti la el.

— Ei bine, n-ai să ştii niciodată cum e. *Niciodată!* Şi acum ieşi dracului de aici!

Tyler urcase scările plângând, iar mama lui îl urmase. Îl luase în brațe.

— Nu plânge, dragul meu. Totul va fi bine.

— Ba nu va fi, suspinase el. Mă urăşte!

— Nu, nu te urăşte.

— Dar n-am făcut decât să stau pe scaunul lui.

— Este al lui, dragul meu. Şi nu vrea ca altcineva să stea în el.

Nu se putea opri din plâns. Ea îl strânse şi mai tare în brațe şi îi spuse:

— Tyler, când m-am căsătorit cu tatăl tău, el mi-a spus că vrea ca şi eu să am o parte din companie. Mi-a dat o acțiune. A fost aşa ca o glumă de familie. Am să-ți dau ție partea mea. Aşa că acum faci şi tu parte din companie. Bine?

Stanford Enterprises avea o sută de acțiuni, iar Tyler era acum mândrul proprietar al uneia dintre ele.

Când Harry Stanford a aflat ce făcuse soția lui spusese:

— Ce naiba crezi c-o să facă cu o acțiune? O să preia compania?

Tyler închise televizorul şi rămase gândindu-se la ce aflase. Simțea o mare satisfacție. În mod tradițional, fiii doreau să se bucure de succes, ca să le facă pe plac taților lor. Tyler Stanford îşi dorise să reuşească în viață ca să-l poată distruge pe tatăl lui.

Copil fiind, avusese adesea un vis în care tatăl lui era acuzat de a o fi omorât pe mama lui, iar Tyler era cel care dădea sentința. „Eşti condamnat la moarte. Vei fi dus la scaunul electric." Alteori visul se schimba, iar Tyler hotăra că tatăl lui să fie spânzurat sau otrăvit sau împuşcat. Iar visele lui deveniseră aproape realitate.

***

Fusese trimis la o şcoală militară din Mississippi şi petrecuse patru ani de iad. Tyler ura disciplina şi stilul rigid de viață. În primul an petrecut acolo se gândise foarte serios să se sinucidă, dar singurul lucru care îl oprise era hotărârea de a nu-i da satisfacție tatălui lui. *A omorât-o pe mama. N-o să mă omoare şi pe mine.*

Lui Tyler i se părea că instructorii erau foarte drastici în special cu el şi era sigur că de acest lucru era responsabil tatăl lui. Dar Tyler refuza să se lase înfrânt. Cu toate că era obligat să se ducă acasă în vacanțe, vizitele făcute tatălui lui deveneau din ce în ce mai neplăcute.

Fratele şi sora lui veneau şi ei acasă, în vacanță, dar între ei nu exista niciun fel de afinitate. Tatăl lor o distrusese. Erau nişte străini, aşteptând cu toții să se termine vacanțele ca să poată scăpa.

Tyler ştia că tatăl lor era multimiliardar, dar singurii bani pe care îi aveau cei trei copii proveneau din moştenirea lăsată de mama lor. Pe măsură ce timpul

trecea, Tyler începu să se întrebe dacă nu avea vreun drept la averea familiei. Era sigur că fusese înşelat. *Am nevoie de un avocat.* Şi cum acest lucru ieşea din discuție, următorul lui gând a fost: *Voi deveni avocat.*

Când tatăl lui Tyler a auzit de planurile fiului sau, a spus:

— Aşa deci, te faci avocat? Bănuiesc că ți-ai făcut planuri că-ți voi oferi o slujba la *Stanford Enterprises.* Uită. N-ai să te apropii în viața ta de compania mea.

După ce Tyler a absolvit Facultatea de drept, ar fi putut practica în Boston. Datorita numelui lui, ar fi fost acceptat la cele mai mari firme de avocați. Însă el a preferat să plece departe.

S-a hotărât să-şi deschidă un birou în Chicago. I-a fost greu la început. Refuza să se folosească de numele familiei lui şi avea puțini clienți. A aflat curând că pentru un tânăr avocat era mai avantajos să se înscrie în asociația *Cook County.* I s-a oferit o slujbă la biroul procurorului. Avea o minte ageră şi învăța repede, aşa că a devenit curând un nume important. A avansat rapid şi într-o buna zi şi-a primit şi răsplata. A fost numit judecător. Se gândise că tatăl lui avea să fie în sfârşit mândru de el. Se înşela.

— Tu, judecător? Pentru numele lui Dumnezeu!

***

Judecătorul Tyler Stanford era un bărbat scund şi îndesat, cu ochi iscoditori şi o gură hotărâtă. N-avea nimic din farmecul tatălui lui. Singura lui trăsătură remarcabilă era vocea profundă, sonoră, perfectă pentru a pronunța sentințe.

Tyler Stanford era un om care-şi ținea gândurile pentru sine. Avea patruzeci de ani dar arăta mult mai bătrân. Se mândrea cu faptul că nu avea deloc simțul umorului. Viața este prea dură ca să mai ai motive de râs. Singurul

lui hobby era şahul şi, o dată pe săptămână, se ducea să joace la club. Câştiga invariabil.

Tyler Stanford era un judecător strălucit, stimat de colegii lui, care veneau adesea să-i ceară sfatul. Foarte puțini erau conştienți de faptul că făcea parte din acea familie Stanford. Nu pomenea niciodată numele tatălui lui.

Clădirea tribunalului, de pe Strada 26, avea paisprezece etaje. Se afla într-o zonă destul de nesigură, de aceea la intrare era un anunț: „Din ordin judecătoresc, orice persoană care va intra în acest edificiu se va supune percheziției."

Aici îşi petrecea Tyler zilele, audiind cazuri de jaf, tâlhării, violuri, droguri şi crime. Necruțător în decizii, devenise cunoscut ca „Neiertătorul". Toata ziua asculta cum apărătorii invocau sărăcia, abuzurile suferite în copilărie, familiile destrămate şi sute de alte scuze. Nu accepta niciuna. O crimă rămânea o crimă şi trebuia pedepsită. Iar în spatele fiecăreia se ascundea, întotdeauna, tatăl lui.

***

Colegii lui Tyler Stanford ştiau foarte puține despre viața lui personală. Tot ce ştiau era că avusese o căsnicie nefericită, iar acum era divorțat şi trăia singur într-un apartament mic, cu trei dormitoare, pe Kimbark Avenue, în Hyde Park. Zona era plină de case vechi, frumoase, pentru că marele incendiu din anul 1871, care practic devastase oraşul Chicago, ocolise zona Hyde Park. Nu-şi făcuse prieteni dintre vecini, avea o menajeră care venea de trei ori pe săptămâna şi îşi făcea singur cumpărăturile. Era un bărbat meticulos, cu o rutină bine stabilită.

Din când în când, la întâlnirile oficiale, Tyler se întâlnea cu nevestele colegilor lui judecători. Ştiindu-l singur, ele se ofereau să-i facă cunoştință cu prietene de-

ale lor sau să-l invite la masă. Le refuza întotdeauna.

— Sunt ocupat astă-seară.

Părea să aibă câte ceva de făcut în fiecare seară, dar nimeni nu ştia exact ce anume.

— Pe Tyler nu-l interesează nimic altceva în afara profesiei, îi explicase unul din judecători soției lui. Pur şi simplu nu vrea să cunoască nicio altă femeie. Am auzit că a avut o căsnicie îngrozitoare.

Şi avea dreptate.

După divorț, Tyler îşi jurase să nu se mai implice niciodată emoțional. Apoi îl cunoscuse pe Lee şi totul se schimbase. Lee era frumos şi senzual – era cel cu care Tyler ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieții. Îl iubea pe Lee, dar el oare de ce l-ar fi iubit? Se bucura de mare succes ca manechin şi avea o mulțime de admiratori, mulți din ei foarte bogați. Iar lui Lee îi plăceau lucrurile scumpe.

Tyler ştia că nu avea nicio şansă. N-avea cum să lupte cu ceilalți. Dar peste noapte, odată cu moartea tatălui lui, totul se putea schimba. Ar putea deveni bogat.

Ar putea să-i ofere lui Lee lumea întreagă.

Tyler intră în biroul judecătorului şef.

— Keith, trebuie să plec la Boston pentru câteva zile. Probleme de familie. Ai putea aranja să-mi preia cineva procesele?

— Bineînțeles.

— Mulțumesc.

În aceeaşi după-amiază, judecătorul Tyler Stanford era în drum spre Boston. În avion se gândi din nou la cuvintele tatălui său din acea zi teribilă: „Îți cunosc micul secret murdar”.

Capitolul 9

Ploua la Paris, o ploaie călduță de iulie care-i făcea pe trecători să caute adăpost sau să se urce grăbiți într-un taxi. În clădirea mare, gri, de la colțul străzii Faubourg St. Honoré, domnea panica. Şase manechine pe jumătate dezbrăcate alergau de colo-colo cuprinse de isterie, în timp ce scenografii aranjau ultimele detalii ale decorului. Toată lumea țipa şi gesticula larg.

În mijlocul vârtejului, încercând să facă ordine în acel haos, era *maîtresse,* Kendall Stanford Renaud. Cu patru ore înainte de începerea prezentării modelelor, totul se năruise.

Catastrofă: John Fairchild de la *W* sosise pe neaşteptate la Paris şi nu-i rezervaseră niciun loc.

Tragedie: Nu funcționau microfoanele.

Dezastru: Una dintre cele mai bune manechine se îmbolnăvise.

Urgență: Doi dintre machiori se băteau în culise iar fetele rămăseseră foarte în urmă cu fardatul.

Calamitate: Toate cusăturile de la fustele strâmte se desfăcuseră.

Cu alte cuvinte, se gândi Kendall, *totul se desfăşura normal.*

Kendall Stanford Renaud putea fi luată drept una dintre manechine, şi chiar fusese, odată. Totul la ea – mişcarea brațului, oja cu care-şi lăcuia unghiile, timbrul râsului ei – dovedea farmec. Când nu era fardată, fața ei era destul de anostă, dar Kendall se străduia din răsputeri ca nimeni să nu observe acest lucru. Era mereu impecabil machiată.

Se străduia să fie peste tot în acelaşi timp.

„Vreau o draperie albastră."

„Se vede căptuşeala. Aranjați-o."

„Nu vreau ca manechinele să se pieptene şi să se

fardeze aici. Spuneți-i lui Lulu să le ducă undeva.”

Asistentul lui Kendall veni în goană.

— Kendall, treizeci de minute e prea mult! E mult prea lung! Spectacolul nu trebuie să dureze decât douăzeci şi cinci de minute.

Ea se opri din ce făcea.

— Şi ce-mi sugerezi, Scott?

— Am putea să mai scoatem câteva toalete şi…

— Nu. Trebuie să se mişte mai repede.

Cineva o striga din nou şi se întoarse.

— Kendall, n-o găsim pe Pia. Vrei s-o îmbrăcăm pe Tami cu jacheta, gri-cărbune şi pantalonii?

— Nu. Dă-i-le lui Dana. Tami va purta tunica.

— Şi rochia lungă, neagră, de jerse?

— Monique. Şi ai grijă să poarte ciorapi negri.

Doi tineri se apropiară de ea.

— Kendall, avem o problemă cu locurile. Vrei să amestecam distribuitorii cu celebrităţile?

— Sau să amestecam celebrităţile cu presa?

Kendall nici nu-i mai asculta. Nu dormise de două nopți. Verificase totul ca să se asigure că nimic n-avea să dea greş.

— Descurcați-vă, le spuse.

Se uită în jur, gândindu-se la spectacolul care era gata să înceapă şi la personalităţile din toată lumea care aveau să sosească şi să-i aplaude creaţiile. *Ar trebui să-i mulţumesc tatălui meu pentru toate astea. Mi-a spus că nu voi reuşi niciodată…*

Ştiuse dintotdeauna că voia să devina designer. Avea un înnăscut simț al eleganței. Păpuşile ei aveau cele mai frumoase rochiţe din oraş. Îşi arăta ultimele creaţii mamei ei, care o îmbrăţişa şi-i spunea:

— Eşti foarte talentată, draga mea. Într-o bună zi vei deveni designer.

Iar Kendall era sigură de asta.

La şcoala, Kendall a studiat grafica, desenul, concepția

spațială şi coordonarea culorilor.

„Cea mai bună cale de a începe – o sfătuise una din profesoarele ei – este să devii manechin. Aşa îi vei cunoaşte pe cei mai mari designeri şi, dacă vei sta cu ochii în patru, vei învăța multe de la ei".

Când Kendall îi pomenise tatălui ei de visul pe care-l avea, el o privise şi-i spusese:

— Tu? Manechin! Cred că glumeşti!

Când Kendall terminase şcoala, se reîntorsese la Rose Hill. *Tata are nevoie de mine să mă ocup de casă.* Aveau doisprezece servitori, dar niciunul nu-şi lua slujba foarte în serios. De vreme ce Harry Stanford era plecat mai tot timpul, personalul îşi făcea de cap. Kendall încercă să organizeze totul. Programă toate activitățile casnice, făcu pe gazda la petrecerile date de tatăl ei, străduindu-se ca totul să-i fie pe plac. Avea nevoie de afecțiunea lui. Dar nu se alesese decât cu critici.

„Cine l-a angajat pe bucătarul asta nenorocit? Scapă-mă de el."

„Nu-mi place serviciul de masa pe care l-ai cumpărat. N-ai pic de bun-gust."

„Cine ți-a dat voie să-mi redecorezi dormitorul?"

Indiferent ce făcea Kendall, niciodată nu era bine. Iar cruzimea tatălui său a fost cea care a alungat-o de acasă. Niciodată nu se bucurase de dragoste, pentru că tatăl ei nu le dădea atenție copiilor lui, ci doar încerca să-i disciplineze. Într-o seară, Kendall îl auzi pe tatăl ei spunându-i unuia dintre musafiri:

— Fata mea are o față ca de cal. O să aibă nevoie de o grămadă de bani ca să-l păcălească pe un biet nenorocit.

Nu mai putea suporta. A doua zi Kendall părăsi Boston-ul îndreptându-se spre New York.

Singură în camera de hotel, Kendall se gândea. *Bine. Sunt la New York. Cum să devin designer? Cum să pătrund în industria modei? Cum să mă fac remarcată?* Îşi

aminti de sfatul profesoarei ei. *Am să încep ca fotomodel. Asta e calea.*

În dimineața următoare, Kendall copie dintr-o publicație lista agențiilor şi începu căutarea. *Trebuie să fiu cinstită cu ei,* se gândea Kendall. *Am să le spun că nu pot rămâne la ei decât temporar, până când voi reuşi să mă lansez ca designer.*

Intră în prima agenție de pe listă. O femeie între două vârste spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să devin fotomodel.

— Şi eu, drăguțo. Uită.

— Cum?

— Eşti prea înaltă.

— Vreau să-l vad pe director.

— Îl vezi. Agenția e a mea.

N-a avut succes nici la următoarele adrese.

„Eşti prea scundă."

„Eşti prea slabă."

„Eşti prea grasă."

„Eşti prea tânără."

„Eşti prea bătrâna."

„Nu eşti genul nostru."

Până la sfârşitul săptămânii, Kendall ajunsese la disperare. Nu mai avea decât un singur nume pe listă.

Paramount Models era cea mai mare agenție din Manhattan. La biroul de primire nu era nimeni.

Se auzea o voce dintr-unul din birourile învecinate.

— Este liberă lunea viitoare. Dar numai luni. Apoi este din nou ocupată timp de trei săptămâni.

Kendall intră în birou şi se uită înăuntru. O femeie îmbrăcată într-un taior vorbea la telefon.

— Bine, am să vad ce pot face. Roxanne Marinack puse telefonul în furcă şi o privi. Îmi pare rău, dar nu eşti genul nostru.

Kendall spuse disperată:

— Pot fi oricum vreți. Înaltă sau scundă, tânără sau bătrână, slabă sau…

Roxanne ridica mâna.

— Opreşte-te.

— Nu vreau decât o şansă. Am neapărată nevoie de ea.

Roxanne ezita. Fata nu era frumoasă, dar avea o figură deosebită, pe care se citea dorința de a reuşi. Poate că, cu un machiaj adecvat…

— Ai experiență?

— Da. Port haine de-o viață.

Roxanne râse.

— Bine. Dă-mi să-ți vad portofoliul.

Kendall o privi uimită.

— Portofoliul?

Roxanne oftă.

— Fata draga, niciun model care se respectă nu vine la o agenție fără un portofoliu. E biblia ta. Oftă din nou. Vreau să-ți faci două fotografii – una zâmbind şi una serioasă. Întoarce-te.

— Bine.

Kendall începu să se învârtă.

— Mai încet. Roxanne o studia. Nu-i rău deloc. Vreau o fotografie de-a ta în costum de baie sau în lenjerie intimă – ce ți se potriveşte mai bine.

— Am să le fac pe amândouă, zise ea nerăbdătoare.

Roxanne zâmbi.

— Bine. Eşti… diferită, dar poate vei reuşi.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi de acum. Să fii fotomodel nu-i aşa de simplu precum pare. E o afacere dură.

— Sunt pregătită.

— Vom vedea. Am să risc cu tine. Te trimit la o vizionare.

— La ce?

— O vizionare este locul unde clienții se uită la fetele noi. Vor fi şi fotomodele de la alte agenții.

— Am să mă descurc.

Fusese numai începutul. Kendall se dusese la douăsprezece astfel de vizionari înainte ca un designer să se arate interesat. Era atât de încordată, încât aproape că-şi spulberă toate şansele vorbind prea mult.

— Îmi plac tare mult rochiile dumneavoastră şi cred că or să arate foarte bine pe mine. Adică vreau să spun că ar arăta bine pe orice femeie, bineînțeles. Sunt minunate! Dar cred că ar arăta şi mai bine pe mine.

Designerul dăduse din cap înțelegător.

— E prima ta slujba, nu-i aşa?

— Da, domnule.

El zâmbise.

— Bine. Vom face o proba. Cum ziceai că te cheamă?

— Kendall Stanford. Se întrebă dacă avea să facă legătura între ea şi acel Stanford, dar, bineînțeles, n-ar fi avut niciun motiv.

Roxanne avusese dreptate. Era o meserie dură. Kendall trebuise să învețe să se obişnuiască cu refuzuri constante, cu vizionari care nu duceau nicăieri, cu săptămâni întregi în care nu avea de lucru. Iar când lucra, trebuia să fie gata fardată la şase dimineața, se poza într-o rochie, apoi în alta, şi adeseori nu termina decât după miezul nopții.

Într-una din seri, după ce pozase toată ziua alături de alte fotomodele, Kendall se uită în oglindă şi mormăi:

— N-am să pot lucra mâine. Uite ce cearcăne am.

Una dintre colege îi spuse:

— Pune-ți felii de castraveți pe pleoape sau fierbe-ți nişte muşețel, fă-ți comprese şi ține-le cincisprezece minute.

În dimineața următoare cearcănele dispăruseră.

Kendall le invidia pe fotomodelele care erau solicitate în permanență. O auzea pe Roxanne aranjându-le programul. A învățat repede să nu critice niciodată

hainele pe care le îmbrăca. A făcut cunoştinţă cu unii dintre cei mai mari fotografi, iar unul dintre ei i-a făcut portofoliul. Avea întotdeauna la ea o geantă enormă cu tot ce-i trebuia: haine, farduri, trusa de manichiură şi bijuterii. A învăţat să-şi tapeze părul ca să pară mai bogat şi să se coafeze singură.

Dar mai avea multe de învăţat. Era favorita fotografilor, care-i dădeau mereu sfaturi.

Kendall devenea din ce în ce mai populară. Nu era o frumuseţe convenţională, izbitoare, cu care se mândreau majoritatea modelelor, dar avea ceva în plus: eleganţă şi graţie.

— Are clasă, spusese un agent publicitar.

Iar asta însuma totul.

Era singură. Din când în când avea câte o întâlnire, dar fără importanţă. Muncea din greu, dar nu se simţea cu nimic mai aproape de ţelul ei decât în ziua în care sosise la New York. *Trebuie să găsesc o cale să intru în legătură cu cei mai mari designeri,* se gândi Kendall.

— Ţi-am găsit de lucru pentru următoarele două săptămâni, îi spuse Roxanne. Toţi te plac.

— Roxanne…

— Da, Kendall?

— Nu vreau să mai fac asta.

Roxanne se uita la ea neîncrezătoare.

— Cum?

— Vreau să prezint toalete pe scenă.

La asta aspirau toate fetele.

— Dar e aproape imposibil să pătrunzi şi să…

— Am să reuşesc.

Roxanne o privi cu atenţie.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Da.

Roxanne dădu din cap.

— Bine. Dacă chiar vrei cu tot dinadinsul, primul lucru

pe care trebuie să-l faci este să înveți să mergi pe bârnă.

— Ce?

Şi Roxanne îi explică.

În aceeaşi după-amiază, Kendall îşi cumpără o bârnă şi o duse acasă. Încercă de câteva ori să păşească pe ea, dar căzu de fiecare data. *N-are să fie uşor,* îşi zise Kendall. *Dar am s-o fac şi pe asta.*

În fiecare dimineață se trezea devreme şi făcea exerciții. Zilele treceau iar ea avea din ce în ce mai mult echilibru. Se învârtea prin fața oglinzii în sunetul muzicii. Învăță să meargă cu o carte pe creştet şi să se schimbe rapid din pantaloni mulați pe corp în rochii de seară. Când Kendall se simți pregătită se întoarse la Roxanne.

— Îmi risc gâtul pentru tine, îi spuse aceasta. Ungaro e în căutare de noi manechine. Te-am recomandat pe tine. E dispus să-ți acorde o şansă.

Kendall era încântată. Ungaro era unul dintre cei mai străluciți designeri.

Săptămâna care urmă Kendall se prezentă la lucru, încercând să pară în largul ei, ca şi celelalte manechine.

Ungaro îi întinse prima rochie pe care avea s-o poarte şi îi zâmbi.

— Succes.

— Mulțumesc.

Kendall ieşi pe podium foarte dezinvoltă, de parcă făcea asta de când lumea. Chiar şi celelalte manechine au fost impresionate. Spectacolul s-a bucurat de succes şi, de atunci, Kendall a intrat în elită. A început să lucreze cu giganții industriei modei: Yves Saint Laurent, Halston, Christian Dior, Calvin Klein, Ralph Lauren, St. John. Kendall era cerută în permanență şi călătorea prin toata lumea.

La Paris, moda se lansează în ianuarie şi iulie. La Milano, lunile de vârf sunt martie, aprilie, mai şi iunie.

Pe când la Tokio sunt aprilie şi octombrie. Avea o viață

plină şi savura fiecare moment.

Kendall continua să lucreze şi să învețe. Purta creațiile unor designeri celebri, gândindu-se la schimbările pe care le-ar fi făcut dacă ea ar fi fost designerul. Învață cum trebuiau să cadă hainele, cum țesăturile trebuiau să învăluie corpul. Învață totul despre pliuri şi falduri, despre părțile corpului pe care o femeie vrea să le ascundă şi despre cele pe care vrea să le scoată în evidență. Acasă făcea schițe, iar ideile păreau să curgă. Într-una din zile, le duse la I Magnin. Cumpărătorul a fost impresionat.

— Cine este designerul?

— Eu.

— Sunt foarte bune. Foarte bune.

Două săptămâni mai târziu, Kendall începu lucrul ca asistentă a Donnei Karan. Acasă, continua să deseneze. Un an mai târziu prezenta primul ei spectacol de modă. A fost un dezastru.

Modelele erau obişnuite, banale. Dădu un al doilea spectacol la care nu veni nimeni.

Mi-am greşit cariera.

Eşti foarte talentata, draga mea. Într-o buna zi vei deveni designer.

Oare unde am greşit? se întreba Kendall. Găsi răspunsul într-o noapte. Kendall stătea în pat şi se gândea. *Hainele mele sunt pentru manechine. Ar trebui să creez modele pentru femeile obişnuite, cu slujbă şi familie. Frumoase, dar confortabile. Şic, dar practice.*

I-a trebuit un an lui Kendall să organizeze o nouă prezentare, dar de data aceasta a fost un succes.

Kendall se întorcea rareori la Rose Hill şi ori de câte ori o făcea se simțea groaznic. Tatăl ei nu se schimbase deloc. Era chiar mai rău.

— N-ai reuşit să păcăleşti pe nimeni, nu-i aşa? Şi probabil că n-ai s-o faci niciodată.

Kendall l-a cunoscut pe Marc Renaud la un bal de caritate. Lucra la bursa din New York şi se ocupa de afaceri internaţionale. Un francez înalt, suplu, cu cinci ani mai mic decât Kendall. Era fermecător şi atent, iar Kendall s-a simţit imediat atrasă de el. A invitat-o la cină în seara următoare iar în noaptea aceea, Kendall s-a culcat cu el. Ca şi în toate nopţile care au urmat.

Într-o seară Mare spuse:

— Kendall, sunt foarte îndrăgostit de tine.

Ea murmurase:

— Te-am aşteptat toata viaţa, Marc.

— Dar e o problemă foarte serioasă. Te bucuri de succes, iar eu nu câştig nici pe departe cât tine. Poate că într-o bună zi…

— Opreşte-te, îi spuse Kendall. Mi-ai dăruit mai mult decât aş fi putut spera vreodată.

De Crăciun, Kendall l-a luat pe Mare la Rose Hill să-l cunoască pe tatăl ei.

— Ai să te măriţi *cu el?* explodă Harry Stanford. E un nimeni. Te ia pentru banii pe care crede că ai să-i obţii.

Dacă Kendall ar mai fi avut nevoie de vreun motiv ca să se mărite cu Marc, acum îl avea. S-au căsătorit în Connecticut a doua zi. Iar căsnicia lui Kendall cu Marc i-a dăruit toată fericirea pe care n-o cunoscuse până atunci.

— Nu trebuie să-l laşi pe tatăl tău să te mâhnească, îi spusese el lui Kendall. Toată viaţa şi-a folosit banii ca pe o armă. N-avem nevoie de banii lui.

Iar Kendall îl iubea şi mai tare pentru asta.

Marc era un soţ minunat – blând, tandru şi atent. *Am totul,* se gândea Kendall fericită. *Trecutul este mort.* Reuşise în ciuda tatălui ei. În câteva ore, lumea modei avea să se concentreze asupra ei.

Ploaia încetase. Era un semn bun.

Spectacolul a fost uimitor. La sfârşit, în sunetul muzicii

şi în lumina reflectoarelor, Kendall ieşi pe podium şi făcu o reverență în ovațiile tuturor. Kendall îşi dori ca Marc să fi putut veni la Paris, să sărbătorească împreună, dar el fusese reținut la bursă.

După ce toți plecară, Kendall se întoarse în biroul ei. Era fericită. Secretara îi spuse:

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră. A fost adusă personal.

Kendall privi spre plicul maron, pe care i-l întindea secretara şi se simți cuprinsă de un tremur. Ştia ce conținea înainte să-l deschidă. Citi:

Dragă doamnă Renaud,

Vă informez cu regret că Asociația de protecție a animalelor sălbatice duce din nou lipsă de fonduri. Avem nevoie imediata de o sută de mii de dolari pentru a ne acoperi cheltuielile. Banii trebuiesc virați în contul 804072 - A la Crédit Suisse din Zürich.

Scrisoarea nu era semnată. Kendall rămase holbându-se la bucata de hârtie. *N-o să se termine niciodată.* Şantajul nu va înceta.

Unul dintre asistenții ei intră grăbit în birou.

— Kendall! Îmi pare atât de rău. Am aflat o veste groaznică.

Nu cred că voi mai suporta încă o nenorocire, se gândi Kendall.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a dat un anunț la Radio-Télé Luxemburg. A murit tatăl tău. S-a înecat.

Lui Kendall îi trebuiră câteva secunde să-şi revină. Primul ei gând a fost: *Mă întreb ce l-ar fi făcut să fie mândru de mine? Succesul meu sau faptul că sunt o criminală?*

Capitolul 10

Peggy Malkovich era căsătorită de doi ani cu Woodrow „Woody” Stanford, dar pentru obişnuiții celor din Hobe Sound, ea era tot „chelnerița aia”.

Peggy servea la *Rain Forest Grille* pe vremea când l-a cunoscut pe Woody. Woody Stanford era băiatul de aur din Hobe Sound. Locuia într-o vilă, arăta bine, în genul clasic, era fermecător şi glumeț. Toate tinerele din Hobe Sound, Philadelphia şi Long Island îl asaltau. De aceea, a fost aproape un şoc seismic când el s-a însurat cu o chelneriță de douăzeci şi cinci de ani, destul de anostă, care nu-şi terminase nici liceul şi era fiica unui lucrător cu ziua şi a unei casnice.

A fost un şoc mai ales pentru că toata lumea se aştepta ca Woody să se însoare cu Mimi Carson, o tânără frumoasă şi inteligentă, moştenitoare a unei mari averi, care era îndrăgostită la nebunie de Woody.

De obicei, oamenii de vază din Hobe Sound preferau să bârfească despre aventurile servitorilor lor şi nu despre cele ale egalilor lor. Dar în cazul lui Woody, căsnicia lui era atât de neobişnuită, încât au făcut o excepție. Aşa că zvonul că Peggy Malkovich era însărcinată s-a întins cu repeziciune. Toata lumea era de părere că era mare păcat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, înțeleg că a lăsat-o gravidă, dar să te însori cu o chelneriță!

Dar era un caz clasic de *déjà vu.* Cu douăzeci şi patru de ani în urma, Hobe Sound fusese zguduit de un scandal similar. Emily Temple, care provenea dintr-una din cele mai bune familii, se sinucisese pentru că soțul ei o lăsase însărcinată pe guvernantă.

Woody Stanford nu făcea niciun secret din faptul că îşi ura tatăl, iar sentimentul general era că se căsătorise cu chelnerița numai ca să-i arate că era mai onorabil decât el.

Singura persoana invitată la nuntă a fost fratele lui Peggy, Hoop, care a venit tocmai de la New York. Hoop era cu doi ani mai mare decât Peggy şi lucra la o brutărie în Bronx. Era înalt, cu o față ciupită de vărsat şi accent puternic de Brooklyn.

— Ai luat o fată nemaipomenită, îi spuse el lui Woody după ceremonie.

— Ştiu, zise Woody.

— Să ai grija de sora mea, da?

— Am să mă străduiesc.

— Bine.

O conversație neînsemnată dintre un brutar şi fiul unuia dintre cei mai bogați oameni din lume.

La patru săptămâni după nuntă, Peggy a pierdut sarcina.

Hobe Sound e o comunitate foarte exclusivistă, iar Jupiter Island e cea mai sofisticată regiune a ei.

Insula este mărginită la vest de un canal navigabil, iar la est de oceanul Atlantic. Este un rai al intimității, al bogăției şi al siguranței, cu mai mulți polițişti pe cap de locuitor decât în orice parte a lumii.

Dacă o anumită persoană nu se născuse acolo, atunci trebuia să-şi câştige dreptul de a fi membru al comunității. După căsătoria lui Woodrow Stanford cu „chelnerița aia", întrebarea care se punea era: aveau oare să o accepte în mijlocul lor?

Decana din Hobe Sound, doamna Anthony Pelletier, era arbitru în orice dispută, iar misiunea vieții ei era să-şi protejeze comunitatea împotriva parveniților şi noilor îmbogățiți. Nou-veniții în Hobe Sound care aveau nenorocul să-i displacă doamnei Pelletier, primeau acasă, prin intermediul şoferului ei, o valiză din piele. Era felul ei de a-i anunța că nu erau bineveniți în comunitate.

Prietenii îşi aminteau amuzați de povestea mecanicului şi a soției lui, care îşi cumpăraseră o casa în Hobe Sound. Doamna Pelletier le trimisese de-acum binecunoscuta

valiza din piele, iar când soția mecanicului îi aflase semnificația, râsese şi spusese: „Dacă baba aia nenorocită crede că mă poate alunga de aici, e nebună de-a binelea!”

Dar lucruri ciudate începură să se întâmple la scurt timp după aceea. Nu primeau nicio comandă, băcanul rămânea fără marfă ori de câte ori aveau ei nevoie de ceva, şi le era imposibil să obțină o rezervare la oricare din restaurantele mai bune. Şi nimeni nu le vorbea. La trei luni după ce au primit valiza, perechea a vândut casa şi a plecat.

Aşa că, atunci când s-a aflat despre căsătoria lui Woody, toata comunitatea şi-a ținut răsuflarea. Excomunicarea lui Peggy Malkovich însemna şi excomunicarea popularului ei soț. Pe furiş, începură să se facă pariuri.

În primele săptămâni, n-au primit nicio invitație la cină. Dar oamenii îl plăceau pe Woody şi, la urma-urmei, bunica lui din partea mamei era una din fondatoarele lui Hobe Sound. Treptat, oamenii au început să-i invite la masă. Erau curioşi să vadă cum arăta mireasa.

„Fata trebuie să aibă ceva deosebit. Altfel Woody nu s-ar fi însurat cu ea.”

Dar aveau să fie dezamăgiți. Peggy era plictisitoare şi lipsită de grație, n-avea personalitate şi nu ştia să se îmbrace. Urâtă, fu decizia generală.

Prietenii lui Woody erau nedumeriți.

— Ce naiba o fi văzut la ea? Ar fi putut să se însoare cu oricine.

Una dintre primele invitații a venit de la Mimi Carson. Fusese înnebunită de durere când auzise vestea, dar era prea mândră s-o arate.

Când cea mai bună prietenă a ei încercase s-o consoleze spunându-i: „Lasă, Mimi. O să-ți treacă”, ea îi răspunsese: „Am să mă obişnuiesc cu gândul, însă n-o să-mi treacă niciodată.”

Woody încercase din răsputeri ca mariajul lor să se bucure de succes. Ştia că făcuse o greşeala şi nu voia s-o pedepsească pe Peggy pentru ea. Încerca cu disperare să fie un soț bun. Problema era că Peggy nu avea nimic în comun cu el sau cu prietenii lui.

Singurul cu care Peggy părea să se simtă în largul ei era Hoop. Vorbea zilnic cu el la telefon.

— Mi-e dor de el, i se plângea Peggy lui Woody.

— Vrei să-l chemăm să stea la noi câteva zile?

— Nu poate. Se uită la el, disprețuitoare. El are serviciu.

La petreceri, Woody se străduia să o atragă pe Peggy în conversații, dar se dovedi curând că ea n-avea nimic de spus. Stătea într-un colț, tăcută şi stânjenită, muşcându-şi nervoasă buzele.

Prietenii lui erau conştienți că, cu toate că stătea la vila Stanford, Woody se înstrăinase de tatăl lui şi trăia din suma destul de mică pe care i-o lăsase mama lui. Era pasionat de polo şi-i plăcea să călărească caii prietenilor. În lumea jucătorilor de polo, aceştia sunt clasați după numărul de goluri, iar cel care înscrie zece goluri e cel mai bun. Woody avea nouă goluri, şi concura cu Mariano Aguerre din Buenos Aires, Wicky el Effendi din Texas şi Andres Diniz din Brazilia. Nu existau decât doisprezece jucători cu zece goluri în lume, iar ambiția lui Woody era să fie al treisprezecelea.

— Ştiți de ce, nu-i aşa? spusese odată unul dintre prietenii lui. Tatăl lui are zece goluri.

Pentru că Mimi Carson ştia că Woody nu-şi putea permite să aibă proprii lui cai de polo, trăsese nişte sfori ca şi el să poată juca. Când prietenii o întrebaseră de ce, ea le răspunsese:

— Pentru că vreau să-l fac fericit, pe cât pot.

Când nou-veniții întrebau cum îşi câştiga oare Woody existența, oamenii ridicau din umeri. În realitate, ducea o

viața de mâna a doua, câştiga bani din pariurile făcute la meciurile de polo şi de golf.

Împrumuta caii şi iahturile altora şi, din când în când, şi nevestele acestora.

Căsnicia cu Peggy se deteriora văzând cu ochii, dar Woody refuza s-o recunoască.

— Peggy, îi spunea el, când mai mergem la petreceri, încearcă să participi şi tu la discuții.

— De ce-aş face-o? Toți prietenii tăi se consideră mai presus decât mine.

— Ei bine, nu sunt, o asigură Woody.

O dată pe săptămână, Cercul literar din Hobe Sound se întâlnea la club, la ora prânzului, pentru a discuta despre ultimele apariții.

Într-una din zile, în timp ce doamnele stăteau la masă, ospătarul se apropie şi spuse:

— Doamna Woodrow Stanford este afară. Ar dori să vi se alăture.

— Pofteşte-o înăuntru, spuse doamna Pelletier.

O clipă mai târziu, Peggy intra în încăpere. Îşi coafase părul şi se îmbrăcase cu cea mai buna rochie a ei. Rămase în picioare, privindu-le nervoasă.

Doamna Pelletier înclină capul şi spuse, amabilă:

— Doamnă Stanford.

— Da, doamnă.

— Nu avem nevoie de serviciile dumitale. Avem deja o chelneriță.

Şi se întoarse la masă.

Când Woody auzi ce se întâmplase, se înfurie.

— Cum îndrăzneşte să-ți facă una ca asta! O luă în brațe. Data viitoare, întreabă-mă pe mine mai întâi. Trebuia să fi fost invitata, Peggy.

— N-am ştiut.

— Nu-i nimic. Astă seară suntem invitați la familia Blake şi am să…

— Eu nu merg!

— Dar am acceptat invitația.
— Du-te tu.
— Dar nu vreau să merg fără tine.
— Eu nu merg.

Aşa că Woody s-a dus singur, iar după aceea a început să meargă pretutindeni fără Peggy.

Venea foarte târziu acasă, iar Peggy era sigură că se întâlnea cu alte femei.

Dar accidentul a schimbat totul.

S-a întâmplat în timpul unui meci de polo. Unul dintre adversari l-a lovit din greşeală în picior pe calul pe care îl calarea Woody. Calul a căzut, antrenându-l în cădere şi pe Woody. Într-o fracțiune de secundă, Woody a fost lovit de un alt cal. La spital, doctorii au dat diagnosticul: un picior rupt, trei coaste fracturate şi un plămân perforat.

În următoarele două săptămâni i s-au făcut trei operații. Woody suferea cumplit. Doctorii i-au dat morfină, ca să-i uşureze durerile. Peggy venea să-l viziteze în fiecare zi. Hoop veni tocmai de la New York să-şi consoleze sora.

Durerea fizică era de nesuportat, iar singura alinare i-o dădeau tranchilizantele prescrise de doctori. La scurt timp după ce s-a întors acasă, Woody a început să se schimbe. Avea accese violente.

Acum era vechiul Woody, pentru ca într-o clipă să devină extrem de furios sau melancolic. La masă, în timp ce râdea şi spunea glume, Woody se înfuria fără motiv şi răbufnea, chinuind-o pe Peggy. Începuse să uite. Îşi dădea întâlniri la care nu se ducea, invita prieteni la el acasă şi nu era acolo când aceştia veneau. Toți erau îngrijorați din cauza lui.

Curând, a început să se poarte urât cu Peggy şi în public. Într-una din dimineți, pe când ea servea un prieten cu o ceaşcă de cafea, a vărsat câțiva stropi, iar Woody a murmurat:

— Cine-a fost chelneriță, chelneriță rămâne.

Peggy era plină de vânătăi. Când oamenii o întrebau ce se întâmplase, găsea mereu câte o scuză:

„M-am lovit de o uşă” sau „Am căzut”. Comunitatea era scandalizată. Acum le era mila de Peggy. Dar când câte cineva aducea vorba despre comportamentul lui Woody, ea era cea care-i lua apărarea.

— Woody a suferit mult, insista Peggy. Parcă nu mai e el.

Nu lăsa pe nimeni să spună ceva contra lui.

Într-un sfârşit, doctor Tichner a fost cel care a făcut lumină. A chemat-o pe Peggy într-o zi în cabinetul lui.

Era nervoasă.

— S-a întâmplat ceva, doctore?

El o studie o clipă. Avea o vânătaie pe obraz, iar ochii îi erau înlăcrimați.

— Peggy, ştiai că Woody se droghează?

Ochii ei sclipiră de indignare.

— Nu. Nu pot să cred!

Se ridică.

— Stai jos, Peggy. A venit, vremea să înfrunți realitatea. Este evident pentru oricine altcineva. Cu siguranță i-ai observat comportamentul. O clipă este în culmea fericirii, vorbind despre cât de minunată este viața, pentru ca imediat după aceea să vrea să se sinucidă.

Peggy se aşează, palidă.

— Se droghează.

— Nu, se încăpățână ea. Nu se droghează.

— Ba da. Trebuie să înfrunți realitatea. Nu vrei să-l ajuți?

— Bineînțeles că vreau! Îşi frângea degetele. Aş face orice ca să-l ajut. Orice!

— Bine. Atunci să începem: Vreau să mă ajuți să-l internez pe Woody într-o clinică. L-am rugat să vină pe la mine.

Peggy îl privi lung, apoi dădu din cap.

— Am să stau de vorba cu el, zise ea încet.

În aceeaşi după-amiază, când intra în cabinetul doctorului Tichner, Woody era într-o stare euforică.

— Ai vrut să mă vezi, doctore? E în legătură cu Peggy, nu-i aşa?

— Nu. Ci cu tine, Woody.

Woody îl privi surprins.

— Cu mine? Dar ce problemă aş putea avea eu?

— Cred că ştii foarte bine.

— Ce vrei să spui?

— Daca mai continui aşa, ai să distrugi viața ta şi pe a lui Peggy. Ce iei, Woody?

— Ce iau?

— M-ai auzit foarte bine.

Urmă o tăcere lungă.

— Vreau să te ajut.

Woody ramase nemişcat, holbându-se la podea. Când vorbi, într-un târziu, vocea îi era răguşită.

— Ai dreptate. Am… am încercat să mă mint, dar n-o mai pot face.

— Ce iei?

— Heroină.

— Dumnezeule!

— Crede-mă, am încercat să mă opresc, dar… nu pot.

— Ai nevoie de ajutor, iar eu ştiu nişte locuri unde l-ai putea obține.

Woody zise slab.

— Mă rog lui Dumnezeu să fie aşa.

— Vreau să te internez la Harbor Group Clinic, în Jupiter. Eşti dispus să încerci?

Urmă o scurta ezitare.

— Da.

— Cine te aprovizionează cu heroina? îl întrebase doctorul Tichner.

Woody clătină din cap.

— Nu pot să-ți spun.

— Foarte bine. Voi face toate aranjamentele la clinică.

În dimineața următoare, doctorul Tichner era în biroul şefului poliției.

— Cineva îi face rost de heroină, spunea doctorul Tichner. Însa nu vrea să-mi spună cine.

Şeful poliției, Murphy, îl privi pe doctor şi dădu din cap.

— Cred că ştiu cine este.

***

Erau câțiva suspecți posibili. Hobe Sound era o enclavă mică.

De curând, se deschisese un magazin cu băuturi pe Bridge Road, care onora comenzi la domiciliu, la orice ora din zi şi din noapte.

Un doctor de la clinica din localitate fusese concediat pentru că prescrisese o doză prea mare de sedative.

Cu un an înainte, se deschisese o sală de gimnastică, şi se zvonea că antrenorul folosea steroizi şi putea procura droguri pentru clienții lui cei mai buni.

Dar şeful poliției, Murphy, suspecta pe altcineva.

Tony Benedotti fusese grădinar ani de zile. Studiase horticultura şi-i plăcea să creeze grădini minunate. Cele de care se ocupa el erau cele mai frumoase din Hobe Sound. Era un om tăcut, închis în sine, iar ceilalți ştiau foarte puține despre el. Părea prea bine educat pentru un grădinar, iar oamenii erau curioşi în legătură cu trecutul lui.

Murphy îl chemă la el.

— Dacă e vorba de permisul meu de conducere, l-am reînnoit, zise Benedotti.

— Ia loc.

— E vreo problema?

— Da. Eşti un om educat, nu-i aşa?

— Da.

Şeful poliției se sprijini de spătarul scaunului.
— Deci cum de te-ai făcut grădinar?
— Pentru că-mi place natura.
— Şi ce altceva îți mai place?
— Nu înțeleg.
— De când te ocupi de grădini?
Benedotti îl privi, uimit.
— S-a plâns vreunul din clienții mei?
— Răspunde-mi la întrebare.
— De cincisprezece ani.
— Ai o casă frumoasă şi un iaht?
— Da.
— Cum de-ți poți permite din ce câştigi ca grădinar?
— Nu e o casă atât de mare, iar iahtul e mai curând o barcă.
— Poate că mai câştigi ceva, pe deasupra.
— Ce...?
— Lucrezi pentru nişte tipi din Miami, nu-i aşa?
— Da.
— Acolo sunt mulți italieni. Le faci din când în când mici favoruri?
— Ce fel de favoruri?
— Distribuire de droguri, de exemplu.
Benedotti îl privi, înmărmurit.
— Doamne! Bineînțeles că nu!
— Vreau să-ți spun ceva, Benedotti. Te-am urmărit. Am stat de vorbă cu cei pentru care lucrezi. Nu te mai vor pe aici, nici pe tine, nici pe prietenii tăi din Mafie. Ai înțeles?
— Da.
— Bine. Vreau să dispari de aici chiar azi.

Woody Stanford a fost internat la Harbor Group Clinic timp de trei săptămâni, iar când a ieşit, era din nou vechiul Woody: o companie plăcută, fermecătoare. S-a reîntors la meciurile de polo, călărind, ca şi până atunci, caii lui Mimi Carson.

Era cea de-a optsprezecea aniversare a lui *Palm Beach Polo & Country Club,* iar bulevardul South Shore era înțesat de cei trei mii de fani care se îndreptau spre arenă. Unii din cei mai buni jucători ai orei aveau să fie prezenți la joc.

Peggy stătea lângă Mimi Carson, ca invitată a ei.

— Woody mi-a spus că e primul meci de polo la care asişti, Peggy. De ce n-ai mai venit niciodată până acum să-l vezi?

Peggy îşi muşcă buzele.

— Cred… întotdeauna mi-a fost teama că Woody să nu se accidenteze din nou. E un sport foarte periculos, nu-i aşa?

Mimi zise, gânditoare:

— Păi, sunt opt jucători masivi cu caii lor, alergând unii spre alții cu cel puțin patruzeci de mile la oră. Din acest punct de vedere, da, se pot întâmpla oricând accidente.

Peggy tresări.

— N-aş putea suporta să i se întâmple ceva lui Woody. N-aş putea. Înnebunesc făcându-mi griji pentru el.

***

Woody îşi privea coechipierii intrând în teren, la încălzire. Se simțea extenuat.

Nu eram încă pregătit să intru în joc, îşi spuse. *Nu voi putea ține pasul. Dacă intru, am să mă fac de râs.* Începuse să intre în panică, iar inima îi bătea cu putere. *Nu! N-am s-o fac! Nu pot! Am promis. Dar mă aşteaptă echipa. Doar o dată. Jur, Dumnezeule, e ultima oară.* Se duse la maşină şi căută în torpedo.

Când Woody se întoarse pe teren, fredona, iar ochii îi străluceau neobişnuit. Făcu un semn mulțimii şi se alătură echipei. *Nici n-am nevoie de ei,* se gândi. *I-aş putea*

bate pe ticăloşii ăştia cu o singură mână. Sunt cel mai bun jucător din lume.

Accidentul a survenit în cea de-a şasea repriză. Este adevărat însă că unii spectatori au susținut că n-a fost deloc un accident.

Caii galopau alături, iar Woody avea controlul mingiei. Cu coada ochiului, îl văzu pe unul din adversari apropiindu-se. Pasă mingea în spate. Aceasta fu preluata însă de Rick Hamilton, cel mai bun jucător din echipa adversă, care se îndrepta spre gol. Woody îl urmărea îndeaproape. Încercă să-i agațe crosa lui Hamilton, dar nu reuşi. Calul se îndrepta spre but. Woody încercă cu disperare să intre în posesia mingiei, însă fără succes.

Hamilton era foarte aproape de înscrierea golului. Woody îşi îndemnă calul să-i taie calea lui Hamilton, care căzu la pământ. Mulțimea se ridică în picioare, strigând. Arbitrul fluieră şi ridica mânios mâna.

Prima regula la polo este ca, atunci când un jucător este în posesia mingiei şi se îndreaptă spre but, nu ai voie să-i intersectezi calea. Orice jucător care face acest lucru creează o situație periculoasă şi comite fault.

Jocul fusese întrerupt.

Arbitrul se apropie de Woody şi se răsti la el:

— A fost fault cu intenție, domnule Stanford.

Woody ripostă.

— N-a fost vina mea! Calul lui blestemat…

— Echipa adversă va beneficia de un penalty.

Repriza se transformă într-un dezastru. Woody comise două faulturi în trei minute. Iar adversarii înscriseră alte două goluri din penalty. În ultimele treizeci de secunde ale meciului, echipa adversă a înscris golul câştigător. Ceea ce începuse ca o victorie sigură se transformase într-o înfrângere.

În tribună, Mimi Carson rămăsese înmărmurită.

Peggy spuse, timid:

— Nu e bine, nu-i aşa?

Mimi se întoarse spre ea.

— Nu, Peggy, mă tem că nu.

Cineva se apropie de ele.

— Domnişoară Carson, pot să vă vorbesc?

Mimi Carson se uită la Peggy.

— Scuză-mă un moment.

Peggy îi urmări îndepărtându-se.

După joc, echipa lui Woody era foarte tăcută.

Lui Woody îi era prea ruşine să se uite în ochii celorlalţi. Mimi Carson se îndreptă spre el.

— Woody, mă tem că am o veste groaznică pentru tine. Îi puse o mâna pe umăr. Tatăl tău a murit.

Woody o privi şi clătină din cap, murmurând:

— Eu sunt… eu sunt de vină.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu e vina ta.

— Ba da, strigă Woody. Dacă nu le dădeam eu pe tavă penalty-ul ăla, n-ar fi câştigat.

Capitolul 11

Julia Stanford nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Iar acum acesta era mort. Citise în ferparul din *Kansas City Star:* MAGNATUL HARRY STANFORD S-A ÎNECAT! Rămase privindu-i fotografia de pe prima pagină. Emoțiile pe care le încerca erau diferite. *Îl urăsc oare pentru felul în care s-a purtat cu mama, sau îl iubesc pentru că e tatăl meu? Mă simt vinovată pentru că n-am încercat niciodată să iau legătura cu el, sau sunt furioasă că el nu m-a căutat niciodată? Oricum, nu mai contează acum. A murit.*

Tatăl ei fusese mort încă de când se ştia ea. Acum murise din nou. Inexplicabil, îi simțea lipsa. *Ce prostie!* se gândi Julia. *Cum să-mi lipsească cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată?* Se uită din nou la fotografia din ziar. *Semăn cumva cu el?* Se privi în oglindă. *Ochii. Am aceiaşi ochi gri, profunzi.*

Julia caută în dulapul din dormitor. Scoase o cutie de carton. Se urcă în pat şi o deschise. Şi, în următoarele două ore, revăzu fiecare din obiectele familiare. Erau nenumărate fotografii cu mama ei, în uniformă de guvernantă, alături de Harry Stanford şi de doamna Stanford şi de cei trei copii ai lor. Majoritatea fotografiilor fuseseră făcute pe iaht, la Rose Hill sau la vila din Hobe Sound.

Julia ridică tăieturile îngălbenite din ziare, care relatau despre scandalul petrecut în Boston, cu ani în urmă. Erau titluri de senzație:

„Cuibul îndrăgostiților din Beacon Hill."

„Scandalul provocat de miliardarul Harry Stanford."

„Nevasta magnatului se sinucide."

„Guvernanta Rosemary Nelson dispare."

Julia rămase mult timp cufundată în amintiri.

Văzuse lumina zilei la spitalul *St. Joseph,* din Milwaukee. De când îşi amintea, se mutaseră dintr-un

apartament mobilat în altul, dintr-un oraş în altul. Erau vremuri când n-aveau ce mânca, când nu aveau deloc bani. Mama era mai mereu bolnavă şi-i era greu să-şi găsească o slujbă stabilă. Fetița învățase repede să nu ceara jucării sau rochițe noi.

Julia începuse şcoala la cinci ani, iar colegele ei râdeau de ea pentru că era îmbrăcată mereu în aceeaşi rochie şi avea o singură pereche de pantofi. Când ceilalți copii o necăjeau, Julia se bătea cu ei. Era o rebelă. Mereu era chemată la director. Ar fi fost exmatriculată de nenumărate ori dacă n-ar fi fost cea mai inteligentă elevă din şcoală.

Mama ei îi spusese că tatăl ei murise, iar ea se obişnuise cu acest gând. Dar când Julia avea vreo doisprezece ani, dăduse din întâmplare peste un album cu fotografii, în care mama ei era alături de nişte străini.

— Cine sunt ăştia? o întrebase Julia.

Iar mama ei înțelesese că venise vremea.

— Stai jos, draga mea. O luase de mână. N-avea cum altfel să-i spună adevărul. Sunt tatăl tău, sora şi frații tăi vitregi.

Julia o privise uimită.

— Nu înțeleg.

Adevărul ieşise în sfârşit la iveală, zădărnicind liniştea sufletească a Juliei. Tatăl ei trăia! Şi avea o soră şi doi frați vitregi. Erau prea multe de înțeles deodată.

— De ce… de ce m-ai mințit?

— Erai prea mică să înțelegi. Tatăl tău şi cu mine… am avut o legătură. Era însurat, iar eu… a trebuit să plec ca să te nasc pe tine.

— Îl urăsc!

— Nu trebuie să-l urăşti.

— Cum a putut să-ți facă una ca asta?

— Ceea ce s-a întâmplat a fost în aceeaşi măsură şi vina mea. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era dureros. Tatăl tău era un bărbat foarte atrăgător, iar eu eram tânără şi naivă. Ştiam că legătura noastră nu avea viitor.

Îmi spunea că mă iubeşte… dar că era însurat şi avea o familie. Apoi… am rămas însărcinată. Îi era greu să mai continue. Un reporter a aflat totul şi s-a publicat în ziare. Am fugit. Aveam de gând să mă întorc, dar soția lui s-a sinucis, iar eu… n-am mai putut da ochii cu el sau cu copiii lui. A fost vina mea, înțelegi. Nu trebuie să-l condamni pe el.

Dar exista ceva ce Rosemary nu-i spusese niciodată fiicei ei. Când se născuse copilul, cei de la spital îi spuseseră:

— Întocmim certificatul de naştere. Numele copilului este Julia Nelson?

Rosemary intenționase să spună da, apoi se gândise: *Nu! E copilul lui Harry Stanford. Are dreptul să-i poarte numele şi să beneficieze de ajutorul lui.*

— Numele fiicei mele este Julia Stanford.

Îi scrisese lui Harry Stanford, spunându-i despre Julia, dar nu primise niciun răspuns.

Julia era fascinată de ideea că avea o familie despre care nu ştiuse nimic, ca şi de faptul că erau atât de faimoşi, încât toate ziarele scriau despre ei. Se duse la o bibliotecă, unde căuta tot ce se găsea scris despre Harry Stanford. Erau zeci de articole. Era miliardar şi trăia într-o altă lume, o lume din care Julia şi mama ei erau excluse.

Într-una din zile, când una din colegele ei o necăjise că era săracă, Julia spusese, sfidătoare:

— Nu sunt săracă! Tatăl meu este unul din cei mai bogați oameni din lume. Avem iaht şi avion, şi o mulțime de case frumoase.

Profesoara o auzise.

— Julia, vino aici.

Julia se apropiase de catedră.

— Nu e frumos să minți.

— Dar nu e o minciună, replicase Julia. Tata e miliardar! Se întâlneşte cu regi şi preşedinți!

Profesoara o privise pe copila care stătea în fața ei, îmbrăcată într-o rochie uzată, şi spusese:

— Nu-i adevărat, Julia.

— Ba da! se încăpățână ea.

Fusese trimisă la director. Din ziua aceea, n-a mai pomenit niciodată de tatăl ei.

Julia a înțeles curând motivul pentru care ea şi mama ei se tot mutau dintr-un oraş în altul. Din cauza presei. Harry Stanford era în permanență în atenția ziarelor, iar revistele de scandal aminteau, din timp în timp, de vechiul scandal. S-ar fi putut ca reporterii să descopere într-o bună zi unde locuia Rosemary Nelson, iar ea ar fi fost nevoita să se ascundă, împreună cu fiica ei.

Julia citea toate articolele despre Harry Stanford şi, de fiecare dată, era tentată să-i telefoneze. Ar fi vrut să poată crede că, în toți aceşti ani, el o căutase disperat pe mama ei. *Am să-l sun şi am să-i spun: la telefon e fiica ta. Daca vrei să ne vezi…*

Iar el avea să vină, să se îndrăgostească din nou de mama ei şi să se însoare cu ea. Aveau să trăiască împreună, fericiți.

Julia Stanford a devenit o femeie frumoasă. Avea un păr lung, negru şi lucios, o gură generoasă, frumos conturată, ochii gri, luminoşi, ca ai tatălui ei şi o siluetă zveltă. Iar când zâmbea, cei ce o vedeau uitau de orice altceva.

Pentru că erau nevoite să se mute atât de des, Julia a urmat la şcoli din diferite state. Verile lucra la câte un magazin sau ca recepționeră. Fusese dintotdeauna o fire foarte independentă.

Locuiau în Kansas City, când Julia şi-a terminat colegiul, la care avea o bursă. Nu ştia însă prea bine ce voia să facă în continuare. Prietenii, impresionați de frumusețea ei, îi sugeraseră să se facă actriță.

— Ai putea deveni un star peste noapte!

Julia respinsese ideea, replicând:

— Da, dar cine îşi doreşte să se scoale atât de devreme dimineața?

Dar adevăratul motiv era că îşi apăra cu străşnicie intimitatea. Trăia cu impresia că, tot timpul, ea şi mama ei fuseseră hăituite de presă din cauza unui lucru care se întâmplase cu mulți ani în urmă.

Visul Juliei de a-i vedea împreună pe tatăl şi pe mama ei s-a spulberat în ziua în care mama ei a murit. Julia îi resimțea dureros pierderea. *Tata trebuie să ştie,* se gândea ea. *Mama a fost o parte din viața lui.* Căută numărul de telefon de la biroul lui din Boston. Răspunse secretara:

— Buna dimineața. *Stanford Enterprises.*

Julia ezita.

— Aici *Stanford Enterprises.* Alo? Cu ce va pot fi de folos?

Julia puse receptorul jos. *Mama n-ar fi vrut ca eu să dau telefon.*

Era singură de-acum. Nu mai avea pe nimeni.

Julia şi-a înmormântat mama la cimitirul Park *Cemetry* din Kansas. N-a mai participat nimeni altcineva. Julia stătea lângă mormânt şi se gândea: *Nu-i drept, mamă. Ai făcut o singură greşeală pentru care ai plătit toata viața. Te iubesc foarte mult, mamă. Am să te iubesc mereu.* În urma mamei ei nu-i mai rămăsese decât o colecție de fotografii vechi şi de tăieturi din ziare.

Pentru că mama ei murise, Julia începu să se gândească la familia Stanford. Erau bogați. Putea să le ceară ajutorul. *Niciodată,* hotărî ea. *Nu după ce Harry Stanford s-a purtat atât de urat cu mama.*

Dar trebuia să-şi câştige existența. Trebuia să-şi aleagă o carieră. Se gândi: *poate am să devin chirurg, să fac operații pe creier.*

Sau pictoriță?

Cântăreață de operă?

Astronaut?

Se înscrise la un curs seral de secretariat la *Kansas Community College.*

A doua zi după ce termină cursul, se duse la o agenție de plasare. Acolo mai aşteptau vreo doisprezece candidați. Lângă Julia se aşeză o femeie atrăgătoare, cam tot de vârsta ei.

— Buna! Sunt Sally Connors.

— Julia Stanford.

— Trebuie neapărat să-mi găsesc azi o slujbă. Am fost dată afară din apartament.

Julia se auzi strigată.

— Succes! îi spuse Sally.

— Mulțumesc.

Julia intră în biroul consilierului care se ocupa cu angajările.

— Luați loc, va rog.

— Mulțumesc.

— Văd din dosarul dumitale că ai urmat colegiul şi ai avut diverse slujbe pe timp de vară. Şi ai o recomandare foarte bună de la cursul de secretariat. Stenodactilografiezi nouăzeci de cuvinte pe minut şi bați la maşina şaizeci de cuvinte pe minut?

— Da.

— Cred că am slujbă potrivită pentru tine. O firmă mică de avocați caută o secretară. Mă tem însă că salariul nu e foarte mare.

— Nu-i nimic, zise Julia repede.

— Bine. Te voi trimite acolo. Îi întinse o foaie de hârtie cu adresa. Interviul e mâine la prânz.

Julia zâmbi fericită.

— Mulțumesc.

Când Julia ieşi din birou, fu invitata înăuntru Sally.

— Sper să ai noroc, îi spuse Julia.

— Mulțumesc.

Dintr-un impuls, Julia se hotărî s-o aştepte. Zece minute mai târziu, când Sally ieşi din birou, radia.

— Merg la un interviu! A dat un telefon, şi trebuie să mă prezint mâine dimineața la *American Mutual Insurance Company.* Tu ce-ai făcut?

— Şi eu voi afla tot mâine răspunsul.

— Sunt sigură că vom reuşi. Hai să luăm masa împreună, să sărbătorim.

— Bine.

Au stat de vorbă la masă şi s-au împrietenit imediat.

— Am fost să văd un apartament în Overland Park, zise Sally. Are două dormitoare, baie, bucătărie şi o cameră de zi. E foarte drăguț. Nu mi-l pot permite de una singură, dar amândouă…

Julia zâmbi.

— Mi-ar plăcea. Strânse din pumni. Dacă obțin slujba.

— Ai s-o obții! o asigură Sally.

***

În timp ce se îndrepta spre firma *Peters, Eastman & Tolkin,* Julia se gândea: *Ar putea fi şansa mea. Ar putea duce oriunde. Adică, nu e numai o slujbă. Voi lucra pentru nişte arhitecți. Visătorii care construiesc oraşe, care creează frumuseți din piatră. Poate chiar voi studia arhitectura, şi voi deveni şi eu o parte din acest vis.*

Biroul lor era situat într-o clădire veche, întunecoasă, pe Armour Boulevard. Julia luă liftul până la etajul trei şi se opri la uşa pe care scria *Peters, Eastman & Tolkin,* arhitecți. Respiră adânc, să se liniştească, şi intră.

În anticameră o aşteptau trei bărbați, care o studiară încă din clipa în care intră pe uşă.

— Ai venit pentru postul de secretara?

— Da, domnule.

— Eu sunt Al Peters. Tipul chel.

— Bob Eastman. Tipul cu coada de cal.

— Max Tolkin. Tipul cu burta.

Toți trei păreau să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Am înțeles că e prima ta slujbă ca secretară, zise Al Peters.

— Da, îi răspunse Julia. Apoi adăugă, imediat. Dar învăț repede. Şi muncesc din greu. Se hotărî să nu le spună nimic încă despre ideea ei de a studia arhitectura. Trebuia să aştepte până când avea să-i cunoască mai bine.

— Bine, o să te testăm, zise Bob Eastman. Să vedem cum te descurci.

Julia se simți uşurată.

— Oh, vă mulțumesc! N-o să vă pară…

— Iar despre salariu… zise Max Tolkin. Mă tem că n-o să te putem plăti prea mult la început.

— Nicio problemă, zise Julia, eu…

— Trei sute pe săptămâna, îi spuse Al Peters.

Avuseseră dreptate. Nu era prea mult. Julia se hotărî însă repede.

— Accept.

Se uitară unul la altul, zâmbind.

— Bine, zise Al Peter. Hai să-ți arăt birourile.

Turul nu le luă decât câteva secunde. Aveau o mică sală de primire şi trei birouri neîncăpătoare, care păreau mobilate de Armata Salvării. Toaleta era pe hol. Toți trei erau arhitecți, dar Al Peters era omul de afaceri, Bob Eastman se ocupa cu vânzările, iar Max Tolkin cu construcțiile.

— Vei lucra pentru toți trei, îi spuse Peters.

— Bine. Julia ştia că avea să le devina indispensabilă.

Al Peters se uită la ceas.

— E douăsprezece şi jumătate. E timpul să luam masa.

Julia se bucură. Făcea deja parte din echipă. *Mă invită la masă.*

El se întoarse spre Julia.

— E un expres chiar lângă noi. Eu vreau un sandviş cu carne de vițel şi muştar, salata de cartofi şi o bere.

— Oh. *Deci asta era invitația la masă.*

Tolkin zise:

— Eu vreau supa de pui şi un sandviş cu pastramă.

— Da, domnule.

Vorbi şi Bob Eastman.

— Pentru mine, friptură la tava şi ceva răcoritor.

— Ai grijă de carne, să fie fragedă, îi spuse Al Peters.

— Iar supa să fie fierbinte, zise Max Tolkin.

— Bine. Fierbinte.

— Iar eu vreau cola dietetică, zise Bob Eastman.

— Dietetică.

— Ai aici banii.

Al Peters îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

Zece minute mai târziu, Julia dădea comanda tipului de la tejghea.

— Vreau un sandviş cu carne proaspăta de viţel, cu muştar, salată de cartofi şi o bere. Un sandviş cu pastramă şi supă de pui. Fierbinte. Şi friptură la tavă cu cola dietetică.

Bărbatul dădu din cap.

— Lucrezi pentru *Peters, Eastman şi Tolkin,* nu-i aşa?

Julia şi Sally s-au mutat în apartamentul din Overland Park în săptămâna care a urmat. Apartamentul avea două dormitoare minuscule, o cameră de zi a cărei mobila văzuse şi zile mai bune, o chicinetă şi o baie. *N-ai cum să-l confunzi cu Ritz,* se gândi Julia.

— Vom găti cu rândul, sugera Sally.

— De acord.

Sally a pregătit prima masa, care a fost delicioasă.

Seara următoare era rândul Juliei. Sally luă o înghiţitură din mâncarea făcuta de Julia şi spuse:

— Julia, eu nu mi-am făcut încă o asigurare pe viaţă. Ce-ar fi să gătesc eu şi să faci tu curat?

Cele două prietene se înţelegeau foarte bine. În weekend-uri se duceau la filme sau la cumpărături, la

Bannister Mall. Îşi cumpărau hainele de la magazinele cu preţuri reduse. O dată pe săptămână luau cina la un restaurant nepretenţios, *Stephenson's Old Apple Farm* sau la *Café Max,* unde mâncau specialităţi mediteraneene. Iar când îşi permiteau, mergeau la *Charlie Charlies* să asculte jazz.

Juliei îi plăcea să lucreze pentru Peters, Eastman şi Tolkin. Firma n-o ducea prea strălucit. Clienţii erau puţini. Ea îşi dădea seama că ei nu construiau prea multe clădiri, dar îi făcea plăcere să stea în preajma lor. Erau ca o familie-surogat. Toţi trei îi împărtăşeau problemele lor. Julia era capabilă şi eficientă şi le-a reorganizat rapid biroul.

Julia s-a hotărât să facă ceva în privinţa clienţilor. Dar ce anume? Curând, găsi răspunsul. Citi în *Kansas City Star* despre un prânz oferit de recent înfiinţata organizaţie a secretarelor executive. Preşedinta era Susan Bandy.

A doua zi, Julia îi spuse lui Al Peters.

— S-ar putea să mai întârzii la prânz.

El îi zâmbi.

— Nicio problema, Julia.

Ştia cât de norocoşi erau s-o aibă.

Julia sosi la *Piaza Inn* şi se îndreptă spre camera unde avea loc întâlnirea. Femeia care stătea la o masă lângă uşă spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit pentru întâlnirea secretarelor executive.

— Numele dumneavoastră?

— Julia Stanford.

Femeia se uită pe lista pe care o avea în faţă.

— Mă tem că nu sunteţi pe…

Julia zâmbi.

— Oh, parcă n-am cunoaşte-o pe Susan? Trebuie neapărat să stau de vorba cu ea. Sunt secretară executivă la *Peters, Eastman & Tolkin.*

Femeia era încă nesigură.

— Ei bine…

— Am s-o caut imediat pe Susan.

În încăpere erau adunate o mulțime de femei bine îmbrăcate, care stăteau de vorbă. Julia se apropie de una din ele:

— Care din ele e Susan Bandy?

— Cea de colo.

Îi arătă o femeie înaltă, la vreo patruzeci de ani.

— Bună. Sunt Julia Stanford.

— Bună.

— Lucrez la *Peters, Eastman & Tolkin.* Sunt sigură că ai auzit de ei.

— Pai, nu…

— Este firma de arhitecți cu cea mai spectaculoasă ascensiune din Kansas City.

— Înțeleg.

— N-am prea mult timp liber, dar aş vrea să contribui pe cât posibil la bunul mers al organizației.

— Ei, asta e foarte frumos din partea dumitale, domnişoară…

— Stanford.

Era numai începutul.

Organizația reunea majoritatea firmelor importante din Kansas City. În scurt timp, Julia le devenise tuturor indispensabilă. Lua masa cel puțin o dată pe săptămână cu una sau chiar mai multe dintre membre.

„Compania noastră doreşte să mai construiască o clădire în Olathe".

Iar Julia le vindea imediat pontul şefilor ei.

„Domnul Hanley vrea să-şi construiască o casă de vacanță în Tonganoxie".

Şi, înainte ca altcineva să afle, *Peters, Eastman & Tolkin* obțineau comanda.

Bob Eastman o chemă într-o zi la el pe Julia şi-i spuse:

— Meriți să-ți mărim salariul. Eşti o secretară

excelentă.

— Vreți să-mi faceți o favoare? îl întrebase ea.

— Sigur.

— Spuneți-mi, „secretară executivă”. Mi-ar mai creşte şi mie credibilitatea.

Din când în când, Julia citea articole despre tatăl ei, sau îi urmărea interviurile, la televizor. Dar nu a pomenit nimic despre el, nici lui Sally, nici la slujbă.

Când era mică, unul din visurile Juliei era ca într-o bună zi, asemeni lui Dorothy, să fie purtată pe aripi de vânt către un loc magic, minunat, plin de iahturi, avioane particulare şi palate. Dar acum, că tatăl ei murise, visul se destrămase.

Nu mai am pe nimeni pe lume. Ba da, se corectă Julia. *Am doi fraţi şi o soră. Ei sunt familia mea. Să mă duc să-i văd? E o idee bună? Sau rea? Mă întreb ce-am simţi unii pentru alţii.*

Hotărârea ei se dovedi a fi o chestiune de viață şi de moarte.

Capitolul 12

Se aduna un clan de străini. Trecuseră ani de când nu se mai văzuseră sau nu mai luaseră legătura unul cu altul.

Judecătorul Tyler Stanford sosi la Boston cu avionul.

Kendall Stanford Renaud veni de la Paris. Marc Renaud veni cu trenul de la New York.

Woody Stanford şi Peggy au sosit cu maşina de la Hobe Sound.

Moştenitorii au fost anunțați că funeraliile urmau să aibă loc la *King's Chapel*. Strada care ducea la capelă era înțesată de polițişti care țineau în frâu mulțimea ce se strânsese să vadă sosirea demnitarilor. Venise şi vicepreşedintele Americii; înconjurat de ambasadori, senatori şi diplomați din țări ca Turcia şi Arabia Saudită. Harry Stanford fusese o personalitate. Toate cele şapte sute de scaune ale capelei aveau să fie ocupate.

Tyler, Woody şi Kendall s-au întâlnit în sacristie. Momentul era stânjenitor. Erau nişte străini, singurul lucru pe care-l aveau în comun fiind trupul neînsuflețit al bărbatului din limuzina mortuară care aştepta afară.

— El este soțul meu, Marc, spuse Kendall.

— Ea este soția mea, Peggy. Peggy, ea e sora mea, Kendall, iar el este fratele meu, Tyler.

S-au salutat, politicoşi. Au rămas acolo, studiindu-se unul pe altul până când un uşier s-a apropiat de ei şi a spus:

— Scuzați-mă. Serviciul divin este pe cale să înceapă. Vreți să mă urmați, va rog?

I-a condus în strana care le fusese rezervată. S-au aşezat şi au aşteptat, fiecare din ei adânciți în gânduri.

Lui Tyler i se părea ciudat să se reîntoarcă în Boston. Singurele lui amintiri plăcute erau de pe vremea când

trăiau mama lui şi Rosemary. Pe când avea unsprezece ani, Tyler văzuse o imagine a lui Goya pictându-l pe *Saturn devorându-şi fiul,* pe care o identificase mereu cu tatăl lui.

Iar acum, pe când privea cum coşciugul tatălui său era adus în biserică, Tyler se gândi: *Saturn e mort.*

„Îți cunosc micul secret murdar”.

Woody se simțea extraordinar. Luase o doză de heroină înainte să vină la biserică iar efectul acesteia nu trecuse încă. Se uita spre fratele şi sora lui.

Tyler s-a mai îngrăşat. Arată a judecător. Kendall s-a făcut foarte frumoasă, dar pare foarte preocupată. Să fie oare din cauză că a murit tata? Nu. Îl ura la fel de mult ca şi mine. Se uită spre soția lui care stătea lângă el. Îmi pare rău că nu am apucat să i-o prezint bătrânului. Ar fi făcut un atac de cord.

Kendall nu asculta slujba. Se gândea la rochia cea roşie. Într-o după-amiază, tatăl ei o sunase la New York.

— *Deci ai devenit un mare designer, nu-i aşa? Ei, hai să vedem cât de bună eşti. Am invitat-o pe noua mea prietenă la un bal de caritate sâmbătă seara. Arată la fel ca tine. Vreau să-i creezi o rochie.*

— *Sâmbătă? Dar nu pot, tată, e prea…*

— *Fă ce ți-am spus.*

Iar ea făcuse cea mai urâtă rochie pe care şi-o putuse imagina. Avea o fundă imensă în față şi metri întregi de panglici şi dantelă. O monstruozitate. I-o trimisese tatălui ei care-i telefonase din nou.

— *Am primit rochia. Apropo, prietena mea nu poate veni sâmbătă aşa că tu vei fi partenera mea. Deci vei purta tu rochia.*

— *Nu.*

Urmase fraza de care se temea cel mai tare.

— *Doar nu vrei să mă dezamăgeşti, nu-i aşa?*

Aşa că se dusese şi se îmbrăcase cu acea rochie. A fost

cea mai umilitoare seara din viața ei.

„Pentru că nu am adus nimic cu noi în această lume şi nu vom lua nimic cu noi la plecare. Domnul a dat, domnul a luat. Binecuvântat fie numele Domnului."

Peggy Stanford se simțea stânjenită. Fastul care domnea în biserica imensă şi eleganța celor ce veniseră o uluiseră.

Nu mai fusese niciodată la Boston. Pentru ea, aceasta era lumea familiei Stanford, fastuoasă şi glorioasă. Toți erau mult mai buni decât ea. Îşi luă soțul de mâna.

Marc se gândea la scrisoarea de şantaj pe care o primise soția lui. Era concepută cu grijă, foarte inteligent. N-aveau cum să afle cine se ascundea în spatele ei. O privi pe Kendall, care stătea lângă el, palidă şi încordată. *Cât va mai rezista oare?* se întrebă el. Se trase mai aproape de ea.

„Dumnezeu să vă dăruiască pacea, acum şi întotdeauna. Amin."

***

După ce se termină slujba, pastorul anunță:

— La înmormântare vor participa numai membrii familiei.

Tyler se uita la coşciug, gândindu-se la trupul dinăuntru. Cu o seară în urmă, înainte ca sicriul să fie închis venise la capelă direct de la aeroport.

Voia să-l vadă pe tatăl lui mort.

Woody privi cum coşciugul era scos din biserică şi zâmbi: *Dă-le oamenilor ceea ce vor.*

Ceremonia de la cimitirul *Mount Auburn* a fost foarte scurtă. Familia a privit cum trupul neînsuflețit al lui

Harry Stanford era coborât în locul de odihnă veşnică şi acoperit cu pământ.

Pastorul le spuse:

— Nu e nevoie să mai rămâneți dacă nu doriți.

Woody dădu din cap.

— Perfect. Efectul heroinei începea să se risipească, iar el se simțea cuprins de nervozitate. Hai să plecăm dracului de aici.

Marc întrebă:

— Unde mergem?

Tyler se întoarse spre ei.

— Vom sta la Rose Hill. Totul e aranjat. Vom locui acolo până la deschiderea testamentului.

Câteva minute mai târziu se îndreptau spre casă în limuzinele lor.

Oraşul Boston are o ierarhie socială foarte strictă.

Noii îmbogățiți locuiau pe Commonwealth Avenue iar „cățărătorii" sociali pe Newbury Street. Familiile vechi, cu mai puțină influență locuiau pe Marlborough Street. Noua adresă foarte căutată era Back Bay, dar Beacon Hill era încă citadela celor mai bogate şi vechi familii din Boston, un amestec de case în stil victorian, biserici vechi şi magazine şic.

Rose Hill, proprietatea familiei Stanford, era o clădire veche, frumoasă, clădită în stil victorian, ridicată în mijlocul a trei acri de pământ, în Beacon Hill.

Casa în care crescuseră copiii Stanford era plină de amintiri neplăcute. Când limuzinele ajunseră în fața ei, pasagerii coborâră şi priviră bătrâna clădire.

— Nu-mi vine să cred că tata nu ne aşteaptă înăuntru, zise Kendall.

Woody râse forțat.

— E foarte ocupat să facă ordine în iad.

Tyler inspiră adânc.

— Să intrăm.

În timp ce se apropiau de uşă, aceasta se deschise.

Clark îi întimpină în prag. Avea aproape şaptezeci de ani, era demn şi capabil şi lucrase ca valet la Rose Hill peste treizeci de ani. Îi văzuse pe copii crescând şi supraviețuise tuturor scandalurilor.

Fața lui Clark se lumina la vederea lor.

— Bună ziua.

Kendall îl îmbrățişă cu căldură.

— Ce bine îmi pare să te vad, Clark.

— A trecut mult timp, domnişoară Kendall.

— Sunt doamna Renaud acum, iar el este soțul meu, Marc.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule.

— Soția mea mi-a povestit multe despre dumneata.

— Nimic rău, sper, domnule.

— Din contră, are numai amintiri frumoase cu dumneata.

— Va mulțumesc, domnule.

Clark se întoarse spre Tyler.

— Bună ziua, domnule judecător Stanford.

— Bună, Clark.

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Mulțumesc. Arăți foarte bine.

— Şi dumneavoastră, domnule. Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate.

— Mulțumesc. Ai aranjat totul aici?

— Da. Cred că vă veți simți foarte bine.

— Mi-ai dat vechea mea cameră?

Clark zâmbi.

— Da. Se întoarse spre Woody. Mă bucur să vă văd, domnule Woodrow. Aş vrea să…

Woody o luă de braț pe Peggy.

— Haide, zise el, vreau să mă duc sus să mă răcoresc.

Ceilalți îl urmăriră pe Woody trecând pe lângă ei şi urcând scările alături de Peggy.

Toți au intrat în imensa cameră de zi. Încăperea era dominata de două dulapuri masive stil *Ludovic al XIV-lea.*

Prin cameră mai erau împrăştiate măsuțe din lemn suflat cu aur sau cu tăblia din marmură, canapele şi scaune. Un candelabru din bronz aurit atârna din tavanul înalt. Pe pereți erau tablouri din perioada medievală.

Clark i se adresa lui Tyler.

— Domnule judecător Stanford, am un mesaj pentru dumneavoastră. Domnul Simon Fitzgerald ar dori să-i telefonați şi să-i comunicați când să aranjeze o întâlnire cu întreaga familie.

— Cine este Simon Fitzgerald? întrebă Marc.

Îi răspunse Kendall:

— Este avocatul familiei. S-a ocupat dintotdeauna de afacerile lui tata, dar nu l-am văzut niciodată.

— Bănuiesc că vrea să discutăm despre testament, zise Tyler. Se întoarse spre ceilalți. Dacă vă convine tuturor aş aranja să ne întâlnim aici mâine dimineață.

— E-n regulă, zise Kendall.

— Bucătarul pregăteşte cina, le spuse Clark. La ora opt e bine?

— Da, zise Tyler.

— Mulțumesc.

— Eva şi Millie vă vor conduce în camerele dumneavoastră.

Tyler se întoarse spre sora şi cumnatul lui.

— Ne vedem aici la ora opt.

Când Peggy şi Woody intrară în dormitorul lor, Peggy întrebă:

— Te simți bine?

— Sunt bine, o repezi Woody. Lasă-mă în pace.

Intră în baie şi trânti uşa în urma lui. Ea rămase nemişcată, aşteptându-l.

Zece minute mai târziu, când ieşea din baie, Woody zâmbea:

— Bună, iubito.

— Bună.

— Ei, cum îți place casa?

— E... e enormă.

— E monstruoasă. O luă pe Peggy în brațe. Asta e vechea mea cameră. Toți pereții ăştia erau acoperiți cu postere ale echipelor de fotbal: *Bruins, Celtics, Red Sox.* Aveam visuri mari. În ultimul an, la internat, am fost căpitanul echipei de fotbal. Am primit oferte de la şase antrenori din diverse colegii.

— Pe care din ele ai acceptat-o?

El clătină din cap.

— Pe niciuna. Tata spunea că-i interesa doar numele Stanford, că nu voiau decât bani de la el. M-a trimis la o şcoală unde nu se juca fotbal. Tăcu.

— Tatăl tău a fost un tip dur.

— Este cel mai drăguț lucru care s-a spus vreodată despre el. Îmi aduc aminte că odată – eram copil – am căzut de pe cal. Am vrut să încalec din nou. Tata nu m-a lăsat. „N-ai să fii niciodată un bun călăreț", mi-a spus el, „Eşti prea neîndemânatic". Woody se uită la ea. De aceea am devenit un jucător cu numai nouă goluri.

S-au reunit la cină, nişte străini cufundați într-o tăcere stânjenitoare, legați între ei numai de o mulțime de amintiri dureroase.

Kendall îşi roti privirea prin cameră. Dureroasele aduceri aminte se împleteau cu frumusețea locului. Masa fusese adusă din Franța, era stil *Ludovic al XV-lea,* şi era înconjurată de scaune *Directoire.* Într-unul din colțuri era un dulăpior provensal, vopsit în crem şi albastru. Pe pereți erau atârnate tablouri de Watteau şi Fragonard.

Kendall se întoarse spre Tyler.

— Am citit despre verdictul pe care l-ai dat în cazul Fiorello. Îşi merită pedeapsa.

— Trebuie să fie palpitant să fii judecător, zise Peggy.

— Câteodată este.

— Ce fel de cazuri judeci? îl întrebă Marc.

— Violuri, crime, droguri.

Kendall păli şi încercă să spună ceva, dar Marc o luă de mâna şi i-o strânse, ca un avertisment.

Tyler i se adresă politicos lui Kendall.

— Ai devenit un designer de succes.

Lui Kendall îi venea greu să şi respire.

— Da.

— E fantastică, zise Marc.

— Iar tu, Marc, cu ce te ocupi?

— Lucrez la bursă.

— Ah, unul din milionarii din Wall Street.

— Ei, nu chiar. Sunt de-abia la început.

Tyler îl privi cu superioritate.

— Eşti norocos. Soția ta e o femeie de succes.

Kendall roşi şi-i şopti lui Marc la ureche:

— Nu-l băga în seamă. Adu-ți aminte că te iubesc.

Woody începea să simtă efectul drogurilor. Se întoarse să-şi privească soția.

— Lui Peggy i-ar prinde bine câteva haine mai bune, zise el. Însa ei nu-i pasă cum arata. Nu-i aşa, îngeraş?

Peggy tăcu, încurcată. Nu ştia ce să spună.

— Poate un costum de chelneriță? îi sugeră Woody.

— Scuzați-mă, zise Peggy.

Se ridică de la masă şi o porni spre scări.

Toți se uitau la Woody. El rânji.

— E exagerat de sensibilă. Deci, mâine vom afla ce conține testamentul, nu-i aşa?

— Da, zise Tyler.

— Pun pariu că bătrânul nu ne-a lăsat nicio lețcaie.

— Dar sunt atâția bani în joc… zise Marc.

Woody se încruntă.

— Nu l-ai cunoscut pe tata. Ne-a lăsat, probabil câteva din vechile lui haine şi cutia cu țigări de foi. Îi plăcea să-şi folosească banii ca să ne controleze viețile. Replica lui preferată era: „Doar nu vrei să mă dezamăgeşti, nu-i aşa?” şi toți ne purtam ca nişte copii cuminți, pentru că, aşa cum spuneai şi tu, erau atâția bani în joc. Ei bine, eu

cred că bătrânul a găsit o modalitate să-i ia pe toți cu el.

— Dar asta o vom şti cu siguranța de-abia mâine, zise Tyler.

A doua zi de dimineață sosiră Simon Fitzgerald şi Steve Sloane. Clark îi conduse în bibliotecă.

— Am să anunț familia că ați venit.

— Mulțumesc.

Biblioteca era imensă şi se deschidea spre o grădină superbă, prin două uşi franțuzeşti.

Încăperea era îmbrăcată în lambriuri de stejar, iar pe pereți erau etajere pline cu volume groase, legate în piele. Peste tot erau scaune confortabile şi lămpi italiene, pentru citit. Într-un colț, într-un dulap imens din mahon aurit şi cu uşi din sticlă era etalată colecția de arme a lui Harry Stanford. În spatele acestora, în sertare special construite, era adăpostită muniția.

— Va fi o dimineață interesantă, zise Steve. Mă întreb cum vor reacționa.

— Vom afla curând.

Kendall şi Marc intrară primii.

Simon Fitzgerald spuse:

— Bună dimineața. Eu sunt Simon Fitzgerald, iar el este asociatul meu, Steve Sloane.

— Eu sunt Kendall Renaud şi el este soțul meu, Marc.

Bărbații îşi dădură mâinile.

Sosiră şi Woody şi Peggy. El spuse:

— Bună. Ați adus banii cu voi?

— Oh, noi…

— Glumeam. Ea e soția mea, Peggy. Se uită spre Steve. Bătrânul mi-a lăsat şi mie ceva sau…?

Tyler intră în încăpere.

— Bună dimineața.

— Domnul judecător Stanford?

— Da.

— Eu sunt Simon Fitzgerald, iar el este Steve Sloane, asociatul meu. Steve a aranjat ca trupul tatălui

dumneavoastră să fie adus din Corsica.

Tyler se întoarse spre Steve.

— Vă suntem recunoscători. Dar tot nu ştim cum s-a întâmplat exact. Presa a prezentat atâtea versiuni... E ceva necurat la mijloc?

— Nu. Se pare că a fost un accident. Iahtul tatălui vostru a fost surprins de o furtună foarte puternică în Corsica. Conform mărturiei lui Dmitri Kaminsky, bodyguard-ul său, tatăl vostru stătea pe punte, în faţa cabinei sale, când vântul i-a împrăştiat nişte acte. S-a întins să le prindă, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă. Când l-au găsit era prea târziu.

— Ce moarte îngrozitoare, murmură Kendall.

— Aţi vorbit cu Kaminsky ăsta? întrebă Tyler.

— Nu, din nefericire. Când am ajuns eu în Corsica, el plecase deja.

Fitzgerald spuse:

— Căpitanul iahtului îl sfătuise pe tatăl vostru să aştepte trecerea furtunii, dar, pentru un anumit motiv, el se grăbea să se reîntoarcă aici. Aranjase să fie aşteptat de un elicopter. Părea să fie o problemă urgentă.

— Ştiţi cumva care era această problema? întrebă Tyler.

— Nu. Eu mi-am întrerupt vacanţa ca să-l întâlnesc aici. Nu ştiu ce...

Woody îi întrerupse:

— Toate astea sunt foarte interesante, dar sunt deja de domeniul trecutului, nu-i aşa? Haideţi mai bine să vorbim despre testament. Ne-a lăsat ceva sau nu?

Mâinile îi tremurau.

— Haide să stăm jos, sugeră Tyler.

Fiecare îşi trase câte un scaun. Simon Fitzgerald se aşează la birou, cuprinzându-i pe toţi cu privirea. Îşi deschise servieta din care scoase nişte hârtii. Woody era gata să izbucnească.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, ne-a lăsat ceva sau nu?

Kendall încercă să-l liniştească.

— Woody… x

— Ştiu răspunsul, spuse Woody mânios. Nu ne-a lăsat niciun nenorocit de dolar.

Fitzgerald studia chipurile copiilor lui Harry Stanford.

— Fiecare dintre voi va primi câte o parte egală din avere.

Steve simți euforia care străbătu încăperea.

Woody se holba la Fitzgerald cu gura căscată.

— *Cum?* Vorbeşti serios? Sări în picioare. Asta e fantastic. Se întoarse spre ceilalți. Ați auzit? În sfârşit, l-am învins pe ticălosul asta bătrân. Se uită la Simon Fitzgerald. De câți bani e vorba?

— Nu ştiu cifra exactă. După ultimele analize făcute de revista *Forbes, Stanford Enterprises* valorează şase miliarde de dolari. Majoritatea sunt investiți în diverse corporații, dar bani lichizi sunt numai vreo patru sute de milioane.

Kendall asculta uimită.

— Asta înseamnă mai mult de o sută de milioane de dolari pentru fiecare. Nu-mi vine să cred! *Sunt liberă,* se gândi ea. *Pot să-i plătesc şi să scap de ei odată pentru totdeauna.* Se uită la Marc cu ochii strălucind şi-l strânse de mână.

— Felicitări, spuse Marc.

Ştia mai bine decât toți ceilalți ce însemnau aceşti bani.

— După cum ştiți, spuse Simon Fitzgerald, nouăzeci şi nouă la sută din acțiunile companiei erau în posesia tatălui vostru. Acum acestea vor fi împărțite în mod egal. Deci, judecătorul Stanford are un procent în plus fața de ceilalți. Bineînțeles vor urma o serie de formalități. Mai mult de atât, trebuie să va informez că există posibilitatea să apară şi un alt moştenitor.

— Alt moştenitor? întrebă Tyler.

— Testamentul tatălui vostru dispune ca averea să fie împărțita în mod egal tuturor descendenților.

Peggy părea uluită.

— Ce vreți să spuneți prin descendenți?

— Copii naturali sau adoptați, îi explică Tyler.

Fitzgerald dădu din cap.

— Corect. Orice copil din afara căsătoriei este considerat descendent şi este protejat prin lege.

— Ce vrei să spui? întreba Woody nerăbdător.

— Vreau să spun că mai poate exista un pretendent la avere.

— Cine? întrebă Kendall.

Simon Fitzgerald ezită. Nu mai avea cum să procedeze cu tact.

— Sunt sigur că toți ştiți că, cu mulți ani în urmă, tatăl vostru a avut un copil cu guvernanta care lucra aici.

— Rosemary Nelson, spuse Tyler.

— Da. Fiica ei se numeşte Julia şi s-a născut la spitalul *St. Joseph* din Millwaukee.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Hei! exclamă Woody, asta s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci şi şase, mai exact.

— Ştie cineva unde este ea acum? întrebă Kendall.

Simon Fitzgerald îşi aduse aminte de cuvintele lui Harry Stanford: *Mi-a scris că are o fată. Dacă crede că va obține ceva de la mine, poate să se ducă la naiba.*

— Nu, zise Simon Fitzgerald. Nimeni nu ştie unde este.

— Atunci de ce naiba mai discutăm de ea? întrebă Woody, încrezător. Probabil nici nu ştie cine e taică-su.

— Voiam să ştiți, cu toții că, dacă apare, are drept la o parte egală din avere.

— Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji, zise Woody.

Tyler se întoarse spre Simon Fitzgerald.

— Ați spus că nu cunoaşteți cu exactitate la cât se ridică moştenirea. Pot să ştiu de ce?

— Pentru că firma noastră se ocupă numai cu afacerile personale ale tatălui vostru. De afacerile corporației se

ocupă alte două firme de avocați. Am luat legătura cu ei şi le-am cerut să întocmească o declarație financiară cât mai curând posibil.

— Cam cât timp va dura? întrebă Kendall, îngrijorată. *Avem urgentă nevoie de 100.000 $, pentru a ne acoperi cheltuielile.*

— Două sau trei luni, cel mai probabil.

Marc citi consternarea de pe chipul soției lui. Se întoarse spre Fitzgerald.

— Nu putem grăbi puțin lucrurile?

— Mă tem că nu, răspunse Steve Sloane. Testamentul va trebui să fie validat de tribunal, iar programul lor este destul de încărcat pentru moment.

— De ce nu putem lamuri imediat lucrurile? explodă Woody.

Tyler se întoarse spre fratele lui.

— Legea nu funcționează aşa. Când este vorba de un deces, testamentul trebuie validat. Acolo se prezintă o evaluare a tuturor bunurilor: valori mobiliare, corporații, bani gheața, bijuterii – apoi se întocmeşte un inventar. Se plătesc toate taxele, apoi se face o petiție prin care se cere permisiunea de a împărți moştenirea beneficiarilor.

Woody râse forțat.

— La naiba. Am aşteptat aproape patruzeci de ani să fiu milionar, cred că mai pot aştepta o lună-două.

Simon Fitzgerald se ridică în picioare.

— În afara părților dumneavoastră de moştenire, mai sunt câteva sume minore, lăsate altora, care nu influențează însă suma totală. Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva…

Tyler se ridica şi el.

— Cred că nu. Mulțumesc, domnule Fitzgerald, domnule Sloane. Ținem legătura.

Îşi luară la revedere. Ajunşi afară, Simon Fitzgerald se întoarse spre Steve.

— Ei bine, acum i-am cunoscut pe membrii familiei. Ce crezi?

— Părea a fi mai mult o sărbătorire decât o adunare de oameni îndoliați. Mă nedumereşte ceva, Simon. Dacă-i ura atât de tare, aşa cum şi ei îl urau pa el, de ce le-a lăsat toți banii?

Simon Fitzgerald ridică din cap.

— E un lucru pe care nu-l vom afla niciodată. Poate că de aceea voia să ne întâlnim, ca să lase banii altcuiva.

Niciunul n-a putut dormi în acea noapte. Fiecare era adâncit în propriile gânduri.

Tyler se gândea: *S-a întâmplat! S-a întâmplat cu adevărat! Îi pot oferi lui Lee lumea întreagă. Orice! Totul!*

Kendall se gândea: *Cum fac rost de bani, voi găsi o cale să le închid definitiv gura. Să nu mă mai şantajeze niciodată.*

Woody se gândea: *Am să-mi cumpăr cei mai buni cai de polo din lume. N-am să mai împrumut caii nimănui. Şi voi înscrie cele zece goluri!* Se uită la Peggy, care dormea lângă el. *Primul lucru pe care-l voi face va fi să scap de proasta asta.* Se mai gândi puțin. *Nu. Nu pot să fac una ca asta…* Coborî din pat şi se duse la baie. Când se întoarse, se simțea minunat.

A doua zi dimineață, la micul dejun, atmosfera era sărbătorească.

— Ei bine, zise Woody, vesel, bănuiesc că v-ați făcut cu toții planuri.

Marc ridică din umeri.

— Cum să-ți poți face planuri când e vorba de aşa ceva? E o sumă incredibilă.

Tyler ridică ochii în tavan.

— Care ne va schimba viețile.

Woody dădu din cap.

— Ticălosul ar fi trebuit să mi-i dea de când era în viață, să ne fi bucurat de pe atunci de ei. Ştiu că nu e frumos să-i vorbeşti de rău pe morți, dar trebuie să vă spun…

— Woody… zise Kendall, cu reproş.

— Ei, să nu fim ipocriți. L-am disprețuit cu toții. A meritat-o. Uitați-vă numai la ce a încercat să facă cu…

Clark intră în încăpere. Ramase în prag, neîndrăznind parcă să înainteze.

— Vă rog să mă scuzați. A sosit domnişoara Julia Stanford. Aşteaptă la uşa.

La prânz

Capitolul 13

Julia Stanford?

Se holbau unul la altul, îngroziți.

— La naiba! izbucni Woody.

Tyler spuse cu repeziciune:

— Propun să ne retragem în bibliotecă. Se întoarse spre Clark. Vrei te rog s-o pofteşti acolo pe tânăra doamna?

— Da, domnule.

Ea rămase în prag, uitându-se la fiecare dintre ei, vizibil stânjenită.

— Probabil… că n-ar fi trebuit să vin, spuse ea.

— Ai dreptate, zise Woody. Cine naiba eşti?

— Sunt Julia Stanford.

— Nu. Vreau să spun cine eşti tu *în realitate?*

Ea încercă să spună ceva, apoi clătină din cap.

— Eu… Mama mea a fost Rosemary Nelson. Harry Stanford a fost tatăl meu.

— Ai vreo dovadă? o întrebă Tyler.

Ea înghiți cu greu.

— Nu cred că am vreo dovadă *reală.*

— Bineînțeles că nu ai, ripostă Woody. Cum de-ai avut tupeul să…

Îl întrerupse Kendall.

— Este un şoc pentru noi toți, după cum cred că-ți imaginezi. Dacă ceea ce spui este adevărat, înseamnă că eşti sora noastră vitregă.

Julia dădu din cap.

— Tu trebuie să fii Kendall. Se întoarse spre Tyler. Iar tu eşti Tyler. Se întoarse apoi spre Woody. Iar tu trebuie să fii Woodrow. Ți se spune Woody.

— Asta puteai să le ştii şi din revista *People,* spuse Woody sarcastic.

Interveni Tyler:

— Sunt sigur că atitudinea noastră e de înțeles, domnişoară… Fără vreo dovadă, nu putem accepta ca…

— Înțeleg. Privi nervoasă în jur. Nici nu ştiu de ce am venit aici.

— Oh, ba eu cred că ştiu, zise Woody. Motivul se numeşte bani.

— Nu mă interesează banii, spuse ea indignată. Adevărul este că eu… am venit aici să-mi cunosc familia.

Kendall o studia cu atenție.

— Unde este mama ta?

— A murit. Iar când am citit că a murit şi tata…

— Te-ai hotărât să ne cauți, zise Woody batjocoritor.

— Ai spus că nu ai nicio dovadă legală, interveni Tyler.

— Legală? Nu, bănuiesc că nu. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Dar exista anumite lucruri pe care nu le-aş fi putut afla decât de la mama mea.

— De exemplu? o întrebă Marc.

Ea făcu o pauză, să se gândească.

— Îmi aduc aminte că mama îmi vorbea adesea despre sera din spatele casei. Iubea florile şi îşi petrecea ore întregi acolo.

— Toate revistele au publicat fotografii cu sera, zise Woody.

— Şi ce altceva ți-a mai spus mama ta? o întrebă Tyler.

— Oh, erau atâtea lucruri! Îi plăcea să-mi vorbească despre voi toți şi despre cât de bine vă distrați. Rămase din nou pe gânduri. Despre ziua în care v-a dus la plimbare cu vaporaşul, când erați foarte mici. Unul dintre voi a fost gata-gata să cadă în apă. Nu-mi mai amintesc care.

Woody şi Kendall se uitară spre Tyler.

— Eu eram acela, spuse el.

— V-a dus la cumpărături la *Filene.* Unul dintre voi s-a rătăcit şi toată lumea a intrat în panică.

— Eu m-am rătăcit în ziua aceea, spuse Kendall încet.

— Da? Şi ce altceva mai ştii? o întrebă Tyler.

— V-a dus la *Union Oyster House,* unde ați mâncat

pentru prima oară stridii şi v-aţi îmbolnăvit.

— Da, îmi aduc aminte.

Se uitară tăcuţi unii la alţii.

Ea se uita la Woody.

— Ai fost împreună cu mama la Charleston să vezi nava *Constitution,* şi n-ai mai vrut să pleci de acolo. A trebuit să te târască pur şi simplu. Se întoarse spre Kendall. Iar tu, erai cât pe ce să fii arestată pentru că ai cules flori din grădina publică.

— Aşa este.

O ascultau cu toţii fascinaţi.

— Într-o zi, mama v-a dus pe toţi trei la Muzeul de istorie naturală, unde v-aţi speriat cumplit de dinozaur şi de şarpele de mare.

Kendall şopti:

— Niciunul dintre noi n-a dormit în noaptea aceea.

Julia se întoarse spre Woody.

— Într-un an, de Crăciun, te-a dus la patinaj. Ai căzut şi ţi-ai spart un dinte. Iar când aveai şapte ani ai căzut dintr-un copac şi te-ai rănit la picior.

— Am şi acum cicatricea.

Ea se întoarse spre ceilalţi.

— Unul dintre voi a fost muşcat de un câine. Am uitat care. Mama mea l-a dus de urgenţă la spitalul *Massachusetts.*

Tyler dădu din cap.

— A trebuit să fac injecţii.

Cuvintele ei erau acum ca un torent.

— Woody, când aveai opt ani ai fugit de acasă. Voiai să te duci la Hollywood şi să devii actor. Tatăl tău s-a înfuriat foarte tare. Te-a trimis la culcare fără să-ţi dea voie să mănânci. Mama ţi-a dus pe furiş ceva de mâncare în cameră.

Woody dădu din cap tăcut.

— Nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune. Eu… Îşi aduse brusc aminte de ceva. Am o fotografie în geantă. I-o întinse lui Kendall.

Se adunară cu toți să o privească. Era o fotografie cu toți trei pe când erau copii, stând lângă o tânără femeie foarte atrăgătoare, îmbrăcată într-o uniformă de guvernantă.

— Mama mi-a dat-o.

— Ți-a mai lăsat ceva? o întreba Tyler.

Ea clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău. N-a vrut să se înconjoare de lucruri care să-i amintească de Harry Stanford.

— Cu excepția ta, bineînțeles, zise Woody.

Ea se întoarse spre el, sfidătoare.

— Nu-mi pasă dacă mă credeți sau nu. Nu înțelegeți nimic. Speram atât de mult… Tăcu.

— Aşa cum a spus şi sora mea, apariția ta neaşteptată ne-a şocat, spuse Tyler. Vreau să spun… Când cineva apare de nicăieri şi pretinde că este un membru al familiei… intervine o problemă. Cred că avem nevoie de ceva timp să discutăm despre toate astea.

— Bineînțeles. Înțeleg.

— Unde stai?

— La *Tremont House.*

— Ce-ar fi să te întorci acolo? Îți punem la dispoziție o maşina. Vom lua legătura curând.

— Bine. Îi privi pe fiecare pentru o clipă, apoi spuse încet: Indiferent ce credeți, voi sunteți familia mea.

— Te conduc, zise Kendall.

Ea zâmbi.

— Nu-i nevoie. Mă descurc şi singură. Mă simt de parcă aş cunoaşte fiecare colțişor al casei.

Ei o urmăriră întorcându-se şi ieşind din încăpere.

— Ia te uită! Se pare că avem o soră, zise Kendall.

— Nu-mi vine să cred, replică Woody.

— Mie mi se pare că… începu Marc.

Vorbeau toți odată. Tyler ridică mâna.

— Aşa nu vom ajunge nicăieri. Haideți să privim totul logic. Ca şi cum s-ar desfăşura un proces iar noi suntem jurații. De noi depinde să hotărâm dacă persoana este

sau nu vinovată. Într-un proces, decizia trebuie să fie unanimă. Deci va trebui să fim cu toții de acord.

— Bine, încuviința Woody.

— Aş vrea să votez eu primul, spuse Tyler. Cred că femeia este o impostoare.

— O impostoare? Dar cum ar putea? îl întrebă Kendall. N-ar avea de unde să ştie toate acele amănunte despre noi.

Tyler se întoarse spre ea.

— Kendall, câți servitori au lucrat la noi în casă pe vremea când eram copii?

Ea îl privi uimită.

— De ce?

— Zeci, nu-i aşa? Şi mulți dintre ei cunoşteau probabil toate detaliile pe care le-am auzit acum. De-a lungul anilor, pe aici s-au perindat cameriste, şoferi, valeți şi bucătari. Oricare dintre ei i-ar fi putut da acea fotografie.

— Vrei să spui... că ar putea fi în combinație cu altcineva?

— Cu unul sau mai mulți, spuse Tyler. Să nu uităm că la mijloc este o imensă sumă de bani.

— Dar spunea că nu vrea bani, le reaminti Marc.

Woody dădu din cap.

— Sigur, asta spune ea. Privi spre Tyler. Dar cum să dovedim că e o impostoare? N-avem cum să...

— *Există* o cale, zise Tyler, gânditor.

Toți se întoarseră spre el.

— Care? întrebă Marc.

— Voi avea răspunsul mâine.

Simon Fitzgerald vorbi rar:

— Vrei să spui că Julia Stanford a apărut după toți aceşti ani?

— A apărut femeia care *pretinde că* este Julia Stanford, îl corecta Tyler.

— Şi nu o credeți? întreba Steve.

— Bineînțeles că nu. Aşa-zisa dovadă a identității ei a

fost faptul că ne-a povestit câteva incidente petrecute în copilăria noastră pe care cel puțin zece dintre foştii noştri angajați le-ar fi putut cunoaşte. Şi o fotografie care nu dovedeşte nimic. Intenționez să dovedesc faptul că este o impostoare.

Steve se încruntă.

— Şi cum poți face asta?

— Simplu. Vom cere un test ADN.

— Asta ar însemna să-l deshumați pe tatăl vostru, spuse Steve Sloane, surprins.

— Da. Tyler se întoarse spre Simon Fitzgerald. E vreo problemă?

— Date fiind condițiile, cred că aş putea obține un ordin de deshumare. A fost şi ea de acord cu testul?

— Nu am întrebat-o încă, dar daca refuză înseamnă că-i este frică de rezultat. Ezită. Trebuie să mărturisesc că nu-mi place ideea. Dar este singurul mod de a afla adevărul.

Fitzgerald ramase o clipă pe gânduri.

— Foarte bine. Se întoarse spre Steve. Te ocupi tu de asta?

— Bineînțeles. Îl privi pe Tyler. Cunoşti probabil procedura. Trebuie făcută o cerere la procuratură de către unul dintre urmaşi. Va trebui să menționați acolo adevăratul motiv al deshumării. Daca se aprobă, veți primi permisiunea, iar în ziua stabilită va participa şi cineva din partea procurorului.

— Cât timp vor dura toate astea? întrebă Tyler.

— Durează trei sau patru zile să obții aprobarea. Astăzi este miercuri. Cred că-l vom putea deshuma luni.

— Bine. Tyler ezită. Vom avea nevoie de un expert ADN, cineva care să fie foarte convingător la tribunal, dacă se va ajunge acolo. Speram ca voi să cunoaşteți pe cineva.

— Avem omul nostru, zise Steve. Se numeşte Perry Winger. E chiar de aici, din Boston. Este chemat ca martor-expert la procesele din tot ținutul. Am să-l sun chiar azi.

— Mulțumesc. Cu cât vom termina mai repede cu toate astea, cu atât mai bine pentru noi toți.

La ora zece, în dimineața următoare, Tyler intră în biblioteca de la Rose Hill, unde îl aşteptau Woody, Peggy, Kendall şi Marc. Alături de Tyler era un străin.

— Vreau să vă fac cunoştință cu Perry Winger, spuse Tyler.

— Cine e? întrebă Woody.

— Expertul nostru ADN,

Kendall îl privi pe Tyler.

— De ce am avea nevoie de un expert ADN?

— Să dovedim că străina care a apărut de nicăieri este o impostoare. N-am nici cea mai mică intenție s-o las să scape prea uşor.

— Ai de gând să-l dezgropi pe bătrân? întrebă Woody.

— Da. Deja avocații noştri sunt pe cale de a obține ordinul de deshumare. Dacă femeia este sora noastră vitregă, acest lucru va fi dovedit de testul ADN. Iar dacă nu, tot testul ne va furniza dovada.

— Mă tem că nu ştiu prea multe despre ADN, spuse Marc.

Perry Winger îşi drese vocea.

— Pe scurt, acidul dezoxiribonucleic – ADN – este molecula eredității. Conține codul genetic, unic fiecărei persoane în parte. Poate fi extras din sânge, salivă, rădăcina părului sau chiar din oase. Iar urmele lui rămân într-un cadavru chiar mai mult de cincizeci de ani.

— Înțeleg. Deci e foarte simplu, spuse Marc.

Perry Winger se încruntă.

— Credeți-mă, nu este. Există două tipuri de teste ADN. Un test PCR, al cărui rezultat îl poți obține după trei zile, şi unul mai complex, RFLP, care durează între şase şi opt săptămâni. Însă pentru scopul nostru, testul mai simplu va fi suficient.

— Şi cum se procedează? întrebă Kendall.

— Există mai multe etape. Mai întâi se preia o mostră,

iar ADN-ul este tăiat în fragmente. Aceste fragmente sunt sortate ca lungime şi plasate într-un strat de gel prin care va trece un curent electric. ADN-ul, care este încărcat negativ, se va deplasa către pozitiv şi, câteva ore mai târziu, fragmentele se vor aşeza după lungime. Substanțele chimice alcaline sunt folosite pentru a dispersa fragmentele de ADN, apoi acestea sunt transferate pe o țesătură de nailon şi trecute sub imersie într-o baie. Probele radioactive…

Îl priveau uimiți.

— Cât de eficace este testul? îl întrerupse din explicații Woody.

— Sută la sută, dacă tipul *nu* este tatăl. Daca testul este pozitiv, şansele sunt de 99,99 la sută.

Woody se întoarse spre fratele lui.

— Tyler, tu eşti judecător. Hai să spunem că ea este într-adevăr copilul lui Harry Stanford. Dar tata nu a fost însurat cu mama ei. De ce să aibă ea dreptul la moştenire?

— Din punct de vedere legal, îi explică Tyler, dacă paternitatea este stabilită, ea are dreptul la o parte egală din avere.

— Atunci, hai să facem nenorocitul acela de test şi s-o demascăm!

***

Tyler, Woody, Kendall, Marc şi Julia stăteau la o masă la *Tremont House.*

Peggy rămăsese la Rose Hill.

— Toată vorbăria asta cu dezgroparea morților îmi produce greață, spusese ea.

Stăteau față în față cu femeia care pretindea că era Julia Stanford.

— Nu înțeleg ce-mi cereți să fac.

— Este foarte simplu, îi spuse Tyler. Un doctor va lua o mostră de piele de-a ta pentru a o compara cu cea a

tatălui nostru. Dacă moleculele de ADN se potrivesc, vei avea dovada că eşti într-adevăr fiica lui. Pe de altă parte, dacă nu accepți să ți se facă testul…

— Nu-mi place deloc ideea.

— De ce nu? insistă Woody.

— Nu ştiu. Tresări. Faptul că-mi dezgrop tatăl ca să…

— Ca să dovedeşti cine eşti.

Ea îi privi pe fiecare în parte.

— Aş fi vrut ca voi…

— Da?

— N-am cum să vă conving, nu-i aşa?

— Nu. Acceptă să faci testul, spuse Tyler.

Urmă o tăcere lungă.

— Accept.

Ordinul de deshumare a fost foarte greu de obținut, spre surprinderea tuturor. Simon Fitzgerald a vorbit personal cu procurorul.

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, Simon! Nu pot să fac una ca asta! Ştii la ce poate duce aşa ceva? E vorba de Harry Stanford, nu de un necunoscut. Dacă se află, am dat de naiba cu presa.

— Marvin, e foarte important. Sunt în joc miliarde de dolari. Deci va trebui să te asiguri că nu se va afla nimic.

— Nu există nicio modalitate să…

— Mă tem că nu. Femeia este foarte convingătoare.

— Dar familia nu o crede?

— Nu.

— Tu crezi că e o impostoare, Simon?

— Să fiu sincer, nu ştiu. De fapt, părerea mea nici nu contează. Părerile altora sunt lipsite de importanță. La tribunal se cer dovezi pe care numai testul ADN le poate furniza.

Procurorul clătină din cap.

— L-am cunoscut pe bătrânul Harry Stanford. Nu i-ar fi plăcut deloc una ca asta. N-ar trebui să vă las să…

— Dar o vei face.

Procurorul oftă.

— Cred că da. Vrei să-mi faci o favoare?

— Bineînțeles.

— Nu mai spuneți nimănui. Să nu afle presa, altfel totul se va transforma într-un circ.

— Ai cuvântul meu. Strict secret. Nu va fi decât familia acolo.

— Când vreți să o faceți?

— Luni.

Procurorul oftă din nou.

— Bine. Îmi rămâi dator, Simon.

— N-am să uit.

Luni dimineața la ora nouă, intrarea în partea de cimitir unde era îngropat Harry Stanford era blocată pentru „lucrări". Nici unui străin nu i se permitea accesul în zonă. Woody, Peggy, Tyler, Kendall, Marc, Julia, Simon Fitzgerald, Steve Sloane şi doctorul Collins, reprezentantul procurorului, stăteau la mormântul lui Harry Stanford, urmărind cum patru angajați ai cimitirului scoteau sicriul din groapă. Perry Winger aştepta puțin mai departe. Când sicriul fu aşezat pe pământ, unul din cei patru întrebă:

— Ce vreți să facem acum?

— Deschideți-l vă rog, spuse Fitzgerald. Se întoarse spre Perry Winger. Cât va dura?

— Doar un minut. Am să preiau imediat o mostră de piele.

— Bine, spuse Fitzgerald. Le făcu un semn oamenilor. Dați-i drumul.

Începură să desfacă sicriul.

— Nu vreau să mă uit, spuse Kendall. E neapărată nevoie?

— Da, exclama Woody. Trebuie.

Toți priviră fascinați cum capacul coşciugului fu ridicat uşor şi dat deoparte. Rămaseră încremeniți.

— Oh, Doamne! exclamă Kendall.

Sicriul era gol.

Capitolul 14

Odată întorşi la Rose Hill, Tyler spuse:

— Fitzgerald m-a asigurat că presa nu va afla nimic. Nici cimitirul nu este interesat să i se facă publicitate proastă. Procurorul i-a ordonat doctorului Collins să-şi țină gura, iar în Perry Winger putem avea încredere.

Woody nu-i dădea nicio atenție.

— Nu ştiu cum de a reuşit cățeaua asta! Dar n-o să scape aşa uşor. Se uită la ceilalți. Nu sunteți şi voi de părere că ea a aranjat totul?

Tyler spuse calm:

— Mă tem că va trebui să fiu de acord cu tine, Woody. Nimeni altcineva nu ar fi avut niciun motiv să o facă. Femeia este inteligentă şi este evident că nu lucrează singură. În clipa asta nu ştiu sigur de cine trebuie să ne apărăm.

— Şi ce vom face acum? întrebă Kendall.

Tyler ridică din umeri.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Aş fi vrut să ştiu. Sunt sigur că intenționează să conteste testamentul la tribunal.

— Are vreo şansă să câştige? întrebă timid Peggy.

— Mă tem că da. E foarte convingătoare. Pe unii din noi chiar i-a convins.

— Dar trebuie să facem *ceva!* exclamă Marc. Ce-ar fi să anunțam poliția?

— Fitzgerald spunea că au cercetat deja dispariția cadavrului şi au ajuns la un punct mort. Mai mult chiar, poliția vrea să nu facem vâlvă, altfel fiecare nebun din oraş o să anunțe că a descoperit un cadavru.

— Dar le putem cere să o cerceteze pe impostoare.

Tyler clătină din cap.

— Asta nu e treaba poliției. E o problemă personală… Ezită un moment, apoi spuse: ştiți…

— Ce?

— *Am putea* angaja un detectiv particular.

— Nu-i o idee rea. Cunoşti vreunul?

— Nu. Dar l-am putea ruga pe Fitzgerald să ne găsească unul. Sau… Făcu o pauza. Nu-l cunosc, dar am auzit despre un detectiv particular care lucrează pentru procurorul din Chicago. Are o reputație excelentă.

— Haideți să vedem dacă-l putem angaja, spuse Marc.

Tyler se uită în jur.

— Depinde de noi toți.

— Ce avem de pierdut? întrebă Kendall.

— Poate fi foarte scump, îi preveni Tyler.

— Scump? exclamă Woody. Dar aici e vorba de miliarde de dolari.

Tyler dădu din cap.

— Bineînțeles. Ai dreptate.

— Cum îl cheamă?

Tyler se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte. Simpson… Simmons… Nu, nu. Cam aşa ceva. Dar am să-l sun pe procurorul din Chicago.

Toți îl urmăriră pe Tyler ridicând receptorul şi formând un număr. Două minute mai târziu vorbea cu un avocat.

— *Aici judecătorul Tyler Stanford. Ştiu că aveți un detectiv particular foarte bun la care apelați din când în când. Simmons sau…*

Vocea de la celalalt capăt al firului spuse:

— *Oh, trebuie să fie Frank Timmons.*

— *Timmons, asta e.* Tyler le zâmbi celor din jur. *Mi-ați putea da numărul lui de telefon să iau direct legătura cu el?*

După ce-şi notă numărul, Tyler puse jos receptorul. Se întoarse spre ceilalți şi spuse:

— Ei bine, dacă sunteți cu toții de acord, propun să-l sunăm.

Toți dădură din cap.

***

În după-amiaza următoare, Clark îi anunță:

— A sosit domnul Timmons.

Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, foarte palid şi cu statură de boxer. Nasul îi fusese cândva fracturat, iar ochii îi străluceau cercetători. Se uită la Tyler, apoi la Marc şi Woody. Într-un final întrebă:

— Domnul judecător Stanford?

Tyler dădu din cap.

— Eu sunt.

— Frank Timmons.

— Vă rog, luați loc, domnule Timmons.

— Mulțumesc. Se aşează. Dumneavoastră mi-ați telefonat, nu-i aşa?

— Da.

— Să fiu sincer, nu ştiu cum vă pot ajuta. Nu cunosc prea multe oficialități de pe-aici.

— E o chestiune neoficială, îl asigură Tyler. Nu vrem decât să aflam cât mai multe despre trecutul unei tinere.

— Mi-ați spus la telefon că pretinde a fi sora dumneavoastră vitrega şi că nu aveți cum să faceți testul ADN.

— Aşa este, spuse Woody.

— Iar dumneavoastră nu credeți că este într-adevăr cine pretinde a fi.

Urmă un moment de ezitare.

— Nu, spuse Tyler. Pe de altă parte, este însă posibil ca ea să spună adevărul. Vrem să vă angajăm ca să ne dovediți daca este sau nu o impostoare.

— Corect. Vă costa o mie de dolari pe zi, plus cheltuielile.

— *O mie?* spuse Tyler.

— Plătim, se repezi Woody.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le aveți despre această femeie.

— Nu ştim prea multe, zise Kendall.

— Nu are niciun fel de dovadă, interveni Tyler. Ne-a spus o mulțime de poveşti despre copilăria noastră, pe

care pretinde că le ştie de la mama ei, şi…

Detectivul ridică mâna.

— Un moment. Cine a fost mama ei?

— *Presupusa* ei mamă a fost guvernanta noastră. O chema Rosemary Nelson.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Se priviră stânjeniți.

— A avut o aventură cu tata şi a rămas însărcinată, spuse Woody. A fugit şi a dat naştere unei fetițe. Ridică din umeri. Pur şi simplu a dispărut.

— Înțeleg. Iar femeia aceasta pretinde că este copilul ei?

— Da.

— N-am aflat prea multe. Rămase o clipa gânditor, apoi îi privi. Bine. Am să văd ce pot face.

— Asta îți şi cerem, spuse Tyler.

***

Prima lui mişcare a fost să se ducă la biblioteca publică unde a citit tot ce se scrisese despre scandalul ce avusese loc cu douăzeci şi şase de ani în urmă şi în care fuseseră implicați Harry Stanford şi guvernanta. Găsise suficient material cât să scrie un roman.

Următorul pas a fost să-l viziteze pe Simon Fitzgerald.

— Mă numesc Frank Timmons. Sunt…

— Ştiu cine sunteți, domnule Timmons. Judecătorul Stanford m-a anunțat că veți sosi. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să iau urma fiicei ilegitime a lui Harry Stanford. Are vreo douăzeci şi şase de ani, nu-i aşa?

— Da. S-a născut pe 9 august 1969, la spitalul *St. Joseph* din Milwaukee. Mama ei i-a pus numele Julia. Ridică din umeri. După care au dispărut. Mă tem că asta este tot ce ştiu.

— E un început, spuse acesta. E un început.

***

Doamna Dougherty, sora-şefa de la spitalul *St. Joseph,* era o femeie cu păr cărunt, de vreo şaizeci de ani.

— Da, bineînțeles ca-mi amintesc, spuse ea. Cum aş fi putut uita? A fost un scandal teribil. Toate ziarele au publicat articole despre asta. Când reporterii au aflat cine era, n-au mai lăsat-o nicio clipă în pace pe biata fată.

— Încotro s-au îndreptat când au părăsit spitalul?

— Nu ştiu. Nu a lăsat nicio adresă.

— A plătit cu bani gheață, doamnă Dougherty?

— De fapt… n-a plătit deloc.

— Şi vă amintiți chiar şi acest lucru?

— Da. Era atât de tristă. Îmi amintesc cum stătea pe scaunul pe care stai dumneata acum şi-mi spunea că nu avea suficienți bani, promițându-mi că mi-i va trimite de îndată ce avea să-şi găsească o slujbă. Era contra regulilor spitalului, bineînțeles, dar îmi părea atât de rău pentru ea, şi se simțea atât de slăbită când a plecat, încât am acceptat.

— V-a trimis banii?

— Da, la vreo două luni după aceea. Îmi amintesc acum că lucra undeva, ca secretară.

— Dar nu va amintiți unde, nu-i aşa?

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, toate astea s-au întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani, domnule Timmons.

— Doamnă Dougherty, păstrați fişele tuturor pacienților?

— Bineînțeles. Se uită la el. Vreți să o caut?

El îi zâmbi.

— Dacă nu vă deranjez prea tare.

— Îi e de vreun ajutor lui Rosemary?

— Ar însemna foarte mult pentru ea.

— Mă scuzați o clipă.

Doamna Dougherty ieşi din birou.

Se întoarse un sfert de oră mai târziu, cu o foaie de hârtie.

— Am găsit-o. Rosemary Nelson. Adresa este: *Elite Typing Service,* Omaha, Nebraska.

Firma *Elite Typing Service* era condusă de Otto Broderick, un bărbat de vreo şaizeci de ani.

— Avem atâția angajați temporari, protestă el. Cum să-mi aduc aminte de cineva care a lucrat aici cu atâta timp în urmă?

— A fost un caz mai special. Era o femeie singură, de douăzeci şi ceva de ani, foarte bolnavă. Tocmai dăduse naştere unui copil şi…

— Rosemary!

— Exact. Cum de v-o amintiți?

— Îmi place să asociez lucrurile, domnule Timmons. Ştiți ce-i aia mnemotehnică?

— Da.

— Ei bine, aşa procedez şi eu. Asociez cuvinte. Tocmai rula un film, Copilul lui Rosemary. Aşa că, atunci când Rosemary a venit să caute de lucru, spunându-mi că avea un copil, am asociat cele două şi…

— Cât timp a lucrat la dumneavoastră Rosemary Nelson?

— Oh, cam un an, cred. Apoi presa a aflat cine era şi nu-i mai dădea pace. A părăsit oraşul într-o noapte ca să scape de reporteri.

— Domnule Broderick, aveți idee încotro s-a îndreptat Rosemary Nelson?

— Cred că a plecat în Florida. Avea nevoie de o climă mai blândă. Am recomandat-o unei agenții de acolo.

— Îmi puteți spune numele agenției?

— Bineînțeles. *Gale.* Îmi amintesc, pentru că i-am asociat numele cu furtunile puternice care au loc în Florida în fiecare an.

La zece zile după prima lui întâlnire cu familia Stanford el se reîntoarse la Boston. Dăduse un telefon înainte şi toată lumea îl aştepta. Erau aşezați în semicerc şi îl

priviră cu atenție când intră în încăpere.

— Ați spus că aveți veşti pentru noi, domnule Timmons, spuse Tyler.

— Aşa este. Îşi deschise servieta din care scoase nişte hârtii. A fost un caz extrem de interesant. La început…

— Treci direct la subiect, zise Woody nerăbdător. E o impostoare sau nu?

— Dacă nu vă supărați, domnule Stanford, aş vrea să prezint lucrurile în felul meu.

Tyler îl privi amenințător pe Woody.

— Corect. Vă rog, continuați.

Îl priviră cum îşi consulta notițele.

— Guvernanta familiei Stanford, Rosemary Nelson, a avut o fetiță cu Harry Stanford. Ea şi copilul au plecat în Omaha, Nebraska. Acolo, ea a lucrat la *Elite Typing Service.* Patronul ei de atunci mi-a spus că nu se putea acomoda cu clima. I-am luat apoi urma în Florida, unde a lucrat la agenția *Gale.* S-au tot mutat din loc în loc. Am ajuns până la San Francisco, unde au locuit până acum zece ani. De atunci însă au dispărut.

— Şi *asta e tot,* Timmons? întreba Woody. Le-ai pierdut urma?

— Nu, asta nu e tot. Scoase din servietă o altă hârtie. Fiica ei, Julia, şi-a luat carnet de conducere când avea şaptesprezece ani.

— Şi la ce ne foloseşte asta? îl întrebă Marc.

— În California, şoferilor li se iau amprentele. Le arătă un carton. Acestea sunt amprentele adevăratei Julia Stanford.

— Deci dacă se potrivesc… zise Tyler.

— Atunci este într-adevăr sora noastră, îl întrerupse Woody.

El dădu din cap.

— Aşa este. Am adus cu mine o trusă portabilă de luat amprente, în caz că doriți să verificați chiar acum. E aici?

— Stă la hotel, răspunse Tyler. Am vorbit cu ea în fiecare dimineață, încercând s-o conving să mai rămână

până când avem vreun rezultat.

— Am prins-o, zise Woody. Haideți cu toții acolo.

***

O jumătate de oră mai târziu, grupul intră în camera ei de hotel. Julia tocmai își făcea bagajele.

— Unde pleci? întrebă Kendall.

Se întoarse cu fața spre ei.

— Acasă. Venirea mea a fost o greşeală.

— Dar nu poți da vina pe noi pentru…

Ea se întoarse furioasa spre Tyler.

— De când am sosit am fost privită cu suspiciune. Ați crezut cu toții că am venit după bani. Nu-i adevărat. Am venit pentru că voiam să-mi găsesc familia. Eu… n-are importanța. Continuă să împacheteze.

— El este Frank Timmons. Detectiv, îl prezentă Tyler.

— Ce mai e şi asta? Mă arestați?

— Nu. Adevărata Julia Stanford a obținut carnetul de conducere la şaptesprezece ani la San Francisco.

— Aşa este. Am făcut ceva ilegal?

— Nu, doamnă. Chestiunea este că…

— Chestiunea este că – îl întrerupse Tyler – amprentele Juliei Stanford sunt pe carnetul de conducere.

Ea îi privi nedumerită.

— Nu înțeleg. Ce…?

— Vrem să-ți verificam amprentele, îi explică Woody.

— Nu! N-am să vă permit!

— Vrem să spui că nu ne dai voie să-ți luăm amprentele?

— Nu.

— De ce nu? o întrebă Marc.

Trupul i se încordă.

— Pentru că mă faceți să mă simt ca o criminală. M-am săturat. Vreau să mă lăsați în pace.

Kendall îi vorbi cu blândețe.

— Este şansa ta de a dovedi cine eşti cu adevărat.

Suntem la fel de necăjiți ca şi tine de tot ce se întâmplă. Trebuie să o rezolvăm o dată pentru totdeauna.

Ea îi privi în ochi, rând pe rând. Într-un sfârşit, spuse:

— Bine. Hai să terminăm odată.

— Domnule Timmons… zise Tyler.

— Da. El scoase o tuşieră şi o puse pe masă. Veniți aici, vă rog.

Ceilalți o priviră apropiindu-se de masă. El îi luă mâna şi-i apăsă rând pe rând degetele în tuşieră, apoi le presă pe o bucată de hârtie.

— Gata. N-a fost chiar atât de greu, nu-i aşa?

Aşeză vechile amprente lângă cele noi.

Grupul se apropie de masă şi privi cele două seturi de amprente.

Erau identice.

Woody a fost primul care a vorbit.

— Sunt… la fel.

Kendall o privi cuprinsă de sentimente contradictorii.

— Eşti într-adevăr sora noastră, nu-i aşa?

Ea zâmbea printre lacrimi.

— Asta am tot încercat să vă spun.

Începură să vorbească toți odată.

— Incredibil…!

— După toți aceşti ani…

— De ce nu s-a întors mama ta…?

— Îmi pare rău că te-am necăjit atât de tare.

Zâmbetul ei lumină încăperea.

— Nu-i nimic. A trecut.

Woody ridică hârtia pe care erau amprentele.

— Dumnezeule! Hârtia asta valorează un miliard de dolari. O luă şi şi-o băgă în buzunar. O s-o înrămez.

Tyler se întoarse spre ceilalți.

— Trebuie să sărbătorim. Propun să ne întoarcem cu toții la Rose Hill. Îi zâmbi Juliei. O să dăm o petrecere de bun-venit. Vii să stai la noi.

Ea îi privi cu ochi strălucitori.

— Visul meu a devenit realitate. Am în sfârşit o familie!

***

O jumătate de oră mai târziu erau din nou la Rose Hill, iar ea despacheta în noua ei cameră. Ceilalți erau jos şi discutau cu însufleţire.

— Parcă am fi fost de la inchiziție, murmură Tyler.

— Nici nu ştiu cum a rezistat, replică Peggy.

Kendall spuse:

— Mă întreb cum se va obişnui cu noul ei stil de viață.

— Într-un anumit fel, va trebui să ne obişnuim cu toți, spuse Woody sec. Cu şampanie şi caviar.

Tyler se ridică.

— Eu unul sunt bucuros că totul s-a lămurit. Mă duc până sus să văd dacă are nevoie de ceva.

Porni pe coridorul care ducea spre camera ei. Bătu la uşă şi strigă tare:

— Julia?

— E deschis. Intră.

El rămase în prag şi o privi cu atenție. Apoi închise cu grijă uşa şi întinse brațele, zâmbind larg.

— Am reuşit, Margo! Am reuşit!

Seara

Capitolul 15

Complotase totul cu arta unui mare maestru al şahului. Numai că acesta era cel mai profitabil joc de şah din istorie, miza fiind miliarde de dolari – şi învinsese! Era copleşit de un sentiment de invincibilitate. *Aşa te simțeai şi tu, tată, când încheiai o mare afacere? Ei bine, asta este mai importantă decât orice afacere de-a ta. Am plănuit crima secolului şi am scăpat.*

Într-un fel, totul pornise de la Lee. Frumosul, minunatul Lee. Persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Se cunoscuseră la *Berlin,* un bar al homosexualilor. Lee era înalt, atletic şi blond, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Tyler vreodată.

Întâlnirea lor începuse cu:

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

Lee îl privise şi dăduse din cap.

— Mi-ar face plăcere.

După al doilea pahar, Tyler spusese:

— N-ai vrea să bem ceva la mine acasă?

Lee zâmbise.

— Te costă.

— Cât de mult?

— Cinci sute de dolari pentru o noapte.

Tyler nu ezitase nicio clipă.

— Să mergem.

Şi-au petrecut noaptea în apartamentul lui Tyler. Lee era sensibil şi atent, iar Tyler se simți mai apropiat de el decât de oricine altcineva. Era invadat de emoții de a căror existență nici nu ştiuse. Până dimineață, Tyler se îndrăgostise nebuneşte.

În trecut, mai agățase băieți la *Cairo* şi la *Bijou Theater,* dar acum ştia că totul se schimbase. Nu-l mai voia decât pe Lee.

Dimineața, pe când pregătea micul dejun, el spuse:

— Ce-ai vrea să facem diseară?

Lee îl privise surprins.

— Îmi pare rău. Diseară am o întâlnire.

Tyler se simți de parcă primise un pumn în stomac.

— Dar Lee, credeam că noi doi…

— Tyler, dragul meu, eu sunt foarte căutat. Merg cu cel care oferă mai mult. Te plac, dar mă tem că nu-ți poți permite să mă ai.

— Îți dau tot ce vrei, spusese Tyler.

Lee zâmbise leneş.

— Adevărat? Ei bine, ce-ai zice de o călătorie la St. Tropez cu un iaht alb şi frumos? Îți poți permite?

— Lee, eu sunt mai bogat decât toți prietenii tăi la un loc.

— Da? Înțelesesem că eşti judecător.

— Da, sunt. Dar *voi fi* bogat. Vreau să spun… chiar foarte bogat.

Lee îl îmbrățişă.

— Nu te necăji, Tyler. Sunt liber de joi într-o săptămână. Ouăle astea arată minunat.

Acesta fusese începutul. Banii fuseseră dintotdeauna importanți pentru Tyler, însă acum deveniseră o obsesie. Avea nevoie de ei pentru Lee. Nu şi-l mai putea scoate din minte. Gândul că alți bărbați făceau dragoste cu el era de nesuportat. *Trebuie să-i am numai pentru mine.*

Încă de când avea doisprezece ani, Tyler a ştiut că era homosexual. Într-una din zile, tatăl lui îl surprinsese pipăindu-l şi sărutându-l pe unul din colegii lui şi trebuise să suporte o criză de furie din partea acestuia.

— Nu-mi vine să cred! Acum, că-ți ştiu micul secret murdar, am de gând să te supraveghez îndeaproape, drăguțo.

Căsnicia lui Tyler a fost o farsă pusă la cale de un zeu cu un macabru simț al umorului.

— Aş vrea să-ți fac cunoştință cu cineva, spusese

Harry Stanford.

Era Crăciunul şi Tyler era la Rose Hill, în vacanță. Kendall şi Woody plecaseră deja iar Tyler îşi făcea bagajele când căzu bomba.

— Te însori!

— Să mă însor! Nici vorbă. Eu nu…

— Ascultă-mă, drăguțo. Oamenii au început să-şi dea coate când te vad, iar eu nu pot admite aşa ceva. Îmi strică reputația. Dacă te însori, le închidem gura la toți.

Tyler îl înfruntă.

— Nu-mi pasă ce spune lumea. E viața mea.

— Vreau să ai o viață bogată, Tyler. Eu îmbătrânesc. Foarte curând…

Nada fusese aruncată.

Naomi Schuyler era o femeie banală, dintr-o familie obişnuită, a cărei dorință puternică era să reuşească în viață. Fusese atât de impresionată de numele lui Harry Stanford, încât s-ar fi măritat cu fiul lui şi dacă acesta ar fi lucrat la o benzinărie, în loc să fie judecător.

Harry Stanford se culcase şi el cu Naomi. Când cineva îl întrebase de ce, el răspunsese:

— Pentru că mi-a ieşit în cale.

S-a plictisit repede de ea şi a hotărât că avea să fie perfectă pentru Tyler.

Iar ce voia Harry Stanford, obținea.

Nunta a avut loc două luni mai târziu. A fost o ceremonie restrânsă – doar o sută cincizeci de invitați – iar mirii au plecat în Jamaica în luna de miere. A fost un fiasco.

În noaptea nunții, Naomi spuse:

— Cu ce fel de bărbat m-am măritat, pentru numele lui Dumnezeu? La ce-ți foloseşte chestia aia?

Tyler încercase să o liniştească.

— Nu avem nevoie de sex. Putem avea fiecare viața lui. Vom locui împreuna, însă fiecare va avea… prietenii lui.

— Poți să fii sigur de asta.

Naomi începu să se răzbune pe el, cheltuind nebuneşte. Cumpăra numai de la cele mai scumpe magazine din oraş, ba chiar se ducea la New York să-şi facă cumpărăturile.

— Nu-mi pot permite toate extravaganțele tale, protestase Tyler.

— N-ai decât să ceri să ți se mărească salariul. Sunt soția ta. Trebuie să ai grija de mine.

Tyler se duse la tatăl său să-i explice situația. Harry Stanford râse:

— Femeile sunt al naibii de cheltuitoare, nu-i aşa? Va trebui să te descurci.

— Dar tată, am nevoie de…

— Într-o bună zi, vei avea toți banii din lume.

Tyler încercă să-i explice lui Naomi, dar ea n-avea nici cea mai mică intenție să aştepte până „într-o bună zi". Simțise că acea zi putea să nu sosească niciodată. După ce stoarse tot ce putu de la Tyler, Naomi ceru divorțul, luă tot ce-i mai rămăsese în contul de la bancă şi dispăru.

Când Harry Stanford auzi vestea, spuse:

— Un stricat, rămâne un stricat.

***

Tatăl lui îl înjosea mereu. Într-una din zile, când Tyler prezida un proces, aprodul îi şopti la ureche:

— Scuzați-mă, domnule judecător…

Tyler se întoarse spre el, enervat:

— Ce e?

— Sunteți căutat la telefon.

— *Cum?* Ce naiba te-a apucat? În timpul procesului?

— Este tatăl dumneavoastră, domnule judecător. Mi-a spus că este foarte urgent şi că trebuie să vă vorbească imediat.

Tyler era furios. Tatăl lui n-avea niciun drept să-l întrerupă. Se simți tentat să nu se ducă. Pe de altă parte

însă, dacă era atât de urgent…

Se ridică.

— Luam o pauză de cincisprezece minute.

Apoi intră grăbit în biroul lui şi ridică receptorul.

— Tată?

— Sper că nu te deranjez, Tyler, zise el cu un ton maliţios.

— Ba da. Sunt în mijlocul unui proces şi…

— Ei bine, dă-le o amendă şi gata.

— Tată…

— Vreau să mă ajuţi într-o problemă foarte serioasă.

— Ce fel de problemă?

— Bucătarul meu mă fură.

Lui Tyler nu-i venea să creadă. Era atât de mânios încât de-abia putea să vorbească.

— M-ai scos din sala de judecată ca să…?

— Reprezinţi legea, nu-i aşa? Ei bine, el încalcă legea. Vreau să vii la Boston şi să-mi verifici întreg personalul. Toţi mă fură.

Tyler se strădui să nu explodeze.

— Tată…

— Nu mai poţi să ai încredere în nenorocitele astea de agenţii de plasare.

— Trebuie să duc la bun sfârşit procesul. Nu pot veni acum la Boston.

Se făcu linişte.

— Ce-ai spus?

— Am spus…

— Doar n-ai de gând să mă dezamăgeşti din nou, nu-i aşa, Tyler? Poate că ar trebui să vorbesc cu Fitzgerald despre anumite schimbări în testamentul meu.

Din nou aceeaşi momeală. Banii. Partea lui din toate miliardele care îl aşteptau când tatăl lui avea să moară.

Tyler îşi drese vocea.

— Dacă ai putea să trimiţi avionul să mă ia…

— La naiba! Dacă te porţi cum se cuvine, judecătorule, avionul acesta va fi într-o zi al tău. Gândeşte-te la asta.

Până atunci însă vino cu un avion de pasageri, ca toți ceilalți. Dar mută-ți odată fundul încoace! Închisese.

Tyler rămase nemişcat, umilit. *Aşa s-a purtat cu mine toată viața. Naiba să-l ia! Nu mă duc. Nu mă duc.*

În aceeaşi seară, zbura spre Boston.

***

Harry Stanford avea douăzeci şi doi de oameni care lucrau pentru el: secretare, valeți, menajere, fete în casă, bucătari, şoferi, grădinari şi un bodyguard.

— Sunt nişte hoți cu toții, i se plângea el lui Tyler.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, de ce nu angajezi un detectiv particular sau nu te adresezi poliției?

— Pentru că te am pe tine, spuse Harry Stanford. Eşti judecător, nu-i aşa? Ei bine, judecă-i tu pentru mine.

Făcea totul cu rea intenție.

Tyler privi în jurul lui, la casa imensă cu mobilă scumpă şi tablouri valoroase, gândindu-se la locuința lui mizeră. Asta merit acum, se gândi el. *Dar într-o zi voi avea totul.*

Tyler stătu de vorbă cu Clark, valetul. Îi chestionă pe toți servitorii, unul câte unul, şi le verifică autobiografia. Majoritatea erau nou-angajați, pentru că Harry Stanford era un om imposibil. Personalul se schimba tot timpul. Unii nu rămâneau decât o zi sau două. Câțiva dintre noii angajați mai şterpeleau din când în când, iar unul dintre ei era alcoolic, dar mai mult Tyler nu reuşi să descopere.

Rămânea unul singur. Dmitri Kaminsky.

Dmitri Kaminsky fusese angajat de tatăl lui pe post de bodyguard şi masor. Faptul că-şi petrecuse întreaga viața în tribunal făcuse ca Tyler să-şi dea imediat seama de caracterul oamenilor. Ceva îi spunea să nu aibă încredere în Dmitri. Era cel mai nou angajat. Fostul bodyguard al lui Stanford plecase – iar Tyler îşi imagina de ce – şi îl

recomandase pe Kaminsky. Tipul era imens, cu pieptul lat şi braţe puternice. Avea un pronunţat accent rusesc.

— Aţi vrut să-mi vorbiţi?

— Da. Ia loc. Se uită la fişa bărbatului, care-i spuse foarte puţine lucruri, cu excepţia faptului că venise recent din Rusia. Te-ai născut în Rusia?

— Da. Îl privea suspicios pe Tyler.

— Unde anume?

— Smolensk.

— De ce-ai venit în America?

Kaminsky ridică din umeri.

— Mai multe şanse.

Ce *fel de şanse?* se întrebă Tyler. Tipul avea ceva evaziv. Au stat de vorbă douăzeci de minute şi la sfârşitul convorbirii, Tyler era convins că Dmitri Kaminsky îi ascundea ceva.

***

Tyler îi telefonă lui Fred Masterson, o cunoştinţă de-a lui de la FBI.

— Fred, aş vrea să-mi faci o favoare.

— Bineînţeles. Iar dacă voi veni vreodată în Chicago, îmi anulezi toate amenzile pentru parcare neregulamentară, nu-i aşa?

— Vorbesc serios.

— Spune.

— Vreau să-l verifici pe un rus care a sosit aici cu şase luni în urmă.

— Stai puţin. Ai nevoie de CIA.

— Poate. Dar nu cunosc pe nimeni la CIA.

— Nici eu.

— Fred, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai face asta pentru mine.

Tyler îl auzi oftând.

— O.K. Cum îl cheamă?

— Dmitri Kaminsky.

— Uite ce am să fac. Cunosc pe cineva la ambasada Rusiei. Am să văd dacă au vreo informație despre Kaminsky. Dacă nu, mă tem că nu te pot ajuta.

— Îți mulțumesc.

În aceeaşi seară, Tyler a luat cina cu tatăl său. În subconştient, Tyler sperase că tatăl lui să fi îmbătrânit, să fi devenit mai vulnerabil cu timpul. Dar Harry Stanford arăta foarte bine, parcă întinerise. *N-o să mai moară niciodată,* se gândi Tyler disperat. *O să ne îngroape pe toți.*

La masă, conversația s-a purtat de o singură parte.

„Tocmai am încheiat o afacere. Voi cumpăra compania de electricitate din Hawai…"

„Plec la Amsterdam săptămâna viitoare. Am o problemă de rezolvat la GATT…"

„Secretarul de stat m-a invitat cu el în China…"

Tyler de-abia reuşea să strecoare câte un cuvânt. La sfârşitul mesei, când se ridică, tatăl lui întrebă:

— Cum mai merge cu problema servitorilor?

— Încă îi mai verific tată.

— Să n-o lungeşti la nesfârşit, mormăise tatăl lui, ieşind din încăpere.

În dimineața următoare Tyler primi un telefon de la Fred Masterson de la FBI.

— Tyler?

— Da.

— Am dat peste ceva interesant.

— Oh?

— Dmitri Kaminsky a lucrat ca ucigaş plătit pentru cei de la *polgoprudenskaia.*

— Ce naiba e asta?

— Am să-ți explic. Moscova a fost preluată de opt grupări criminale. Toți se luptă între ei, dar cele două grupări mai puternice sunt cecenii şi *polgoprudenskaia.* Prietenul tău, Kaminsky, a lucrat pentru aceştia din urmă. Acum trei luni a primit un contract să-l ucidă pe

unul dintre conducătorii cecenilor. Dar Kaminsky s-a gândit să facă o afacere şi mai bună. Cei de la *polgoprudenskaia* au aflat şi au pus să fie omorât. Pe acolo, gangsterii au un fel al lor de a te omorî. Mai întâi îți taie degetele, apoi te lasă să sângerezi, şi de-abia la sfârşit te împuşcă.

— Dumnezeule!

— Kaminsky a reuşit să fugă din Rusia, dar ei încă îl mai caută. Şi-l caută bine de tot.

— Este incredibil, spuse Tyler.

— Deloc. E căutat şi de poliție, pentru nişte crime. Dacă ştii unde se ascunde le-ar prinde foarte bine o informație.

Tyler se gândi o clipă. Nu-şi putea permite să se implice în toate astea. *Ar însemna să depun mărturie şi să-mi pierd foarte mult timp.*

— N-am nici cea mai mica idee. Îl verificam pentru un prieten de-al meu rus.

Tyler îl găsi pe Dmitri Kaminsky în camera lui, răsfoind o revistă porno. Dmitri se ridică din pat când îl văzu intrând.

— Vreau să-ți faci bagajele şi să dispari de aici.

Dmitri se holbă la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai de ales. Ori pleci de aici chiar acum, ori anunț poliția rusă unde eşti.

Dmitri păli.

— Ai înțeles?

— Da. Am înțeles.

Tyler se duse să vorbească cu tatăl lui. *O să fie încântat,* se gândi el. *I-am făcut un mare serviciu.* Îl găsi în birou.

— Am verificat tot personalul, spuse Tyler, şi…

— Sunt impresionat. Ai găsit vreun băiețel cu care să te culci?

Tyler se înroşi.

— Tată…

— Eşti un stricat, Tyler şi vei rămâne un stricat. Nu înțeleg cum poți fi fiul meu. Întoarce-te la Chicago şi la prietenii tai dubioşi.

Tyler rămase încremenit, încercând să se controleze.

— Bine.

— Ai aflat ceva despre personal, ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

Tyler se întoarse şi-şi privi o clipă tatăl.

— Nu, zise el încet, nimic.

Când Tyler se întoarse în camera lui Kaminsky, acesta îşi făcea bagajele.

— Plec, zise Kaminsky îmbufnat.

— Nu mai e nevoie. M-am răzgândit.

Dmitri îl privi uimit.

— Cum?

— Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi în continuare bodyguard-ul tatălui meu.

— Şi? Ştii tu… restul.

— Am uitat.

— De ce? Ce vrei de la mine?

— Vreau ca tu să fii ochii şi urechile mele. Am nevoie de cineva care să-l supravegheze pe tata şi să-mi spună ce se petrece.

— Şi de ce tocmai eu?

— Pentru că dacă faci ce-ți spun n-am să te predau ruşilor. Şi pentru că voi face din tine un om bogat.

Dmitri Kaminsky îl studie o clipă. Un zâmbet îi luminã fața.

— Rămân.

Deschiderea fusese făcuta. Mutase primul pion.

Toate se întâmplaseră cu doi ani în urmă. Din când în când, Dmitri îi furniza informații lui Tyler. De obicei, bârfe neimportante despre ultimele aventuri ale lui Harry

Stanford sau crâmpeie din afacerile despre care auzea el. Tyler începuse să creadă că făcuse o greşeală şi că ar fi trebuit să-l predea pe Dmitri poliției. Primise însă acel telefon din Sardinia, care-i schimbase destinul.

Sunt cu tatăl tău, pe iaht. Tocmai şi-a sunat avocatul. Se întâlneşte cu el luni dimineața la Boston să-şi schimbe testamentul.

Tyler se gândi la toate umilințele la care-l supusese tatăl lui de-a lungul anilor şi se simți cuprins de o furie teribilă. *Dacă-şi schimbă testamentul, înseamnă că am îndurat totul degeaba. N-am să-l las. Nu există decât o cale de a-l opri.*

— Dmitri, vreau să mă suni din nou, sâmbătă.

— Bine.

Tyler lăsă jos receptorul, gândindu-se că *era timpul să mute calul.*

Capitolul 16

La tribunalul din Cook County se perindau în permanență indivizi acuzați de violuri, incendieri, afaceri cu droguri, crime şi o mulțime de alte activități ilegale. Într-o lună, judecătorul Tyler Stanford se confrunta cu cel puțin şase cazuri de omor. Majoritatea nici nu mai ajungeau la judecată pentru că avocații apărării ştiau să se târguiască, iar închisorile erau înțesate. Cele două parți se înțelegeau şi apoi se prezentau în fața judecătorului.

Cazul lui Hal Baker a fost însă o excepție.

Hal Baker era un bărbat bine intenționat, dar urmărit de ghinion. La cincisprezece ani, fratele lui îl luase cu el să-l ajute să spargă o băcănie. Hal încercase să-l convingă să renunțe, dar pentru că nu reuşise se dusese cu el. Fusese prins, iar fratele lui scăpase. Doi ani mai târziu, când Hal Baker a ieşit de la şcoala de corecție, era hotărât să nu mai intre în conflict cu legea. O lună mai târziu, intră cu un prieten într-un magazin de bijuterii.

— Vreau să aleg un inel pentru prietena mea.

Ajunşi în magazin, prietenul lui scoase un pistol şi strigă:

— Mâinile sus!

În zăpăceala care a urmat, unul dintre vânzători a fost omorât. Hal Baker a fost prins şi arestat pentru jaf armat. Prietenul lui a scăpat.

Pe când era în închisoare, Helen Gowan, o asistentă socială care citise despre cazul lui şi i se făcuse milă de el veni să-l viziteze. A fost dragoste la prima vedere, iar când Baker a fost eliberat din închisoare s-a căsătorit cu Helen. În următorii opt ani au avut patru copii frumoşi.

Hal Baker îşi adora familia. Din cauza dosarului său îi fusese foarte greu să-şi găsească o slujbă şi să-şi întrețină familia. Aşa că a trebuit să lucreze pentru fratele

lui care organiza jafuri şi incendieri.

Din nefericire pentru Baker, a fost prins în flagrant delict când prăda un magazin. A fost arestat, ținut în închisoare şi apoi judecat de către Tyler Stanford.

Era timpul să dea sentința. Baker avea un dosar încărcat, era delincvent de mic copil, iar avocații făceau deja pariuri, încercind să ghicească la câți ani de puşcărie avea să-l condamne judecătorul Stanford.

— Pun pariu că-i dă douăzeci de ani. Nu i se spune degeaba „Neiertătorul".

Hal Baker care, în sufletul lui, ştia că era nevinovat, se apăra singur. Se ridică de pe scaun. Era îmbrăcat în cel mai bun costum al lui. Spuse:

— Domnule judecător, ştiu că am făcut o greşeală, dar suntem cu toții oameni, nu-i aşa? Am o soție minunată şi patru copii. Aş fi vrut să-i cunoaşteți, domnule judecător – sunt nemaipomeniți. Tot ce-am făcut, am făcut pentru ei.

Tyler Stanford îl asculta impasibil. Aştepta ca Hal Baker să termine ca să dea sentința. *Chiar crede prostul ăsta că o să mă impresioneze cu povestea lui lacrimogenă?*

Hal Baker se pregătea să încheie.

— …deci vedeți, domnule judecător, chiar dacă am făcut ceva rău, am avut un motiv întemeiat: familia. Nu trebuie să vă mai spun cât de importantă este. Dacă voi face puşcărie, soția şi copiii mei vor muri de foame. Ştiu că am făcut o greşeală, dar aş vrea să mi-o răscumpăr. *Sunt gata să fac orice pentru dumneavoastră, domnule judecător…*

Aceasta a fost fraza care i-a atras atenția lui Tyler Stanford. Se uită la bărbatul din fața lui cu un interes subit. *Fac orice pentru dumneavoastră.*

Avu aceeaşi premoniție, ca şi în cazul lui Dmitri Kaminsky. Tipul îi putea fi de folos într-o buna zi.

Spre mirarea tuturor, Tyler spuse:

— Domnule Baker, am luat în considerație toate

argumentele. Din cauza familiei dumitale, sunt dispus să te grațiez, cu o perioadă de probă de cinci ani. Va trebui să efectuezi benevol şase sute de ore în serviciul public. Vino în biroul meu să discutam.

În intimitatea cabinetului sau, Tyler spuse:

— Ştii bine că pot încă să te trimit la închisoare pentru mulți, mulți ani.

Hal Baker pălise.

— Dar domnule judecător, ați spus că…

— Ştii ce m-a impresionat cel mai tare la tine?

Hal Baker îl privi nedumerit. Nu reuşea să-şi dea seama cum reuşise să-l impresioneze.

— Nu, domnule judecător.

— Sentimentele pe care le porți familiei tale, spuse Tyler pios. Admir acest lucru.

Fața lui Hal Baker se lumină.

— Vă mulțumesc, domnule. Ei sunt cel mai important lucru din viața mea.

— Deci n-ai vrea să-i pierzi, nu-i aşa? Dacă te trimit la închisoare, copiii tăi vor creşte fără tine, iar nevasta ta îşi va găsi pe altcineva. Înțelegi ce vreau să spun?

Hal Baker rămăsese cu gura căscată.

— Nu prea, domnule…

— Te redau familiei, Baker. Mă gândeam că ar trebui să-mi fii recunoscător.

— Dar sunt, domnule judecător! Nici nu vă pot spune cât de recunoscător vă sunt.

— Poate că mi-o vei dovedi odată, în viitor. S-ar putea să apelez la tine pentru o problemă delicată.

— *Orice!*

— Bine. Dar dacă ceva în purtarea ta mă va dezamăgi…

— Trebuie numai să-mi spuneți ce doriți, îl imploră Baker.

— Am să te anunț când va veni vremea. Până atunci, discuția noastră va rămâne confidențială.

Hal Baker îşi puse o mână în dreptul inimii.

— Nu suflu o vorbă nici dacă ar fi să mor.

— Ai grijă, spuse Tyler.

La scurt timp după aceea, Tyler primise telefonul de la Dmitri Kaminsky. *Se întâlneşte la Boston cu avocatul lui ca să-şi schimbe testamentul.*

Tyler ştia că trebuia să vadă acel testament. Venise vremea să-l caute pe Hal Baker.

— …numele firmei este *Renquist, Renquist & Fitzgerald.* Fă o copie a testamentului şi adu-mi-o.

— Nicio problemă, domnule judecător.

Douăsprezece ore mai târziu, Tyler ținea în mână copia testamentului. Îl citi şi se simți cuprins de euforie. El, Woody şi Kendall erau singurii moştenitori. *Iar luni, tata are de gând să schimbe testamentul. Nenorocitul ăsta vrea să nu ne mai lase niciun ban,* se gândi Tyler posomorit. *După câte am îndurat… miliardele sunt ale noastre. Le meritãm. Nu exista decât o cale să-l oprească.*

Când Dmitri a sunat din nou, Tyler spuse:

— Vreau să-l omori, astă-seară.

Urma o tăcere lungă.

— Şi dacă mă prind…

— N-or să te prindă. Veți fi pe mare. Acolo se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

— Bine. Şi când totul va fi gata…?

— Îți pregătesc banii şi un bilet de avion către Australia.

Câteva ore mai târziu primi ultimul telefon.

— Gata. A fost foarte uşor.

— Nu! Nu! Nu! Vreau să aflu toate amănuntele. Povesteşte-mi. Şi să nu omiți nimic…

Şi, în timp ce asculta, Tyler îşi imagina întreaga scenă.

— Am fost surprinşi de o furtună teribilă. Eram în drum spre Corsica. M-a chemat în cabina lui să-i fac un

masaj şi…

Tyler se agăță de receptor.

— Spune, spune mai departe…

Dmitri îşi menținuse cu greu echilibrul din cauza tangajului puternic. Se îndreptă spre cabina lui Harry Stanford. Bătu la uşă şi, după o clipă, îl auzi:

— Intră. Era întins pe masa de masaj. Mă dor şalele.

— Am eu grijă. Relaxați-vă, domnule Stanford.

Dmitri se aplecă asupra mesei şi începu să-i maseze cu mişcări experte muşchii încordați. Îl simți pe Stanford cum începea să se relaxeze.

— Mmm, ce bine e, oftă Stanford.

— Mulțumesc.

Masajul dură o oră, iar când Dmitri termină, Stanford era aproape adormit.

— Vă pregătesc o baie fierbinte, zise Dmitri. Intră în baie, împleticindu-se din cauza balansului, dădu drumul la apa caldă în cada neagră, din onix şi se întoarse în dormitor.

Stanford rămăsese pe masa de masaj cu ochii închişi.

— Domnule Stanford…

Acesta deschise ochii.

— E gata baia.

— Nu cred că…

— O să vă ajute să dormiți bine la noapte.

Îi dădu mâna să se ridice de pe masa şi îl împinse uşurel spre baie. Aşteptă până ce acesta intră în cadă.

Stanford privi în ochii reci ai lui Dmitri şi brusc instinctul lui îi spuse ce avea să se întâmple.

— Nu! strigă el. Încercă să se ridice.

Dmitri îl împinse sub apă cu mâinile lui imense. Stanford se luptă, încercând să iasă la suprafața, dar nu se putea opune uriaşului. Dmitri îl ținu sub apă până când nu mai mişcă. Rămase o clipă acolo, cu respirația întretăiată, apoi intră în cameră.

Se apropie de birou, luă câteva hârtii şi le aruncă pe

punte, în bătaia vântului. Alte câteva le aruncă în apă.

Mulțumit, se reîntoarse în baie şi-l scoase pe Stanford din cadă. Se opri o clipă în dreptul balustradei, apoi aruncă trupul în apă. Numără până la cinci, apoi ridică receptorul şi strigă:

— Om la apa!

Ascultându-l pe Dmitri istorisindu-şi crima, Tyler simți o satisfacție aproape sexuală, imaginându-şi-l pe tatăl lui cum încerca disperat să respire. Apoi nu mai urmă nimic.

S-a terminat, se gândi Tyler. Apoi se corectă. *Nu. Jocul abia începe. A venit momentul să mut regina.*

Capitolul 17

Ultima piesă a jocului a fost mutată din întâmplare.

Tyler se tot gândise la testamentul tatălui său şi se simţea nedreptăţit că Woody şi Kendall aveau să primească aceeaşi parte din moştenire ca şi el. *Nu merita. Daca n-aş fi fost eu, n-ar fi beneficiat de nimic. Nu e drept, dar ce pot face oare?*

Avea încă acţiunea pe care i-o dăduse mama lui cu mult timp în urmă şi îşi aminti cuvintele tatălui său.

Ce crezi c-ai să faci cu acţiunea aia? Ai să preiei compania?

Împreună, se gândi Tyler, *Woody şi Kendall vor avea două treimi din acţiunile lui Stanford Enterprises. Ce control aş mai avea eu, chiar dacă am o acţiune în plus?* Găsi răspunsul, care era atât de ingenios încât îl uimi.

***

— Trebuie să vă informez că există posibilitatea să apară şi un alt moştenitor… Testamentul tatălui dumneavoastră dispune ca averea să fie împărţită în mod egal tuturor descendenţilor. Tatăl dumneavoastră a avut un copil cu guvernanta care a lucrat aici…

Dacă apărea Julia, o să fim patru, se gândi Tyler. *Deci, dacă aş obţine şi partea ei, aş avea cincizeci la sută din acţiuni. Împreuna cu cea pe care o am deja, aş putea prelua Stanford Enterprises. Am să stau pe scaunul tatălui meu.* Următorul gând a fost: *Rosemary e moartă. Şi mai mult ca sigur nu i-a spus niciodată fiicei ei cine a fost tatăl ei. De ce să vină neapărat adevărata Julia Stanford?*

Răspunsul l-a dat Margo Posner.

O văzuse pentru prima oară cu două luni în urmă, într-o şedinţă a tribunalului.

Tyler intrase în sala de judecată, se aşezase şi privise

dosarul: *Statul Illinois contra lui Margo Posner.* Era acuzată de tentativă de crimă. Avocatul acuzării spuse:

— Domnule judecător, pârâta este o persoană periculoasă, care n-ar trebui să fie lăsată în libertate. Vom dovedi că pârâta are un cazier foarte încărcat. A fost condamnată pentru furt din magazine şi alte furtişaguri şi este o prostituată binecunoscută, care a lucrat timp îndelungat pentru Rafael, peştele pe care-l ştim cu toţii. În ianuarie s-au certat, iar pârâta l-a împuşcat cu sânge rece.

— Victima a decedat? întrebă Tyler.

— Nu, domnule judecător. Dar a fost spitalizat cu răni grave. Iar Margo Posner nu are permis de port armă.

Tyler se întoarse s-o privească pe pârâtă. Tresări, surprins. Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o sugerase avocatul. Era foarte bine îmbrăcată, o femeie atrăgătoare, până în treizeci de ani. Avea o eleganța înnăscută care făcea ca toate acuzațiile ce i se aduceau să pară nefondate. *Nu se ştie niciodată,* îşi spuse Tyler cu amărăciune.

Ascultă pledoariile ambelor parți, dar privirile îi erau mereu atrase de femeie. Ceva la ea, îi amintea de sora lui.

În mai puțin de patru ore, jurații au stabilit verdictul: vinovată.

Tyler privi spre pârâtă şi spuse:

— Curtea consideră că probele sunt suficiente. Sunteți condamnată la cinci ani închisoare, la *Dwight Correctional Center.* Cazul următor.

De-abia când Margo Posner a fost scoasă din încăpere, Tyler şi-a dat seama de ce femeia îi amintea atât de mult de Kendall. Avea aceeaşi ochi gri. Ochii familiei Stanford.

Tyler nu s-a mai gândit la Margo Posner până în clipa în care a primit telefonul lui Dmitri.

Şi astfel, jocul de şah a fost completat cu succes. Tyler îşi prevăzuse cu grijă fiecare mişcare. Schema clasică cu gambitul reginei. Ajunsese la mijlocul partidei.

Tyler se duse s-o viziteze pe Margo Posner la închisoare.

— Îți aminteşti de mine? o întrebase.

Ea se holbă la el.

— Cum aş putea să te uit? Doar tu m-ai trimis aici.

— Şi, cum îți e? o întrebă Tyler.

Ea se strâmbă.

— Cred că glumeşti. E un iad.

— Vrei să ieşi de aici?

— Cum să…? Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Pot să aranjez să fii eliberată.

— Minunat! Mulțumesc. Şi ce trebuie să fac pentru asta?

— Ei bine, ar fi ceva ce ai putea face.

Ea îl privi galeş.

— Sigur, nicio problemă.

— Nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce te gândeai, judecătorule?

— Vreau să mă ajuți să-i fac cuiva o farsă.

— Ce fel de farsă?

— Să te dai drept altcineva.

— Să mă dau…?

— Îți ofer douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Fața ei îşi schimbă expresia.

— Sigur, zise ea repede. Pot să mă dau drept oricine. Despre ce e vorba?

Tyler începu să-i povestească.

Tyler reuşi s-o elibereze condiționat pe Margo Posner.

Îi explicase lui Keith Percy, judecătorul şef:

— Am aflat că este o artistă foarte talentată, dornică să ducă o viață normală, decentă. Cred că este foarte important să reabilitam acest gen de oameni ori de câte ori ni se iveşte ocazia, nu-i aşa?

Keith era impresionat şi surprins.

— Bineînțeles, Tyler. Faci un lucru minunat.

Tyler o instală pe Margo la el acasă şi îşi petrecu cinci zile punând-o la curent cu istoria familiei Stanford.

— Cum îi cheamă pe fraţii tai?

— Tyler şi Woodruff.

— Woodrow.

— Da, da, Woodrow.

— Şi noi cum îi spunem?

— Woody.

— Ai o soră?

— Da. Pe Kendall. E designer.

— E măritată?

— Da, cu un francez. Îl cheamă… Marc Renoir.

— Renaud.

— Renaud.

— Cum o chema pe mama ta?

— Rosemary Nelson. A fost guvernanta copiilor Stanford.

— De ce a plecat?

— Pentru că s-a regulat cu…

— Margo! o atenţionă Tyler.

— Voiam să spun, pentru că a rămas însărcinată cu Harry Stanford.

— Ce s-a întâmplat cu doamna Stanford?

— S-a sinucis.

— Ce ţi-a spus mama ta despre copiii Stanford?

Margo făcu o pauză să se gândească.

— Ei?

— Aha, acuma vine chestia aia când ai căzut tu din barcă.

— N-am căzut, zise Tyler. Era să cad.

— Da. Iar Woody era gata să fie arestat pentru că o cules flori din gradina publică…

— Era vorba de Kendall.

Era neobosit. Repeta iar şi iar acelaşi scenariu, până târziu în noapte. Margo era extenuată.

— Pe Kendall a muşcat-o un câine.

— Pe *mine* m-a muşcat.

Ea se frecă la ochi.

— Nici nu mai pot să mai gândesc. Am obosit.

Am nevoie de somn.

— Ai să dormi mai târziu.

— Şi cât o să mai dureze asta? îl întrebă ea sfidătoare.

— Până când eu voi fi de părere că eşti pregătită. Hai să mai repetam o dată.

Şi reluară, iar şi iar, până când Margo învăță lecția la perfecție. În ultima zi, Tyler era mulțumit. Margo ştia răspunsurile la toate întrebările.

— Acum eşti gata, zise el. Îi întinse nişte acte.

— Ce-i asta?

— O formalitate, spuse Tyler pe un ton neutru.

Ea semnase hârtia prin care încredința acțiunile ei unei corporații care era condusă de o altă corporație al cărei unic proprietar era Tyler Stanford. Tranzacția nu avea cum să duca la Tyler.

Îi întinse lui Margo cinci sute de dolari.

— Banii ai să-i capeți după ce-ți faci treaba. Dacă îi convingi că tu eşti Julia Stanford.

Din clipa în care Margo apăruse la Rose Hill, Tyler jucase rolul avocatului diavolului. O alta mutare clasică din şah.

Sunt sigur că ne înțelegeți poziția, domnişoară…

Cred că femeia e o impostoare…

Câți servitori lucrau la noi în casa când eram copii? Zeci, nu-i aşa? Oricare dintre ei i-ar fi putut da fotografia… să nu uitam că sunt mulți bani în joc.

Cea mai inteligentă mutare o făcuse când sugerase testul ADN. Îl sunase pe Hal Baker cu noi instrucțiuni:

Dezgroapă-l pe Harry Stanford şi descotoroseşte-te de el.

Avusese apoi inspirația să apeleze la un detectiv particular. În prezența întregii familii, telefonase la biroul

procurorului din Chicago.

— *Aici judecătorul Tyler Stanford. Ştiu că aveţi un detectiv particular foarte bun la care apelaţi din când în când. Simmons sau…*

— *Oh, trebuie să fie Frank Timmons.*

— *Timmons, asta e.* Tyler le zâmbi celor din jur. *Mi-aţi putea da numărul lui de telefon să iau direct legătura cu el?*

Îl sunase pe Hal Baker şi îl prezentase tuturor drept Frank Timmons.

La început Tyler îşi planificase ca Hal Baker să se prefacă numai că o verifica pe Julia Stanford, dar apoi se hotărî că raportul ar fi fost mai impresionant dacă Baker chiar îşi îndeplinea misiunea. Familia acceptase tot ce spusese Baker.

Planul lui Tyler mergea şnur. Margo Posner îşi jucase perfect rolul, iar scena cu amprentele fusese magistrală. Toţi erau convinşi că ea era adevărata Julia Stanford.

Tyler se ridică.

— *Eu unul sunt bucuros că totul s-a lămurit. Mă duc până sus să vad dacă are nevoie de ceva.*

Porni pe coridorul care ducea spre camera ei. Bătu la uşă şi strigă tare:

— *Julia?*

— *E deschis. Intră.*

El rămase în prag şi o privi cu atenţie. Apoi închise cu grijă uşa şi întinse braţele, zâmbind larg.

— *Am reuşit, Margo! Am reuşit!*

Capitolul 18

Într-unui din birourile firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald,* Steve Sloane şi Simon Fitzgerald îşi beau cafeaua.

— Cum spunea marele bard, „ceva e putred în Danemarca".

— Ce anume te frământă? îl întrebă Fitzgerald.

Steve oftă.

— Nu ştiu sigur. Cei din familia Stanford. Mă nedumeresc.

Simon Fitzgerald zâmbi.

— Bine-ai venit în clubul nostru.

— Îmi tot pun aceeaşi întrebare, Simon, însă nu pot găsi răspunsul.

— Ce întrebare?

— Toți erau nerăbdători să-l deshumeze pe Harry Stanford, ca să-i facă testul ADN. Înseamnă deci că singurul motiv pentru care cineva s-ar fi descotorosit de cadavru era ca ADN-ul ei să *nu* poată fi comparat cu al lui. Singura care ar fi avut ceva de câştigat ar fi fost chiar femeia, dacă era o impostoare.

— Da.

— Cu toate astea, însă, detectivul, Frank Timmons – am verificat la biroul procurorului din Chicago, şi se bucură de o bună reputație – a venit cu amprentele care dovedesc că ea este adevărata Julia Stanford. Întrebarea mea este: Cine naiba l-a dezgropat pe Harry Stanford şi de ce?

— E o întrebare de un miliard de dolari. Dacă…

Sună interfonul. Se auzi vocea secretarei.

— Domnule Sloane, sunteți căutat pe linia doi.

Steve Sloane ridică receptorul telefonului aflat pe birou.

— Alo…

— Domnule Sloane, sunt judecătorul Stanford. V-aş rămâne recunoscător daca ați putea să treceți pe la Rose

Hill în dimineața asta.

Steve Sloane se uita la Fitzgerald.

— Cam într-o oră e bine?

— Da. Mulțumesc.

Steve puse receptorul în furcă.

— Sunt chemat la Rose Hill.

— Mă întreb ce mai vor.

Pun pariu că vor să grăbim lucrurile cu probatoriul ca să pună mâna cât mai repede pe bani.

— Lee? Sunt eu, Tyler. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

— Mi-e dor de tine.

Urmă o scurtă pauză.

— Şi mie mi-e dor de tine, Tyler.

Cuvintele îi încălziră inima.

— Lee, am nişte veşti nemaipomenite. Nu ți le pot spune la telefon, dar este ceva care te va face foarte fericit. Când tu şi cu mine vom…

— Tyler, trebuie să închid. Sunt aşteptat.

— Dar…

Legătura se întrerupsese.

Tyler ramase o clipă nemişcat. Apoi îşi spuse: *Nu mi-ar fi spus că-i este dor de mine dacă n-ar fi fost adevărat.*

Cu excepția lui Peggy şi a lui Woody, toata familia se strânsese în camera de zi. Steve le studie chipurile.

Judecătorul Stanford părea foarte relaxat.

Kendall era foarte încordată. Soțul ei venise cu o zi înainte de la New York. Steve se uită la Marc. Francezul era un bărbat frumos, cu câțiva ani mai tânăr decât soția lui.

Mai era Julia. Părea să fi privit cu mult calm acceptarea ei în familie. *Mă aşteptam ca cineva care a moştenit un miliard de dolari să fie mai entuziasmat,* se gândi Steve.

Le studie din nou fețele, întrebându-se dacă vreunul

din ei era responsabil de furtul cadavrului lui Harry Stanford. Iar dacă era aşa, care din ei? Şi de ce?

Vorbi Tyler:

— Domnule Sloane, cunosc legile din Illinois, dar nu ştiu în ce măsură diferă ele de cele din Massachusetts. Ne întrebam dacă nu exista vreo modalitate de a grăbi procedurile.

Steve zâmbi imperceptibil. *Ar fi trebuit să pariez cu Simon.* Se întoarse spre Tyler.

— Tocmai ne ocupam de asta, domnule judecător.

— Numele Stanford vă poate fi de folos, accentuă Tyler.

Are dreptate, se gândi Steve. Dădu din cap.

— Vom face tot posibilul să…

Se auziră voci de la etaj.

— Să taci. Eşti o proastă! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Ai înțeles?

Woody şi Peggy coborâră treptele şi intrară în încăpere. Peggy avea un ochi învinețit. Woody rânjea, iar ochii îi străluceau.

— Bună, la toată lumea. Sper că petrecerea nu s-a terminat încă.

Toți se uitau şocați la Peggy.

Kendall se ridică de pe scaun.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. M-am lovit într-o uşa.

Woody îşi trase un scaun. Peggy se aşeză lângă el. Woody o luă de mână şi o întrebă cu solicitudine.

— Te simți bine, draga mea?

Peggy dădu din cap, incapabilă să-i răspundă.

— Bine. Woody se întoarse spre ceilalți. Ei, ce-am pierdut?

Tyler îl privi dezaprobator.

— Tocmai îl întrebam pe domnul Sloane dacă nu poate urgenta formalitățile.

— Ar fi bine, zise Woody. Şi ție ți-ar plăcea să-ți poți cumpăra câteva rochii, nu-i aşa, draga mea?

— N-am nevoie de nimic, spuse ea încet.

— Aşa e. Doar nu mergi nicăieri. Se întoarse spre ceilalți. Peggy e foarte timidă. N-are niciodată nimic de spus, nu-i aşa?

Peggy se ridică şi ieşi în fugă.

— Mă duc să vad cum se simte, zise Kendall. Se ridică şi o porni după ea.

Doamne! se gândi Steve. *Dacă Woody se poartă aşa de față cu ceilalți, cum o fi când e singur cu nevastă-sa?*

Woody se întoarse spre Steve.

— De când lucrezi la firma lui Fitzgerald?

— De cinci ani.

— Cum de-ai rezistat să lucrezi pentru tatăl meu, zău daca ştiu.

Steve rosti cu grijă.

— Înțeleg că tatăl vostru era... ştia să se facă dezagreabil.

— Dezagreabil? pufni Woody. Era un monstru. Ştii ce nume ne găsise? Eu eram Charlie. După Charlie Mc Carthy, marioneta unui ventriloc pe care-l chema Edgar Bergen. Pe sora mea o striga Pony, pentru că spunea că are o față de cal. Iar lui Tyler îi spunea...

— Nu cred că ar trebui să... zise Steve, stânjenit.

— Bine, rânji Woody. Un miliard de dolari pot vindeca multe răni.

Steve se ridică.

— Ei bine, dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți... De-abia aştepta să iasă afară, la aer.

Kendall o găsi pe Peggy în baie, punându-şi un prosop înmuiat în apă rece pe obrazul înroşit.

— Peggy? Te simți bine?

— Da. Mulțumesc. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo, jos.

— Tu îți ceri scuze? Ar trebui să fii furioasă. De cât timp te bate?

— Nu mă bate, se încăpățină Peggy. M-am lovit într-o uşă.

Kendall se apropie de ea.

— Peggy, de ce nu pui capăt acestei situații? Nu eşti obligată să-l suporți, să ştii.

Urmă o pauză.

— Ba da.

Kendall o privi, uimită.

— De ce?

— Pentru cp îl iubesc. Şi el mă iubeşte. Crede-mă, nu este aşa tot timpul. Numai că, uneori, parcă n-ar fi el.

— Adică atunci când se droghează.

— Nu!

— Peggy…

— Nu!

— Peggy…

— Bănuiesc că da, recunoscu Peggy.

— Când a început?

— Imediat după ce ne-am căsătorit. Vocea lui Peggy era răguşită. A început din cauza unui meci de polo. Woody a căzut de pe cal şi a fost grav rănit. Cât timp a stat în spital, i-au dat droguri ca să-i aline durerea. *Ei* l-au învățat. Se uita rugătoare spre Kendall. Nu e vina lui, înțelegi? După ce-a ieşit din spital, a început să ia droguri. Ori de câte ori încercam să-l fac să renunțe… mă bătea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peggy! Are nevoie de ajutor! Nu înțelegi? Nu va reuşi singur. Ce ia, cocaină?

— Nu. Heroină.

— Dumnezeule! Nu-l poți determina să primească ajutor?

— Am încercat, şopti ea. Nici nu ştii cât am încercat! A fost deja în trei clinici de reabilitare. Clătină din cap. O vreme totul e în regulă, iar apoi… o ia de la capăt. Nu se poate abține.

Kendall o îmbrățişă pe Peggy.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea.

Peggy se forță să-i zâmbească.

— Sunt sigură că Woody îşi va reveni. Se străduieşte.

Se lumină la față. Când ne-am cunoscut, ne simțeam atât de bine împreuna! Râdeam tot timpul. Îmi aducea mici cadouri şi... Ochii i se umplură de lacrimi. Îl iubesc atât de mult!

— Dacă te pot ajuta cu ceva...

— Îți mulțumesc, şopti Peggy.

Kendall o strânse de mână.

— Mai vorbim.

Coborî să li se alăture celorlalți. Se gândea: *Când eram copii, înainte de moartea mamei, ne făceam atâtea planuri minunate! Tu vei fi un mare designer, surioară, iar eu voi fi cel mai bun sportiv al lumii! Ce-i mai trist este că ar fi putut fi aşa, iar acum...*

Kendall nu ştia prea bine dacă-i părea mai rău pentru Woody sau pentru Peggy.

Când ajunse în capătul scărilor, Clark se apropie de ea, aducându-i o scrisoare.

— Mă scuzați, domnişoară Kendall. Tocmai a adus-o un mesager. Îi întinse plicul.

— Cine...? Dădu din cap. Mulțumesc, Clark.

Kendall deschise scrisoarea şi păli.

— Nu! suspina ea. Inima îi bătea cu putere şi se simți cuprinsă de un val de amețeală. Se sprijini de o masă, încercând să-şi revină.

Câteva minute mai târziu, intră în camera de zi, transfigurată.

— Marc... Kendall se străduí să para calmă. Pot să-ți vorbesc o clipă?

El o privi îngrijorat.

— Da, bineînțeles.

— Te simți bine? o întrebă Tyler.

— Da, mulțumesc.

Îl luă pe Marc de mână şi-l conduse sus. Odată ajunşi în dormitorul lor, Marc o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?...

Kendall îi întinse plicul. Scrisoarea era următoarea:

Draga doamnă Renaud,

Felicitări! Asociația de protecție a animalelor sălbatice a aflat cu plăcere de norocul dumneavoastră. Știm cât de tare vă interesează munca noastră, şi contăm în continuare pe ajutorul dumneavoastră. De aceea, am aprecia daca ați depune în contul nostru din Zürich un milion de dolari în următoarele zece zile. Aşteptăm cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră.

Ca şi celelalte scrisori, litera E era spartă.

— Ticăloşii! explodă Marc.

— De unde au ştiut că sunt aici? îl întrebă Kendall.

— Din orice ziar, spuse Marc pe un ton amar. Citi din nou scrisoarea, clătinând din cap. N-au de gând să înceteze. *Trebuie să* anunțam poliția.

— Nu! striga Kendall. Nu se poate! E prea târziu! Nu înțelegi? Ar însemna sfârşitul. *Sfârşitul!*

Marc o lua în brațe şi o ținu strâns.

— Bine. Vom găsi o soluție.

Însă Kendall ştia că nu exista nicio soluție.

Se întâmplase cu câteva luni în urmă, într-o zi care promitea să fie frumoasă. Kendall se dusese la ziua unei prietene, în Ridgefield, Connecticut.

Fusese o petrecere minunată, băuse o cupă cu şampanie şi bârfise cu prietenele ei. În mijlocul conversației, ea se uitase la ceas.

— Oh, nu! N-aveam idee că s-a făcut atât de târziu. Mă aşteaptă Marc.

Şi-a luat grăbită la revedere şi s-a suit în maşină. Avea cam optzeci de kilometri la ora când drumul a cotit brusc spre stânga, iar ea a zărit în ultimul moment o maşină trasă pe dreapta. Atunci chiar, o femeie cu un buchet proaspăt de flori trecu strada.

Kendall încercă disperată să o evite, dar era prea târziu. Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă.

Frână cu putere. Tremura violent. Fugi spre femeia care zăcea într-o baltă de sânge.

Kendall rămase încremenită. Într-un târziu, se aplecă asupra femeii şi privi în ochii rămaşi fără viaţă. Se uită disperată în jur, fără să ştie ce să facă.

Nu se vedea nicio maşină. *A murit,* se gândi Kendall. *Nu o mai pot ajuta. N-a fost vina mea. Mă vor acuza însă de omor prin imprudenţă. Şi îmi vor găsi alcool în sânge. Am să fiu trimisă la închisoare!*

Aruncă o ultimă privire asupra trupului femeii, apoi se întoarse grăbită la maşină. Una din aripi era îndoită şi erau pete de sânge peste tot. *Trebuie să ascund maşina în garaj,* îşi spuse Kendall. *Va fi căutată de poliţie.* Se urcă la volan şi demară.

Tot restul drumului a privit speriată în oglinda retrovizoare, aşteptându-se să vadă din clipă în clipă lumina roşie intermitentă şi să audă sirena. Intră direct în garajul în care-şi ţinea maşina. Sam, proprietarul garajului, stătea de vorbă cu Red, mecanicul. Kendall coborî din maşină.

— Bună seara, doamnă Renaud.

— Bu… bună seara. Se străduia să para cât mai calmă.

— O lăsaţi aici la noapte?

— Da.

Red se uită la aripă.

— Aţi lovit destul de rău maşina. Sunt şi urme de sânge.

Ambii bărbaţi se uitară la ea. Kendall respiră adânc.

— Da… Am lovit un cerb pe autostradă.

— Aţi avut noroc că nu v-a provocat stricăciuni mai mari, zise Sam. Un prieten de-al meu a lovit un cerb şi şi-a nenorocit maşina. Rânji. Nici din cerb n-a mai rămas mare lucru.

Kendall părăsi garajul, apoi se uită în urmă. Cei doi bărbaţi se uitau la aripa lovită.

Când Kendall a ajuns acasă şi i-a povestit lui Marc cele

întâmplate, el a luat-o în brațe, spunând:

— Oh, Doamne! Draga mea, cum ai putut...?

Kendall plângea cu suspine.

— N-am... n-am ştiut ce să fac. Mi-a sărit în față. Culesese flori şi...

— Sst! Sunt sigur că n-a fost vina ta. A fost un accident. Va trebui să te predai.

— Ştiu. Ai dreptate. Ar fi trebuit să rămân pe loc şi să aştept. Dar am intrat în panică, Marc. Ştiu că am lovit-o şi am fugit, dar nu mai puteam face nimic pentru ea. Murise. Daca i-ai fi văzut fața! A fost îngrozitor.

El o ținu în brațe până ce ea se linişti.

Într-un sfârşit, Kendall spuse:

— Marc, chiar trebuie să merg la poliție?

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Doar s-a terminat, nu-i aşa? Nimeni n-o mai poate aduce înapoi. La ce i-ar mai fi de folos dacă eu aş fi pedepsită? Nu am putea să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată?

— Kendall, dacă vor afla...

— Cum să afle? N-a fost nimeni în jur.

— Dar maşina? E lovita rău?

— Numai aripa. I-am spus mecanicului că am lovit un cerb. Se lupta să se stăpânească. Marc, n-a văzut nimeni cum s-a întâmplat. Ştii ce-ar însemna dacă m-ar aresta? Aş fi condamnată. Toate afacerile mele s-ar duce de râpă. Şi pentru ce? Pentru ceva care e deja de domeniul trecutului. Începu din nou să suspine.

O strânse şi mai tare în brațe.

— Sst! Vom vedea, vom vedea.

Ziarele de dimineața au dat mare amploare întâmplării. Ceea ce amplificase drama era faptul că femeia care murise se îndrepta spre Manhattan să se căsătorească. Ziarul *New York Times* dăduse pur şi simplu o ştire, însă *Daily News* şi *Newsday* publicaseră articole care să

frângă inimile.

Kendall cumpără câte un exemplar din fiecare şi deveni din ce în ce îngrozită de ceea ce făcuse. Îşi spunea mereu „dacă”:

Dacă n-aş fi plecat la Connecticut, la ziua prietenei mele…

Dacă aş fi rămas acasă în ziua aceea…

Dacă n-aş fi băut nimic…

Dacă femeia ar fi trecut strada câteva secunde mai devreme sau mai târziu…

Sunt vinovată de moartea unui om!

Kendall se gândi la durerea pe care o provocase familiei femeii şi logodnicului şi simţi că i se făcea rău.

Conform celor relatate de ziare, poliția era în căutare de informații.

N-au cum să mă găsească, se gândi Kendall.

Trebuie pur şi simplu să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când Kendall s-a întors la garaj a doua zi de dimineață să-şi ia maşina, Red o aştepta.

— Am şters sângele de pe maşină, spuse el. Vreți să vă repar şi aripa?

Bineînțeles! Ar fi trebuit să se gândească mai demult la asta.

— Da, te rog.

Red o privea ciudat. Sau doar i se părea.

— Am discutat cu Sam aseară despre cele întâmplate, spuse el. Mi se pare ciudat, ştii. Un cerb ar fi pricinuit în mod normal pagube mai mari.

Lui Kendall inima îi bătea nebuneşte. Reuşi cu greu să vorbească.

— A fost… un cerb mic.

Red dădu din cap.

— Da, trebuie să fi fost tare mic.

Kendall îi simți privirea ațintita asupra ei pe când ieşea din garaj.

Când Kendall a ajuns la birou, secretara ei, Nadine, o privi şi spuse:

— Ce ți s-a întâmplat?

Kendall îngheță.

— Ce vrei să spui?

— Pari foarte tulburată. Stai să-ți fac puțină cafea.

— Mulțumesc.

Kendall se îndreptă spre oglindă. Era palidă şi speriată. *Or să-şi dea seama numai văzându-mă!*

Nadine intră în birou cu o ceaşcă de cafea fierbinte.

— Uite. O să te facă să te simți mai bine. O privi curioasă pe Kendall. Totul e în regula?

— Am avut un mic accident ieri, spuse Kendall.

— Oh! A fost cineva rănit?

Cu ochii minții revedea fața femeii pe care o omorâse.

— Nu. Am lovit un cerb.

— Şi maşina?

— E la reparat.

— Am să sun la compania de asigurare.

— Nu. Nadine, te rog, nu face asta.

Kendall văzu surpriza oglindindu-se în ochii lui Nadine.

Două zile mai târziu a sosit prima scrisoare.

Draga doamna Renaud,

Sunt preşedintele Asociației de protecție a animalelor sălbatice, care are nevoie disperată de bani.

Sunt sigur că sunteți dispusă să ne ajutați. Organizația noastră foloseşte banii în scopul ocrotirii animalelor sălbatice, mai ales a cerbilor. Ne puteți vira cei cincizeci de mii de dolari în contul numarul 804072 – A, deschis la banca Crédit Suisse *din Zürich. Vă sugerez ca banii să ajungă în cel mult cinci zile.*

***

Era nesemnată. Toate literele E erau sparte. În plic mai era o tăietură dintr-un ziar, relatând accidentul.

Kendall citi scrisoarea de două ori. Era o amenințare, fără îndoiala. Nu ştia ce să facă. *Avea dreptate Marc,* se gândi ea. *Ar fi trebuit să mă duc la poliție.* Însă situația ei se înrăutățise deja. Era o fugară. Dacă o găseau acum, făcea închisoare, şi toate afacerile ei se duceau de râpă.

Pe la prânz se duse la bancă.

— Vreau să virez cincizeci de mii de dolari în Elveția.

Când Kendall a ajuns acasă în aceeaşi seara i-a arătat scrisoarea lui Marc. El ramase încremenit.

— Dumnezeule! Cine s-o fi trimis?

— Dar… nu ştia nimeni. Tremura.

— Kendall, cineva ştie.

— Dar nu era nimeni în preajma, Marc. Eu…

— Stai puțin, să ne gândim. Ce s-a întâmplat exact când te-ai reîntors în oraş?

— Nimic. Am… am lăsat maşina în garaj. Şi… Se opri.

Ați lovit destul de rău maşina, doamna Renaud. Sunt şi urme de sânge.

Marc îi studie expresia feței.

— Ce este?

— Proprietarul garajului şi mecanicul erau acolo. Au văzut sângele de pe aripa maşinii. Le-am spus că am lovit un cerb, iar ei au zis că în cazul ăsta stricăciunile ar fi fost mai mari. Îşi mai amintise ceva. Marc…

— Da?

— Nadine, secretara mea. I-am spus ieri acelaşi lucru şi mi-am dat seama că nici ea nu mă credea. Trebuie să fie unul dintre cei trei.

— Nu, spuse Marc încet.

Ea îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Stai jos, Kendall, şi ascultă-mă. Daca vreunul din ei te-ar fi bănuit, e posibil să fi povestit întâmplarea altora,

iar ştirea accidentului a fost dată în toate ziarele. Cineva a făcut legătura. Cred că scrisoarea a fost un bluf. Ca să te încerce. Faptul că ai trimis banii e o greşeală.

— Dar de ce?

— Pentru că acum ei *ştiu* că eşti vinovată, nu-i aşa? Le-ai furnizat dovada de care aveau nevoie.

— Dumnezeule! Ce să fac? îl întreba Kendall.

Marc Renaud se gândi o clipă.

— Am o idee.

***

În dimineața următoare, la ora zece, Kendall şi Marc erau în biroul lui Russell Gibbons, vicepreşedintele băncii *Manhattan First Security.*

— Cu ce va pot fi de folos? îi întrebă domnul Gibbons.

— Am vrea să verificați un cont dintr-o bancă din Zürich, zise Marc.

— Da?

— Vrem să ştim al cui este.

— În legătură cu vreun delict?

Marc răspunse repede:

— Nu, de ce întrebați asta?

— Pentru că elvețienii nu vor fi de acord să violeze secretul contului decât dacă este vorba de vreo activitate criminală cum ar fi spălarea banilor sau încălcarea legilor americane sau elvețiene. Reputația lor se bazează pe confidențialitate.

— Sunteți sigur că nu…

— Îmi pare rău, mă tem că nu.

Kendall şi Marc se priviră. Ea era disperată.

Marc se ridică.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut.

Îi conduse afară din birou.

***

Când Kendall intră în acea seara în garaj, nici Sam, nici Red nu erau în preajmă. Kendall parcă maşina şi, în timp ce trecea pe lângă oficiul minuscul, zări o maşină de scris pe o măsuță. Se opri, întrebându-se daca avea cumva litera E spartă. *Trebuie să aflu,* îşi spuse. Se îndreptă spre oficiu, ezită o clipă, apoi deschise uşa şi intră înăuntru. În timp ce se apropia de maşina de scris, Sam apăru brusc, de nicăieri.

— Bună seara, doamna Renaud. Vă pot ajuta cu ceva?

Ea se răsuci speriată.

— Nu, tocmai… am lăsat maşina. Noapte bună.

Ieşi grăbită.

— Noapte buna, doamnă Renaud.

În dimineața următoare, când Kendall trecu pe lângă oficiu, maşina de scris dispăruse. În locul ei era un computer.

— Drăguț, nu? zise Sam. Era cazul să trecem şi noi în secolul XX.

Cum de şi l-a putut permite?

Când Kendall i-a povestit lui Marc, el a spus gânditor:

— E o posibilitate, dar avem nevoie de dovezi.

Luni dimineața, când Kendall s-a dus la birou, Nadine o aştepta.

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc.

— Ieri a fost ziua mea. Uite ce mi-a făcut cadou soțul meu. Scoase din dulap o haină elegantă, de nurcă. Nu-i aşa că-i frumoasă?

Capitolul 19

Juliei Stanford îi plăcea colega ei de apartament, Sally. Era întotdeauna veselă şi plină de viaţă.

Avusese o căsătorie nereuşită şi îşi jurase să nu se mai încurce niciodată cu vreun bărbat. Julia nu era prea sigură ce însemna pentru Sally „niciodată", de vreme ce în fiecare săptămână o vedea cu alt bărbat.

— Bărbaţii însuraţi sunt cei mai buni, filosofă Sally. Se simt vinovaţi şi de aceea îţi fac mereu cadouri. Când găseşti un bărbat singur trebuie să te întrebi: De ce naiba o fi singur? Tu nu te întâlneşti cu nimeni, nu-i aşa?

— Nu. Julia se gândi o clipă la bărbaţii care o invitaseră în oraş. Nu vreau să o fac numai de dragul de a ieşi. Trebuie să fiu cu cineva la care ţin cu adevărat, Sally.

— Ei bine, ştiu eu pe cineva potrivit, spuse Sally. O să-ţi placă. Îl cheamă Tony Vinetti. I-am povestit despre tine şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

— Dar nu cred…

— Vine să te ia mâine la opt.

Tony Vinetti era înalt, foarte înalt. Avea părul des şi întunecat şi zâmbi dezarmant când o privi pe Julia.

— Sally nu exagera deloc. Eşti mortală!

— Mulţumesc, spuse Julia.

— Ai fost vreodată la *Houston's?*

Era unul dintre cele mai elegante restaurante din Kansas.

— Nu. Adevărul era că nu-şi putuse permite niciodată. Nici măcar după ce i se mărise salariul.

— Ei bine, acolo o să mâncăm. Am rezervat o masă.

La masă, Tony a vorbit tot timpul mai ales despre sine, dar pe Julia n-o deranja acest lucru. Era amuzant şi fermecător. *E nemaipomenit,* îi spusese Sally. Şi aşa şi

era.

Masa a fost delicioasă. La desert, Julia comandă soufflé de ciocolată, iar Tony înghețată. În timp ce își beau cafeaua, Julia se gândi: *O să mă invite acasă la el. Să mă duc? Nu. Nu pot face una ca asta. Nu de la prima întâlnire. O să mă considere ieftină. Poate data viitoare…*

Li se aduse nota de plată. Tony o privi şi spuse:

— Tu ai mâncat paté şi homar…

— Da.

— Cartofi franțuzeşti, salată şi soufflé, nu-i aşa?

Ea îl privi nedumerită.

— Da, aşa este.

— O.K. Adună repede în minte. Partea ta e cincizeci de dolari şi patruzeci de cenți.

— Poftim?

Tony rânji.

— Ştiu eu cât de independente sunt femeile în ziua de azi. Nu ne lăsați să facem nimic pentru voi, nu-i aşa? Uite, zise el mărinimos, plătesc eu bacşişul şi pentru tine.

— Îmi pare rău că n-a ieşit nimic, se scuză Sally. E un scump. Te mai vezi cu el?

— Nu îmi mai pot permite, zise Julia cu amărăciune.

— Ei bine, am pe altcineva pentru tine. O să-ți placă.

— Nu. Sally, nu vreau…

— Ai încredere în mine.

Ted Riddle era un bărbat la vreo treizeci şi cinci de ani, destul de atrăgător. O invită la *Jennie's,* un restaurant faimos pentru mâncărurile croate.

— Sally chiar că mi-a făcut o favoare, spuse Riddle. Eşti foarte frumoasă.

— Mulțumesc.

— Ți-a spus că am o agenție de publicitate?

— Nu.

— Da… Am una dintre cele mai mari firme din Kansas. Toți mă cunosc.

— Ce drăguț. Eu…

— Mă ocup de cei mai importanți clienți din ținut.

— Eu nu…

— Da. Celebrități, bancheri, oameni de afaceri, proprietari de magazine…

— Ei bine, eu…

— Orice. Sunt ai mei.

— Ce…

— Hai să-ți povestesc cum am început.

A vorbit tot timpul, iar singurul subiect era Ted Riddle.

— Probabil că era foarte emoționat, îl scuză Sally. Avea o stare de nervozitate.

— Ei bine, pe mine una chiar că m-a enervat. Dacă vrei să afli ceva despre viața lui Ted Riddle, din clipa în care a văzut lumina zilei, întreabă-mă pe mine.

— Jerry McKinley.

— Ce?

— Jerry McKinley. Tocmai mi-am adus aminte. Se întâlnea cu o prietenă de-a mea. Era topită după el.

— Mulțumesc, Sally. Nu.

— Mă duc dincolo să-l sun.

Seara următoare apăru Jerry McKinley. Arăta bine şi era o persoană foarte plăcută. Când intră pe uşă, o privi pe Julia şi spuse:

— Ştiu că întâlnirile astea aranjate sunt dificile. Şi eu sunt destul de timid aşa că înțeleg cum trebuie să te simți, Julia.

Ea îl plăcu imediat.

Au plecat să ia cina la restaurantul chinezesc *Evergreen,* de pe State Avenue.

— Lucrezi pentru o firmă de arhitecți. Trebuie să fie interesant. Cred că oamenii nici nu-şi dau seama cât de importanți sunt arhitecții.

E sensibil, se gândi Julia, fericită. Zâmbi.

— Sunt de acord cu tine.

Seara a fost foarte agreabilă. Pe măsură ce discutau, Julia îl plăcu din ce în ce mai tare. Se hotărî să fie îndrăzneață.

— Vrei să ne întoarcem la mine?

— Nu. Hai să mergem la mine acasă.

— La tine?

El se aplecă spre ea şi îi strânse uşor mâna.

— Acolo îmi țin lanțurile şi biciurile.

Henry Wesson avea o firmă de contabilitate cu sediul chiar în clădirea în care-şi avea sediul firma *Peters, Eastman & Tolkin.* De două-trei ori pe săptămână, Julia urca cu el în lift. Părea un bărbat destul de plăcut. Avea cam treizeci de ani, o figură inteligentă şi păr grizonat. Purta ochelari cu rame negre.

La început s-au salutat, dând numai din cap, a urmat „Bună dimineața" şi „Ce bine arătați astăzi", iar la câteva luni după aceea „N-ai vrea să luam masa împreună într-o seară"? El o privea nerăbdător, aşteptând un răspuns.

Julia zâmbi.

— De acord.

Din partea lui Henry a fost dragoste la prima vedere. Când s-au întâlnit prima oară, a dus-o pe Julia la *EBT,* unul dintre cele mai bune restaurante din Kansas City. Era vizibil încântat să fie cu ea.

I-a povestit câte ceva despre el.

— M-am născut chiar aici, în Kansas, ca şi tatăl meu. Aşchia nu sare prea departe de copac. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Înțelegea.

— Am ştiut dintotdeauna că voiam să devin contabil. Când am terminat şcoala, am lucrat la corporația *Bigelow & Benson.* Acum am firma mea.

— Mă bucur pentru tine, zise Julia.

— Cam asta-i totul despre mine. Povesteşte-mi de tine.

Julia tăcu o clipa. *Sunt fiica ilegitimă a unuia dintre cei*

mai bogați oameni din lume. Probabil că ai auzit de el. Tocmai s-a înecat. Iar eu sunt una din moştenitoarele averii lui. Privi în jur la salonul elegant. *Aş putea să cumpăr restaurantul, dacă aş vrea. Aş putea probabil să cumpăr întregul oraş.*

Henry o privea cu atenție.

— Julia?

— Oh! Îmi pare rău. M-am născut în Milwaukee. Tatăl meu… a murit când eram mică. Mama şi cu mine am călătorit mult prin țară. După moartea ei, m-am hotărât să mă stabilesc aici şi să-mi găsesc o slujbă. *Sper ca nasul să nu-mi fi crescut prea tare.*

Henry Wesson o luă de mâna.

— Deci n-ai niciun bărbat care să-ți poarte de grijă. Se aplecă spre ea şi spuse, cu sinceritate: Aş vrea să am grijă de tine tot restul vieții.

Julia îl privi surprinsa.

— Nu vreau să o imit pe Doris Day, dar de-abia ne cunoaştem.

— Vreau să schimb acest lucru.

Când Julia ajunse acasă, Sally o aştepta.

— Ei bine? o întreba ea. Cum a mers?

Julia îi răspunse gânditoare:

— E foarte dulce şi…

— E nebun după tine!

Julia zâmbi.

— Cred că m-a cerut de nevastă.

Sally făcu ochii mari.

— Crezi că te-a cerut? Dumnezeule! Nu ştii sigur?

— Pai, a spus că vrea să aibă grijă de mine tot restul vieții.

— Asta da cerere! exclamă Sally. Mărită-te cu el! Repede! Până nu se răzgândeşte!

Julia izbucni în râs.

— De ce atâta grabă?

— Ascultă-mă. Invită-l la masă. Gătesc eu şi spunem

că tu le-ai făcut.

— Nu, mulțumesc. Când îl voi găsi pe bărbatul cu care vreau să mă mărit, poate că vom mânca mâncare chinezească din farfurii de carton, dar, crede-mă, masa va fi aranjată cu flori şi lumânări.

La următoarea lor întâlnire, Henry spuse:

— Ştii, Kansas este un oraş nemaipomenit în care să-ți creşti copiii.

— Da, este. Singura problemă a Juliei era că nu ştia prea sigur dacă-şi dorea să crească copiii lui. Era un om de încredere şi cumsecade dar…

Discută despre toate astea cu Sally.

— Mă tot cere de nevastă, spuse Julia.

— Cam cum e?

Ea se gândi o clipă, încercând să-i explice cât de romantic era Henry Wesson.

— E sobru, cumsecade, liniştit.

Sally o privi o clipă.

— Cu alte cuvinte plicticos.

Julia se apără.

— Nu-i chiar plicticos.

Sally dădu din cap atotştiutoare.

— E plicticos. Mărită-te cu el.

— Cum?

— Mărită-te cu el. Bărbații buni şi plicticoşi sunt tare greu de găsit.

Îi era greu să trăiască de la o leafă la alta. Trebuia să plătească chiria, rata la automobil, să-şi cumpere mâncare şi îmbrăcăminte. Julia avea o *Toyota* şi i se părea că cheltuia mai mulți bani cu maşina decât pentru ea. Tot timpul împrumuta bani de la Sally.

Într-o seară, când Julia se îmbrăca, Sally spuse:

— Iarăşi te întâlneşti cu Henry, nu-i aşa? Unde mergeți?

— La *Symphony Hall.* Cântă Cleo Laine.

— Te-a mai cerut de nevastă?

Julia ezită. Adevărul era că Henry o cerea de fiecare dată când se întâlneau. Se simțea presată, dar nu se putea hotărî să spună da.

— Să nu-l pierzi, o avertiză Sally.

Sally are probabil dreptate, se gândi Julia. *Henry Wesson ar fi un soț foarte bun. Este…* ezită. *E calm şi cumsecade… dar este oare de ajuns?*

Pe când ieşea pe uşă, Sally o striga:

— Poți să mă încalț cu pantofii tăi negri?

— Sigur. Plecă.

Sally intră în dormitorul Juliei şi deschise dulapul. Perechea de pantofi pe care o căuta era pe raftul de sus. Când se întinse să-i ia, o cutie de carton aşezata precar pe raft căzu, iar conținutul i se risipi pe podea.

— La naiba! Sally se aplecă să strângă hârtiile. Erau zeci de tăieturi din ziare, fotografii şi articole, toate despre familia Stanford…

Julia intră grăbită în încăpere.

— Mi-am uitat… Se opri văzând hârtiile pe podea. Ce faci aici?

— Îmi pare rău, se scuză Sally. Cutia a căzut şi…

Roşind, Julia se aplecă şi începu să le strângă.

— Nu ştiam că te interesează atât de mult cei bogați şi faimoşi, spuse Sally.

Julia continuă să strângă hârtiile în cutie. Dădu peste un medalion de aur, în formă de inimă, pe care mama ei i-l dăduse înainte de a muri. Îl puse deoparte.

Sally o studia mirată.

— Julia?

— Da.

— De ce te interesează atât de mult Harry Stanford?

— Nu mă interesează. Eu… pe mama mea.

Sally ridică din umeri.

— O.K. Întinse mâna şi luă unul din articole. Titlul cu litere mari îi atrase privirea: MAGNATUL O LASĂ

ÎNSĂRCINATĂ PE GUVERNANTĂ – COPILUL ILEGITIM – MAMA ŞI FIICA AU DISPĂRUT!

Sally se holba la Julia.

— Dumnezeule! Eşti fata lui Harry Stanford!

Julia clătină din cap şi continuă să adune hârtiile împrăştiate.

— Eşti?

Julia se opri.

— Te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

Sally sări în picioare.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? Eşti fiica unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi nu vrei să vorbeşti? Eşti nebună?

— Sally…

— Ştii ce avere are? Miliarde.

— N-au nicio legătură cu mine.

— Dacă eşti fiica lui, atunci au mare legătură cu tine. Îl moşteneşti. Nu trebuie decât să spui familiei cine eşti şi…

— Nu.

— Cum?

— Nu înţelegi. Julia se ridică şi se aşează pe pat. Harry Stanford a fost un om îngrozitor. A părăsit-o pe mama mea. Ea l-a urât şi îl urăsc şi eu.

— Dar nu poţi *urî* pe cineva care atâţia bani. Oamenii de genul lui sunt *înţeleşi.*

Julia clătină din cap.

— Nu vreau nimic de la el.

— Julia, moştenitoarele nu trăiesc în apartamente mizere, nu-şi cumpără haine de la solduri şi nu se împrumută ca să poată plăti chiria. Rudele tale s-ar simţi umilite dacă ar şti că trăieşti aşa.

— Dar nici nu ştiu că exist.

— Atunci trebuie să le spui.

— Sally…

— Da?

— Las-o baltă.

Sally o privi lung.

— Sigur. Apropo, n-ai putea să mă împrumuți cu un milion-două până la leafă?

Capitolul 20

Tyler era neliniştit. În ultimele douăzeci şi patru de ore îl sunase încontinuu pe Lee acasă, dar nu-i răspunsese nimeni. *Unde o fi?* se frământa el. *Cu cine o fi?*

Ridică receptorul şi formă din nou numărul. Telefonul sună mult timp şi tocmai când Tyler se pregătea să închidă, auzi vocea lui Lee.

— Alo?

— Lee! Ce mai faci?

— Cine dracu' e acolo?

— Tyler.

— Tyler? Urmă o pauză. Oh, da.

Tyler se simți dezamăgit.

— Ce mai faci?

— Bine, îi răspunse Lee.

— Ți-am spus că am o surpriză pentru tine.

— Da? Părea plictisit.

— Îți aduci aminte că mi-ai spus odată că ai vrea să mergi la St. Tropez într-un iaht mare şi alb?

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-ai zice să plecăm luna viitoare?

— Vorbeşti serios?

— Poți fi sigur.

— Nu ştiu încă. Ai vreun prieten care are un iaht?

— Sunt pe cale de a-mi cumpăra eu unul.

— Sper că n-ai pus la cale ceva necurat.

— Ceva…? Oh, nu! Am făcut rost de nişte bani.

— Deci la St. Tropez, da? Sună bine. Da, mi-ar face plăcere să merg cu tine.

Tyler se simți uşurat.

— Minunat. Până atunci însă să nu… Nici nu-i venea să se gândească la asta. Mai vorbim, Lee. Lăsă jos receptorul şi se aşeză pe marginea patului. *Mi-ar face plăcere să merg cu tine.* Se şi imagina împreună cu Lee pe puntea unui iaht minunat; făcând împreună înconjurul

lumii. *Împreună.* Luă cartea de telefoane şi o deschise.

Birourile firmei *John Alden Yachts Inc.* sunt situate în docurile comerciale ale Bostonului. Directorul de vânzări se apropie de Tyler:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Tyler îl privi şi spuse cu glas neutru:

— Aş vrea să cumpăr un iaht.

Iahtul tatălui său făcea probabil şi el parte din moştenire, însă Tyler n-avea nici cea mai mică intenție să împartă vasul cu fratele şi sora lui.

— Cu pânze sau cu motor?

— Mmm… nu ştiu sigur. Aş vrea să fac cu el înconjurul lumii.

— Deci cu motor.

— Trebuie să fie neapărat alb.

Directorul de vânzări îl privi ciudat.

— Da, bineînțeles. Cam cât de mare să fie?

Blue Skies avea cincizeci şi patru de metri lungime.

— Şaizeci de metri.

Vânzătorul clipi.

— Da, înțeleg. Ştiți, cu siguranță că un astfel de vas este foarte scump, domnule…

— Tyler Stanford. Tatăl meu a fost Harry Stanford.

Fața bărbatului se lumină.

— Banii nu sunt o problemă, zise Tyler.

— Bineînțeles că nu! Ei bine, domnule Stanford, vă voi găsi un iaht pentru care toți or să vă invidieze. Alb, desigur. Până atunci însă va rog să studiați oferta noastră. Sunați-mă când vă veți hotărî care ambarcațiune vă interesează.

Woody Stanford se gândea la cai. Toata viața lui fusese nevoit să călărească numai caii prietenilor lui, însă acum îşi putea permite să-şi cumpere cea mai valoroasă herghelie din lume.

Vorbea la telefon cu Mimi Carson.

— Vreau să-ți cumpăr caii, spuse Woody. Era entuziasmat. Ascultă o clipă. Da, pe toți. Vorbesc foarte serios.

Conversația dură o jumătate de oră, iar când Woody puse receptorul jos zâmbea. Se duse s-o caute pe Peggy.

Ea stătea singură pe verandă. Încă i se mai observa vânătaia, acolo unde o lovise.

— Peggy…

Ea îl privi îngrijorată.

— Da?

— Trebuie să stăm de vorba. Nu ştiu de unde să încep.

Ea aştepta.

— Ştiu că am fost un soț groaznic. Am făcut lucruri de neiertat. Dar, draga mea, totul se va schimba acum. Nu înțelegi? Suntem bogați. Vreau să mă revanşez față de tine. O luă de mână. De data asta mă las de droguri şi vom trăi cu totul altfel.

Ea îl privi în ochi şi spuse:

— Aşa să fie, Woody?

— Da. Îți promit. Ştiu că am mai spus-o şi altă dată, dar de data asta mă voi ține de cuvânt. M-am hotărât. Am să mă internez într-o clinică. Trebuie să scap din iadul prin care am trecut. Peggy… în voce i se citea disperarea. Nu pot reuşi fără tine. Ştiu bine că nu pot.

Ea îl privi mult timp, apoi îl strânse în brațe.

— Bietul de tine! ştiu, şopti ea. Am să te ajut.

Venise timpul ca Margo Posner să plece.

Tyler o găsi în bibliotecă. Închise uşa.

— Voiam să-ți mulțumesc din nou, Margo.

Ea zâmbi.

— A fost distractiv. M-am simțit foarte bine. Îl privi mândră. Poate că ar fi trebuit să mă fac actriță.

— Ai fi fost foarte bună. I-ai păcălit pe toți.

— Nu-i aşa?

— Ai aici restul banilor. Scoase un plic din buzunar. Şi biletul spre Chicago.

— Mulțumesc.

El se uită la ceas.

— Ar fi bine să pleci chiar acum.

— Perfect. Vreau numai să ştii că apreciez ce ai făcut pentru mine. Vreau să spun, faptul că m-ai scos din închisoare şi restul.

El zâmbi.

— Bine. Călătorie plăcută. O privi urcând scările spre camera ei. Jocul se terminase.

Şah şi şah mat.

Margo Posner era în dormitorul ei şi tocmai termina de împachetat când intra Kendall.

— Bună, Julia. Voiam numai… Se opri. Ce faci?

— Plec acasă.

Kendall o privi surprinsă.

— Atât de curând? De ce? Speram să ne petrecem mai mult timp împreună, ca să ne cunoaştem mai bine.

— Sigur. Rămâne pe altă dată.

Kendall se aşeză pe marginea patului.

— E ca un miracol, nu-i aşa? Să ne regăsim după toți aceşti ani.

Margo continuă să împacheteze.

— Da, e un miracol.

— Cred că te simți ca Cenuşăreasa. Vreau să spun că acum duci o viață obişnuită, pentru ca în clipa următoare cineva să-ți dea un miliard de dolari.

Margo se opri brusc.

— Cum?

— Spuneam…

— Un *miliard* de dolari?

— Da. Atât moştenim fiecare.

Margo o privi uimită pe Kendall.

— Fiecare căpătăm un miliard?

— Nu ți-a spus nimeni?

— Nu, zise Margo. Nimeni. Ramase pe gânduri. Ştii, Kendall, cred că ai dreptate. Ar trebui să ne cunoaştem

mai bine.

Tyler era în seră şi se uita la fotografiile cu iahturi când Clark se apropie de el.

— Sunteți căutat la telefon, domnule judecător.

— Vorbesc de aici.

Era Keith Percy din Chicago.

— Tyler?

— Da.

— Am o veste bună pentru tine.

— Oh?

— Acum, că ies la pensie, ce-ai zice să fii tu numit judecător-şef?

Tyler se abținu cu greu să nu izbucnească în râs.

— Ar fi minunat, Keith.

— Ei bine, postul e al tău.

— Nici nu ştiu ce să spun. *Ce-aş putea spune? Că miliardarii nu-şi petrec viața într-o sală amărâtă de tribunal din Chicago? Sau că plec într-o călătorie în jurul lumii şi deci voi fi foarte ocupat?*

— Cât de curând te întorci la Chicago?

— Mai durează, spuse Tyler. Am multe de rezolvat aici.

— Te aşteptam cu toții.

— La revedere. Lăsă jos receptorul şi se uită la ceas. Era timpul ca Margo să plece la aeroport. Tyler urcă în camera ei să vadă dacă era gata. O găsi despachetând.

El o privi surprins.

— N-ai terminat încă?

Se uita la el şi-i zâmbi.

— Ba da. Acum despachetez. M-am gândit mai bine. Îmi place aici. Poate că ar fi bine să mai rămân.

El se încruntă.

— Ce tot spui? Haide, trebuie să prinzi avionul spre Chicago.

— Vor mai fi şi alte avioane, judecătorule. Poate am să-mi cumpăr unul numai al meu.

— Ce vrei să spui?

— Ai vrut să te ajut să faci o farsă cuiva.

— Da?

— Ei bine, se pare că mie mi-ai jucat o farsă. Am înțeles că valorez un miliard.

— Vreau să pleci de aici. Acum.

— Chiar aşa? Am să plec când am să fiu pregătită, spuse Margo. Şi încă nu sunt.

— Ce vrei?

Ea dădu din cap.

— Aşa e mai bine. Ce se va întâmpla cu miliardul de dolari pe care se presupune că-l voi primi? Aveai de gând să-i păstrezi pentru tine, nu-i aşa? M-am gândit eu că trebuie să fie rost de ceva bani. Dar un miliard? Cred că merit şi eu o parte.

Cineva bătu la uşa dormitorului.

— Mă scuzați. Era Clark. Masa e servită.

Margo se întoarse spre Tyler.

— Du-te tu. Eu nu vin. Trebuie să fac nişte cumpărături.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, începură să sosească pachetele. Cutii întregi cu rochii de la *Armani,* costume de sport de la *Scaasi Boutique,* lenjerie de la *Jordan Mars,* o haină de blană de la *Neiman Marcus* şi o brățară cu diamante de la Cartier. Toate pachetele îi erau adresate domnişoarei Julia Stanford.

Când Margo intră pe uşă, pe la patru şi jumătate, Tyler o aştepta furios.

— Ce naiba faci? o întrebă el.

Ea zâmbi.

— Aveam nevoie de câteva lucruri. Sora ta trebuie să fie bine îmbrăcată, nu? Este uimitor câte lucruri poți cumpăra pe credit când eşti o Stanford. Achiți tu nota de plată, da?

— Julia…

— Margo, îi reaminti ea. Am văzut fotografiile iahturilor pe masă. Ai de gând să-ți cumperi unul?

— Nu te priveşte pe tine.

— N-ar trebui să fii prea sigur. Poate că vom face o croazieră împreună. Şi vom boteza iahtul *Margo.* Sau să-i spunem Julia? Putem merge împreună în jurul lumii. Nu-mi place să călătoresc singură.

Tyler oftă adânc.

— Se pare că te-am subestimat. Eşti o femeie foarte inteligentă.

— E un mare compliment, fiindcă vine de la tine.

— Sper însă că eşti şi rezonabilă.

— Depinde. Ce înțelegi tu prin rezonabilă?

— Un milion de dolari. Bani gheață.

Inima îi bătea cu putere.

— Şi pot păstra toate lucrurile pe care mi le-am cumpărat azi?

— Pe toate.

— Ne-am înțeles.

— Bine. Am să-ți trimit banii cât de curând posibil. Mă întorc la Chicago peste câteva zile. Scoase o cheie din buzunar şi i-o întinse. Asta e cheia apartamentului meu. Vreau să stai acolo şi să mă aştepți. Şi nu discuta cu nimeni.

— Bine. Încercă să nu pară prea entuziasmată. *Poate că ar fi trebuit să-i cer mai mult,* se gândi ea.

— Îți rezerv un loc în primul avion.

— Şi lucrurile pe care le-am cumpărat…?

— Am să ți le trimit.

— Bine. Totul s-a aranjat de minune, nu-i aşa?

— Da.

Tyler o conduse chiar el pe Margo la aeroportul *Logan,* ca să fie sigur că pleca. Ea îl întrebă:

— Ce-ai să le spui celorlalți despre plecarea mea?

— Am să le spun că ai plecat să-ți vizitezi cea mai bună prietenă care locuieşte acum în America de Sud şi este foarte bolnavă.

Ea îl privi zâmbind ştrengăreşte.

— Să ştii că croaziera în jurul lumii n-ar fi fost o idee prea rea.

Zborul ei fusese anunțat la megafon.

— Drum bun.

— Mulțumesc. Ne vedem la Chicago.

Tyler aşteptă până ce avionul decolă. Apoi se întoarse la limuzină şi-i spuse şoferului:

— Rose Hill.

Când Tyler ajunse acasă, intră direct în camera lui şi îi telefonă judecătorului-şef Keith Percy.

— Te aşteptăm cu toții, Tyler. Când te întorci? Ne-am gândit să dăm o mică petrecere în cinstea ta.

— Curând, Keith. Până atunci însă aş vrea să mă ajuți într-o problemă.

— Bineînțeles. Ce pot face pentru tine?

— Este vorba de o persoană pe care am încercat s-o ajut. Margo Posner. Cred că ți-am mai pomenit de ea.

— Da, îmi aduc aminte. Care-i problema?

— Biata femeie a ajuns să creadă că e sora mea.

M-a urmărit până la Boston şi a încercat să mă omoare.

— Dumnezeule! Îngrozitor!

— Este în drum spre Chicago, Keith. Mi-a furat cheia de acasă şi nu ştiu ce are de gând să facă. E periculoasă. A amenințat că o să-mi omoare familia. Vreau s-o internezi la spitalul de boli mentale Reed. Dacă-mi trimiți prin fax formularul de internare îl semnez imediat. Îi voi plăti eu tratamentul.

— Am să mă ocup imediat de asta, Tyler.

— Îți mulțumesc. Vine cu cursa 307, care ajunge la ora opt şi un sfert. Îți sugerez să o aşteptați la aeroport. Şi fiți prevăzători. La spital va trebui să fie bine păzită şi să nu i se îngăduie vizitatori.

— Voi avea grija de asta. Îmi pare rău că ai trecut prin aşa ceva, Tyler.

La cină, în aceeaşi seara, Kendall întrebă:

— Julia nu vine?

— Din păcate nu, zise Tyler cu o undă de regret în glas. M-a rugat să vă spun tuturor la revedere. A plecat în America de Sud să aibă grijă de o prietenă de-a ei care a avut un atac. Totul s-a întâmplat pe neaşteptate.

— Dar testamentul nu a fost încă…

— Julia m-a împuternicit pe mine să mă ocup de partea ei de moştenire.

Servitorul aşează în faţa lui Tyler un castron aburind.

— Ah! Arată delicios! Mi-e tare foame astă-seara.

Zborul 307 al companiei *United Airlines* a aterizat pe aeroportul O'Hare la ora stabilită. O voce metalică se auzise la megafon:

— Doamnelor şi domnilor vă rugam să vă legaţi centurile de siguranţă.

Călătoria lui Margo Posner decursese într-un mod foarte plăcut. Îşi petrecuse timpul visând la ce avea să facă cu milionul de dolari şi cu toate hainele şi bijuteriile pe care şi le cumpărase. *Şi asta numai datorită faptului că am fost arestată. Ce chestie!*

Margo îşi strânse lucrurile pe care le avea cu ea şi începu să coboare. Un steward era chiar în spatele ei. Lângă avion aştepta o ambulanţă din care coborâseră doi infirmieri în halate albe şi un doctor. Stewardul îi văzu şi le-o arătă pe Margo.

Unul dintre bărbaţi se apropie de ea.

— Scuzaţi-mă, vă rog.

Margo îl privi.

— Da?

— Sunteţi Margo Posner?

— Da. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Sunt doctorul Zimmerman. O luă de braţ. Vă rog să veniţi cu noi. Începu s-o tragă uşurel spre ambulanţă.

Margo încercă să scape.

— Staţi puţin. Ce faceţi?

Ceilalți doi o luaseră fiecare de câte un braț.

— Ajutor! strigă Margo. Ajutor!

Ceilalți pasageri îi priveau.

— Ce naiba v-a apucat? țipă Margo. Vor să mă răpească! Sunt Julia Stanford! Fiica lui Harry Stanford!

Pasagerii priviră uimiți cum Margo era băgată cu forța în ambulanță. Țipa şi dădea din picioare.

Înăuntru, doctorul scoase o seringă şi-i făcu o injecție în braț.

— Relaxează-te, îi spuse el. Totul va fi bine.

— Trebuie să fii nebun, zise Margo. Eşti… Pleoapele începură să i se îngreuneze.

Uşile ambulanței se închiseră şi porniră la drum.

Când Tyler a primit fişa de internare a râs în hohote. Şi-o imagina pe ticăloasa aceea lacomă luată pe sus. Avea să aranjeze să fie ținută acolo tot restul vieții.

Acum jocul s-a sfârşit într-adevăr, se gândi el. Am reuşit! *Bătrânul s-ar răsuci în mormânt – dacă ar avea vreunul – dacă ar şti că eu dețin controlul asupra companiei lui. Îi voi dărui lui Lee tot ce-şi doreşte.*

Perfect. Totul era perfect.

Evenimentele din timpul zilei îl excitaseră pe Tyler la culme. Trebuia să facă ceva în privința asta. Deschise servieta şi scoase dintr-unul din compartimente un ghid *Damron.* În Boston erau câteva baruri ale homosexualilor. Îl alese pe cel de pe Boylston Street, numit *Quest. Nu mai rămân la cină. Mă duc direct la club.*

Julia şi Sally se îmbrăcau să plece la serviciu.

— Cum a fost aseară? o întrebă Sally.

— La fel.

— Aşa de rău? Ați fixat deja data?

— Doamne fereşte! zise Julia. Henry e un dulce, dar… Oftă. Nu e pentru mine.

— Poate că *el* nu este, dar *astea* sunt cu siguranță. Îi

întinse Juliei cinci plicuri.

Erau note de plată. Julia le deschise. Pe trei dintre ele scria scadent.

— Sally ai putea să-mi împrumuți…

Prietena ei o privea amuzată.

— Zău dacă te înțeleg.

— Ce vrei să spui?

— Munceşti ca o sclavă, nu-ți poți plăti facturile şi n-ar trebui decât să ridici un deget şi cineva ar veni la tine cu câteva milioane de dolari, plus sau minus ceva mărunțiş.

— Nu sunt banii mei.

— Bineînțeles că sunt banii tai, răbufni Sally. Harry Stanford a fost tatăl tău, nu-i aşa? Deci ai dreptul la o parte din averea lui.

— Uită. Ți-am spus doar cum s-a purtat cu mama. Cred că nu mi-a lăsat niciun cent.

Sally oftă.

— La naiba! Şi eu care de-abia aşteptam să locuiesc în aceeaşi casă cu o milionară.

Se îndreptară spre parcarea unde-şi țineau maşina. Locul Juliei era gol. Privi şocată.

— A dispărut!

— Eşti sigură că aici ai parcat-o aseară? o întrebă Sally.

— Da.

— Ți-a furat-o cineva.

Julia clătină din cap.

— Nu, zise ea încet.

— Ce vrei să spui?

Se întoarse să se uite la Sally.

— Cred că mi-au ridicat-o. N-am plătit ultimele trei rate.

— Minunat, zise Sally. Absolut minunat.

Sally nu-şi putea scoate din minte situația prietenei ei. *E ca un basm,* îşi spunea ea. O *prințesă care nu ştie că e prințesă. Numai că, în cazul ei, ea ştia asta dar era prea*

mândră ca să facă ceva. Nu e drept! Rudele ei iau toți banii, iar ei nu-i mai rămâne nimic. Ei bine, dacă ea nu vrea să facă ceva, am să fac eu. O să-mi mulțumească.

În aceeaşi seara, după ce Julia ieşi, Sally examină cutia cu tăieturi din ziare. Luă un ziar mai nou în care se menționa faptul ca moştenitorii lui Harry Stanford erau cu toții la Rose Hill.

Dacă prințesa nu vrea să se ducă la ei, se gândi Sally, atunci ei vor veni la prințesă. Se aşează la masă şi începu să scrie o scrisoare. Îi era adresata judecătorului Tyler Stanford.

Capitolul 21

Tyler Stanford semnă hârtiile prin care Margo Posner era internată în spitalul de boli mentale Reed. Trei psihiatri trebuiau să aprobe această internare, iar Tyler ştia că n-avea să-i fie uşor.

Revăzu toate mişcările pe care le făcuse încă de la început şi decise că planul nu avea fisuri. Dmitri dispăruse în Australia, iar pe Margo Posner o înlăturase. Mai rămânea Hal Baker, dar cu el nu era nicio problemă. Fiecare are un punct vulnerabil iar al lui era familia lui. *Nu, Baker nu va vorbi niciodată pentru că n-ar suporta gândul să-şi petreacă viața în închisoare, departe de cei dragi.*

Totul era perfect.

Când voi intra în posesia moştenirii mă voi întoarce la Chicago să-l iau pe Lee. Poate că am să-mi cumpăr şi o casă la St. Tropez. O să călătorim în jurul lumii. Mi-am dorit întotdeauna să văd Veneția… şi Positano… şi Capri… Vom merge în Kenya, la safari şi vom vizita împreună Taj Mahal-ul, la lumina lunii. Şi cui îi datorez eu toate astea? Tăticului meu. Bunului meu tătic. „Eşti un stricat, Tyler şi aşa vei fi întotdeauna. Nici nu-mi vine să cred că eşti fiul meu".

Ei, cine are ultimul cuvânt, tata?

Tyler coborî să li se alăture fratelui şi surorii lui la masă. Îi era din nou foame.

— Ce păcat că Julia a trebuit să plece atât de repede, spuse Kendall. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaştem mai bine.

— Sunt sigur că intenționează să se întoarcă cât mai repede, zise Marc.

Foarte adevărat, se gândi Tyler. Avea să se asigure că nu va scăpa niciodată de acolo.

Începură să discute despre viitor.

Peggy spuse, cu timiditate:

— Woody îşi va cumpăra câțiva cai de polo.

— Nu sunt câțiva, ripostă Woody. E o herghelie. O herghelie de cai de polo.

— Îmi pare rău, dragul meu. Voiam numai…

— Lasă-mă în pace.

Tyler, se întoarse spre Kendall.

— Tu ce planuri ai?

„… contăm şi în viitor pe sprijinul dumneavoastră… V-am fi recunoscători dacă ați depune în contul nostru un milion de dolari… în următoarele zece zile.”

— Kendall?

— Oh. Am de gând să-mi extind afacerea. Am să deschid magazine la Londra şi la Paris.

— Ce palpitant, zise Peggy.

— Peste două săptămâni, am planificat o prezentare de modă la New York. Trebuie să plec acolo pentru ultimele pregătiri.

Kendall se uită la Tyler.

— Tu ce-ai să faci cu partea ta de moştenire?

Tyler spuse pios:

— Acțiuni de caritate, în mare parte. Sunt atâtea organizații care au nevoie de ajutor.

Nu era foarte atent la conversația care se desfăşura în jurul lui. Se uita la fratele şi la sora lui. *Dacă n-aş fi fost eu, n-ați fi moştenit nimic. Nimic!*

Se întoarse spre Woody. Fratele lui era din ce în ce mai dependent de droguri. Îşi irosise viața. *Banii n-or să-i ajute la nimic,* se gândi Tyler, ci numai să-şi cumpere droguri. Se întrebă de unde şi le procura.

Se întoarse spre sora lui. Kendall se bucura de succes. Ştiuse să-şi pună în valoare talentul.

Marc stătea lângă ea şi-i spunea o anecdotă lui Peggy. *E atrăgător şi simpatic. Păcat că e însurat.*

Mai era şi Peggy. Se gândea mereu la ea ca la *biata Peggy.* Nu reuşea să înțeleagă de ce îl mai suporta pe Woody. *Probabil că-l iubeşte foarte mult.*

Se întrebă care urmau să fie expresiile feţelor lor când avea să se ridice şi să spună: Deţin controlul companiei. Eu am pus la cale moartea tatei, am dezgropat cadavrul şi am angajat pe cineva care să se dea drept sora noastră. Zâmbi. Îi venea greu să păstreze un secret atât de delicios.

După masă, Tyler se reîntoarse în camera lui să-l sune pe Lee. Nu răspunse nimeni. *A ieşit cu cineva,* se gândi Tyler disperat. *Nu m-a crezut când i-am spus de iaht. Ei bine, am să-i dovedesc. De ce întârzie atât validarea testamentului? Trebuie să-i telefonez lui Fitzgerald sau avocatului cel tânăr, Steve Sloane.*

Cineva îi bătu la uşă. Era Clark.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule judecător.

Este probabil de la Keith Percy.

— Mulţumesc, Clark. Luă plicul. Fusese trimis din Kansas. Îl privi o clipă uimit apoi îl deschise şi citi:

Domnule judecător Stanford,

Cred că ar trebui să ştiţi că aveţi o soră vitregă, pe nume Julia. Este fiica lui Rosemary Nelson şi a tatălui dumneavoastră. Locuieşte în Kansas. Adresa este: Metcaf Avenue, numarul 1425, apartamentul 3B.

Sunt sigură că Julia va fi foarte fericită să primească veşti de la dumneavoastră.

Cu sinceritate,

O prietenă.

Tyler se uita neîncrezător la scrisoare şi simţi cum îl trec fiori reci.

— Nu! strigă el. *N-am să admit una ca asta. Nu acum! Poate că e o impostoare.* Dar avea sentimentul că de data aceasta era vorba de adevărata Julia. *Iar acum, cătęaua asta va veni şi va pretinde partea ei de moştenire! Partea*

mea, se corectă Tyler. Nu e a ei. Nu pot s-o las să vină aici. Ar strica totul. Aş fi nevoit să le explic despre cealaltă Julia şi… Tresări. *Nu! Trebuie să mă ocup de ea. Repede.*

Ridică receptorul şi formă numărul lui Hal Baker.

Capitolul 22

Medicul dermatolog clătină din cap:

— Am mai avut cazuri similare, dar niciunul nu era atât de grav.

Hal Baker se scărpină şi dădu din cap.

— Sunt trei posibilități, domnule Baker. Această mâncărime poate fi cauzată de un furuncul, de o alergie, sau ar putea fi o neurodermatită. Analizele au arătat că nu e vorba de un furuncul. Şi pentru că mi-ați spus că la serviciu nu mânuiți substanțe chimice…

— Aşa este.

— Nu ştiu ce să mai cred. Ar putea fi o neurodermatită localizată.

— Sună îngrozitor. Nu e nimic de făcut?

— Din fericire, se poate trata. Doctorul scoase un tub dintr-unul din dulapuri şi-l deschise. Va mănâncă mâna în clipa asta?

Hal Baker se scărpină din nou.

— Da. Parcă-mi ia foc.

— Vreau să vă ungeți cu crema aceasta.

Hal Baker se frecă uşor pe mână cu crema. Era o minune.

— Nu mă mai mănâncă, zise Baker.

— Bine. Folosiți crema şi nu veți mai avea probleme.

— Mulțumesc, domnule doctor. Nici nu va dați seama ce uşurare este.

— Am să vă scriu o rețeta. Puteți lua tubul cu dumneavoastră.

— Mulțumesc.

În timp ce conducea spre casă, Hal Baker cânta cu voce tare. Era prima oară de când îl cunoscuse pe judecătorul Stanford că nu-l mai mânca mâna.

Era un sentiment minunat de libertate. Băgă maşina în garaj şi intră în bucătărie. Helen îl aştepta.

— Ai primit un telefon, zise ea. De la domnul Jones. A spus că e urgent.

Mâna începu din nou să-l mănânce.

Le făcuse rău câtorva oameni, dar numai din dragoste pentru copiii lui. Comisese câteva crime, de dragul familiei. Dar aşa ceva nu mai făcuse niciodată. De data asta era cu totul altceva. Era o crimă cu sânge rece.

Când vorbise la telefon, spusese:

— Nu pot să fac aşa ceva, domnule judecător.

Trebuie să vă găsiți pe altcineva.

Se făcuse liniște. Şi apoi:

— Ce-ți mai face familia?

Zborul spre Kansas se desfăşurase fără incidente. Judecătorul Stanford îi dăduse instrucțiuni precise. *O cheamă Julia Stanford. Ai aici adresa ei. Nu ştie că vii. Te duci acolo şi te ocupi de ea.*

Luă un taxi de la aeroport până în oraş.

— Ce zi frumoasă, spuse şoferul.

— Mda.

— De unde veniți?

— De la New York. Dar locuiesc aici.

— E un oraş frumos.

— Da. Trebuie să fac nişte reparații prin casă.

Lasă-mă în dreptul unui magazin universal.

— Bine.

Cinci minute mai târziu, Hal Baker i se adresă unui vânzător:

— Am nevoie de un cuțit de vânătoare.

— Avem exact ce va trebuie, domnule. Poftiți pe aici, vă rog.

Cuțitul era un adevărat obiect de artă, lung de vreo cincisprezece centimetri şi cu vârful foarte ascuțit.

— E bun?

— Cu siguranță, zise Hal Baker.

— Plătiți cu bani gheață sau cu carte de credit?

— Cu bani gheață.

Următoarea oprire a fost la un magazin de arme.

Hal Baker studie clădirea în care locuia fata timp de cinci minute. Plecă şi se reîntoarse pe la opt seara, când începuse să se întunece afara. Voia să fie sigur că Julia Stanford se întorsese de la slujbă. Ştia deja că în clădire nu exista niciun portar. Aveau lift, însă el urcă pe scări. N-avea rost să se înghesuie cu alții într-un loc atât de strâmt. Ajunse la etajul al treilea. Apartamentul 3B era în capătul holului, pe stânga. Avea cuțitul ascuns în buzunarul interior al hainei. Sună la uşă. O clipă mai târziu îi deschise o femeie atrăgătoare.

— Bună. Avea un zâmbet frumos. Cu ce vă pot fi de folos?

Era mai tânără decât se aşteptase el şi pentru o clipă se întrebă de ce voia oare s-o omoare judecătorul Stanford. *Nu e treaba mea.* Scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

— Lucrez la compania *Nielsen,* zise el. Mă gândeam că poate v-ar interesa…

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Dădu să închidă uşa.

— Va plătim o sută de dolari pe săptămână.

Uşa rămase întredeschisă.

— O sută de dolari pe săptămână?

— Da, doamnă.

Uşa se deschise larg.

— Nu trebuie decât să faceți o selecție a programelor pe care le urmăriți. Vă ofer un contract pe un an.

Cinci mii de dolari!

— Poftiți înăuntru, spuse ea.

El intră în apartament.

— Luați loc, domnule…

— Allen. Jim Allen.

— Cum de m-ați ales tocmai pe mine?

— Facem nişte cercetări preliminare. Trebuie să fim

siguri că nu sunteți implicată în televiziune. Nu aveți nicio cunoştință de la vreo companie de televiziune, nu-i aşa?

Ea râse.

— Nu. Deci ce trebuie să fac mai exact?

— E foarte simplu. Vă dăm o listă cu toate programele de televiziune şi nu trebuie decât să faceți un semn de câte ori vă uitați la vreun program. Astfel, computerul va înregistra câți spectatori are fiecare program. Compania noastră are filiale peste tot în America, aşa că vom putea obține o imagine foarte clară a popularității, pe zone. Va interesează?

— Oh, da.

El scoase câteva formulare imprimate şi un stilou.

— Câte ore pe zi vă uitați la televizor?

— Nu foarte multe. Lucrez până mai târziu.

— Dar vă uitați totuşi?

— Bineînțeles. Urmăresc ştirile de seară şi câteodată câte un film vechi. Îmi place Larry King.

— Apropo, locuiți singură?

— Am o colegă de apartament, dar nu e acum acasă.

Deci sunt singure.

Mâna începu să-l mănânce. Băgă mâna în buzunar să scoată cuțitul. Auzi paşi pe hol. Se opri.

— Deci voi primi cinci mii de dolari pe an dacă fac numai asta?

— Da. Oh, uitasem să vă spun. Vă oferim şi un televizor.

— Fantastic.

Paşii nu se mai auzeau. El băgă din nou mâna în buzunar şi simți mânerul cuțitului.

— Îmi puteți da un pahar cu apă, va rog? Am avut o zi grea.

— Bineînțeles.

Ea se ridică şi se îndreptă spre barul minuscul din colț. El scoase cuțitul şi veni în spatele ei.

Ea tocmai spunea:

— Colega mea de cameră urmăreşte mai ales emisiunile educative.

El ridică cuțitul gata să lovească.

— Dar Julia este mult mai intelectuală ca mine.

Mâna lui Baker îngheță în aer.

— Julia?

— Colega mea de apartament. Sau mai bine-zis fosta mea colegă. A plecat. Am găsit un bilet când m-am întors acasă. Nu ştiu încotro s-a îndreptat. Se întoarse cu paharul cu apă şi văzu cuțitul.

— Ce…?

Începu să țipe.

Hal Baker se întoarse şi o luă la fugă.

Hal Baker îi telefonă lui Tyler Stanford.

— Sunt în Kansas, dar fata a dispărut.

— Cum adică a dispărut?

— Colega ei de apartament spune că a plecat.

Se lăsă tăcerea.

— Am o presimțire că se îndreaptă spre Boston.

Vreau să vii imediat aici.

— Da, domnule.

Tyler Stanford trânti receptorul şi începu să se învârtă prin încăpere. *Totul mergea atât de bine!* Trebuia s-o găsească pe fată şi să scape de ea. Chiar şi după ce intră în posesia moştenirii, Tyler ştia că n-ar fi avut linişte cât timp ea trăia. *Trebuie s-o găsesc,* se gândi Tyler. *Trebuie. Dar unde?*

Clark intră în cameră.

— Mă scuzați, domnule judecător. A venit o domnişoară care spune că este Julia Stanford.

Capitolul 23

Julia s-a hotărât să vină la Boston din cauza lui Kendall. Se întorcea într-o zi de la masă când a trecut pe lângă un magazin elegant, în a cărui vitrină era o rochie creată de Kendall. Julia o privi multă vreme. *Este sora mea,* se gândi ea. *Nu pot s-o învinovățesc pentru ce i s-a întâmplat mamei mele. Şi nu-i pot învinovăți nici pe frații mei.* Simți deodată o dorință puternică să-i cunoască, să le vorbească, să aibă în sfârşit o familie.

Când se întoarse la birou îi spuse lui Max Tolkin că trebuia să plece pentru câteva zile. Îl întrebă încurcată:

— Îmi puteți da un avans din salariu?

Tolkin zâmbi.

— Sigur. Meriți o vacanță. Poftim, ia-i, şi îți urez distracție plăcută.

Chiar mă voi distra oare? se întrebă Julia. *Sau fac o greşeală teribilă?*

Când se întoarse acasă, Sally nu ajunsese încă. *Nu pot s-o mai aştept,* se hotărî Julia. *Dacă nu plec acum, n-am să mai plec niciodată.* Îşi făcu valiza şi lăsă un bilet.

Mergând spre stația de autobuz, Julia se gândea. *Ce fac? De ce iau o asemenea hotărâre bruscă?* Apoi îşi spuse: *Bruscă? Aştept acest lucru de paisprezece ani.* Era emoționată. Cum avea să i se pară oare familia ei? Ştia că unul din frații ei era judecător, celalalt era un celebru jucător de polo, iar sora ei era un designer renumit. *O familie de învingători,* se gândi Julia. *Iar eu cine sunt? Sper să nu mă privească de sus.* Se urcă în „ogarul cenuşiu" şi o porni la drum.

De la autogara din Boston, Julia luă un taxi.

— Încotro? o întrebă şoferul.

Julia îşi pierdu complet stăpânirea de sine. Voise să spună „Rose Hill". Zise însă:

— Nu ştiu.

Şoferul de taxi se întoarse şi o privi.

— Eu nici atât.

— N-am putea să ne plimbam pur şi simplu? N-am mai fost niciodată la Boston.

El dădu din cap.

— Sigur.

Au pornit-o în jos, pe Summer Street, şi au ajuns la Boston Common. Şoferul spuse:

— Este cel mai vechi parc din America. Cândva aici se spânzurau oameni.

Julia auzea vocea mamei ei. *Iarna îi duceam pe copii la patinoar, în parcul Common. Woody era un atlet înnăscut. Aş fi vrut să-l fi cunoscut, Julia. Era un băiat atât de frumos. Întotdeauna m-am gândit că el va fi cel ce se va bucura de succes dintre toţi trei.* Se simţea ca şi cum mama ei ar fi fost cu ea, împărtăşind aceste clipe.

Ajunseră pe Charles Street, la intrarea în gradina publică. Şoferul spuse:

— Vezi raţuştele alea din bronz? Mă crezi sau nu, toate au câte un nume.

Obişnuiam să mergem la picnic în gradina publică. La intrare sunt o grămadă de raţuşte drăgălaşe. Le cheamă Jack, Kack, Lack, Mack, Nack, Ouack, Pack şi Quack. Juliei i se păruse atât de caraghios încât o pusese pe mama ei să repete numele iar şi iar.

Se uită la aparatul de marcat. Plimbarea o costa deja destul de mult.

— Ştiţi cumva vreun hotel mai ieftin?

— Sigur. Ce-aţi zice de hotelul *Copley Square?*

— Mă duceţi acolo, va rog?

— Imediat.

Cinci minute mai târziu, trăgeau în faţa hotelului.

— Şedere plăcută la Boston.

— Mulţumesc. *O să fie plăcută? Sau se va dovedi un dezastru?* Julia plăti şoferul şi intra în hotel. Se apropie de recepţioner.

— Buna ziua, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori o cameră.

— Cât timp rămâneți?

Ea ezită. *O oră? Zece ani?*

— Nu ştiu.

— Bine.

Se întoarse şi privi spre panoul cu chei.

— Avem o cameră foarte drăguță la etajul patru.

— Mulțumesc. Semnă în registru cu o mână sigură. *Julia Stanford.*

Recepționerul îi întinse cheia.

— Poftiți.

Camera era mică dar curată. După ce despachetă, Julia îi telefonă lui Sally.

— Julia, Dumnezeule! Unde eşti?

— La Boston.

— Eşti bine? Părea foarte îngrijorată.

— Da. De ce?

— Cineva a intrat în apartament. Te căuta. Cred că voia să te omoare.

— Ce vrei să spui?

— Avea un cuțit şi… Dacă i-ai fi văzut privirea! Când a aflat că nu eram eu Julia, a fugit.

— Nu-mi vine să cred!

— Mi-a spus că lucrează la compania Nielsen, dar am sunat acolo şi n-a auzit nimeni de el. Cunoşti pe cineva care ar vrea să-ți facă rău?

— Bineînțeles că nu, Sally. Nu fi ridicolă. Ai sunat la poliție?

— Da. Dar n-au putut face mare lucru. Mi-au spus să fiu mai atentă.

— Eu sunt bine, aşa că nu-ți face griji.

O auzi pe Sally oftând.

— Julia?

— Da.

— Ai grijă, da?

— Bineînțeles. *Sally şi imaginația ei! Cine să fi vrut să mă omoare?*

— Ştii cumva când te întorci?

Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi recepționerul.

— Nu.

— Te-ai dus să-ți vezi familia, nu-i aşa?

— Da.

— Succes.

— Mulțumesc, Sally.

— Ținem legătura.

— Bine.

Julia lăsă jos receptorul. Se întrebă ce să facă în continuare. *Daca aş avea ceva minte, m-aş sui înapoi în autobuz şi aş pleca acasă. M-am împotmolit. Am venit cumva la Boston să admir oraşul? Nu. Am venit să-mi cunosc familia. Şi chiar am să-i cunosc? Nu… Da…*

Se aşează pe marginea patului. Capul i se învârtea. *Dacă mă urăsc? Nu trebuie să mă gândesc la asta. Or să mă iubească aşa cum o să-i iubesc şi eu.* Se uită spre telefon şi îşi spuse: *Poate că ar fi mai bine să-i sun. Nu, poate că n-or să vrea să mă vadă.* Se duse la dulap şi-şi scoase cea mai bună rochie. *Dacă nu mă duc acum, n-am să mă mai duc niciodată,* hotărî Julia.

O jumătate de oră mai târziu, era într-un taxi şi se îndrepta spre Rose Hill, să-şi cunoască familia.

Capitolul 24

Tyler se uita la Clark şi nu-i venea să creadă.

— Julia Stanford… e aici?

— Da, domnule. Şi Clark era nedumerit. Dar nu e aceeaşi domnişoara Stanford de mai devreme.

Tyler se forță să zâmbească.

— Bineînțeles că nu. Mă tem că e o impostoare.

— O impostoare, domnule?

— Da. Or să răsară cu ciupercile, pretinzând că sunt îndreptățite la averea familiei.

— Asta e groaznic, domnule. Să chem poliția?

— Nu, zise Tyler repede. Era ultimul lucru care dorea să se întâmple. Am să mă ocup eu de ea. Trimite-o în bibliotecă.

— Da, domnule.

Mintea lui Tyler lucra cu repeziciune. Deci adevărata Julia Stanford apăruse în sfârşit. Ce noroc că nimeni dintre ceilalți nu erau acasă. Trebuia să scape urgent de ea.

Tyler intră în bibliotecă. Julia stătea în mijlocul încăperii şi se uita la portretul lui Harry Stanford. Tyler rămase o clipă în prag, studiind-o. Era frumoasă. Ce păcat că…

Julia se întoarse şi-l salută.

— Bună.

— Bună.

— Tu trebuie să fii Tyler.

— Da. Iar tu cine eşti?

Zâmbetul ei păli.

— Nu ți-a… Sunt Julia Stanford.

— Chiar aşa? Iartă-mă că te întreb, dar ai vreo dovadă?

— Dovadă? Pai, eu… de fapt n-am nicio dovadă. Am presupus că…

El se apropie de ea.

— Cum de-ai venit aici?

— Am hotărât că a venit vremea să-mi cunosc familia.

— După douăzeci şi şase de ani?

— Da.

Privind-o şi ascultând-o vorbind, Tyler nu mai avu nicio îndoială. Era autentică şi periculoasă. Trebuia să scape imediat de ea.

Se străduí să-i zâmbească.

— Ei bine, cred că-ți dai seama că am avut un şoc. Vreau să spun, să apari de nicăieri şi…

— Ştiu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit probabil să sun mai întâi.

Tyler o întrebă ca din întâmplare.

— Ai venit singură de la Boston?

— Da.

— Mai ştie cineva că eşti aici?

— Nu. Adică da. Colega mea de apartament, Sally.

— Unde stai?

— La hotelul *Copley Square.*

— E un hotel drăguț. Ce cameră?

— 419.

— Bine. Ce-ar fi să te întorci la hotel şi să ne aştepți acolo? Vreau să-i pregătesc înainte pe Kendall şi pe Woody. Vor fi la fel de surprinşi ca şi mine.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit…

— Nicio problemă. Acum, că ne-am cunoscut, sunt sigur că totul va fi bine.

— Îți mulțumesc, Tyler.

— Cu plăcere. Am să-ți chem un taxi.

Cinci minute mai târziu, plecase.

Hal Baker tocmai se întorsese în camera lui de hotel când sună telefonul.

— Hal?

— Îmi pare rău, dar n-am nicio veste. Am căutat-o în tot oraşul. Am fost la aeroport şi…

— E aici, prostule!

— Cum?

— E în Boston. Stă la hotelul Copley Square, camera 419. Vreau să te ocupi de ea diseară. Şi să nu mai dai greş, ai înțeles?

— Dar n-a fost vina mea.

— Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Atunci fă-o. Tyler trânti receptorul. Se duse să-l caute pe Clark.

— Ştii, Clark, femeia care a fost aici, pretinzând că este sora noastră…

— Da, domnule?

— Aş vrea să nu pomeneşti nimic despre ea celorlalți. S-ar necăji.

— Înțeleg, domnule. Ce grijuliu sunteți!

***

Julia se duse să ia masa la *Ritz-Carlton.* Hotelul era frumos, exact aşa cum i-l descrisese mama ei. Julia stătea la o masă şi şi-o imagină pe mama ei însoțita de Tyler, Woody şi Kendall. *Mi-ar fi plăcut să cresc cu ei,* se gândi Julia. *Bine cel puțin că-i voi cunoaşte acum.* Se întrebă dacă mama ei ar fi fost de acord cu ce făcuse. Pe Julia o nedumerise puțin primirea pe care i-o făcuse Tyler. Fusese… rece.

Dar e normal, îşi zise Julia. *Vine o străină şi spune: Sunt sora ta. Bineînțeles că a fost bănuitor. Dar sunt sigură că voi reuşi să-i conving.*

Când văzu nota de plata, Julia se uita la ea, şocată. *Trebuie să am grijă,* îşi spuse. Să-mi mai rămână bani pentru autobuz, când va fi să mă întorc în Kansas.

Când ieşi din restaurant, un autobuz tocmai oprea în stație. Se urcă în el. Voia să vadă cât mai mult din oraşul mamei ei.

***

Hal Baker intră foarte sigur în holul hotelului *Copley Square,* de parcă ar fi locuit acolo de când lumea. Urcă scările până la etajul patru. De data aceasta n-avea să mai dea greş. Camera 419 era la mijlocul coridorului. Se uită în jur, asigurându-se că nu era nimeni în preajmă, apoi bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou.

— Domnişoară Stanford? Niciun răspuns.

Îi trebuiră numai câteva secunde să descuie uşa. Intră şi închise uşa în urma lui. Camera era goală.

— Domnişoară Stanford?

Intră în baie. Nimeni. Se reîntoarse în cameră. Scoase un cuțit din buzunar, îşi trase un scaun în spatele uşii şi se aşeză, aşteptând în întuneric. O oră mai târziu, auzi pe cineva apropiindu-se.

Hal Baker se ridică brusc şi se ascunse după uşă, cu cuțitul în mână. Auzi cheia în broască şi uşa începu să se deschidă. Ridică cuțitul deasupra capului, gata să lovească. Julia Stanford intră şi aprinse lumina. O auzi spunând:

— Bine. Intrați.

O mulțime de reporteri năvăliră în încăpere.

Capitolul 25

Gordon Wellman, recepționerul din tura de noapte de la hotelul *Copley Square,* a fost cel care, neintenționat, i-a salvat viața Juliei. Intrase de serviciu la ora şase în acea seară şi verificase automat registrul. Când întâlnise numele Juliei Stanford, îl privise uimit. De la moartea lui Harry Stanford, ziarele erau pline de poveşti despre familia acestuia. Se dezgropase vechiul scandal al legăturii lui Stanford cu guvernanta copiilor lui, urmat de sinuciderea soției. Harry Stanford avea o fiica ilegitimă pe nume Julia. Se zvonea că venise în secret la Boston. La puțin timp după ce făcuse toate acele cumpărături fabuloase, plecase în America de sud. Se părea că se întorsese. *Şi stă la hotelul meu,* se gândi Gordon Wellman încântat.

Se întoarse spre portar.

— Îți dai seama ce publicitate am putea face hotelului?

O clipă mai târziu se îndreptă spre telefon să anunțe presa.

Când Julia s-a reîntors la hotel după plimbarea făcută în oraş, holul era plin de reporteri care o aşteptau nerăbdători. O asaltară de cum intră pe hol.

— Domnişoara Stanford! Sunt de la *Boston Globe.* V-am căutat şi mai devreme, dar auzisem că ați părăsit oraşul. Ați putea să ne spuneți...?

Un aparat de filmat era îndreptat spre ea.

— Domnişoara Stanford, sunt de la *WCVB-TV.* Ne puteți da o declarație?

— Domnişoara Stanford, sunt de la *Boston Phoenix.* Vrem să vă cunoaştem reacția în legătură cu...

— Priviți aici, domnişoară Stanford! Zâmbiți! Mulțumesc!

Blitz-urile scânteiau.

Julia rămase pe loc, nedumerită. *Oh, Dumnezeule,* se

gândi ea. *Familia o să creadă că vânez publicitatea.* Se întoarse spre reporteri.

— Îmi pare rău, nu am nimic de spus.

Se îndreptă spre lift. Se luară după ea.

„Revista *People* vrea să facă un reportaj despre viața dumneavoastră şi despre ce înseamnă să fii înstrăinat de familie timp de peste douăzeci şi cinci de ani."

„Am auzit că ați fost în America de Sud."

„Intenționați să vă stabiliți în Boston?"

„De ce nu locuiți la Rose Hill?"

Ea coborî din lift la etajul patru şi porni grăbita pe coridor. Erau pe urmele ei. N-avea cum să scape.

Julia scoase cheia şi deschise uşa. Păşi înăuntru şi aprinse lumina.

— Bine, intrați.

Ascuns după uşă, Hal Baker fu luat prin surprindere, cu cuțitul ridicat deasupra capului. În timp ce reporterii se îngrămădeau să intre, îşi strecură repede cuțitul în buzunar şi se amestecă cu ceilalți.

Julia se întoarse spre reporteri.

— Puneți întrebările pe rând.

Nemulțumit, Baker se strecură spre ieşire. Judecătorul Stanford n-avea să fie deloc încântat.

În următoarea jumătate de oră, Julia răspunse la întrebări. Într-un sfârşit ei plecară.

A doua zi de dimineață, posturile de televiziune şi ziarele difuzară ştiri despre Julia Stanford.

Tyler citise ziarele şi era furios. Woody şi Kendall coborâră şi ei să ia micul dejun.

— Ce e toată povestea asta despre o femeie care se dă drept Julia Stanford? întrebă Woody.

— E o impostoare, zise Tyler. A venit ieri aici să ceară bani şi am alungat-o. Nu mă aşteptam să-şi facă atâta publicitate ieftină. Nu vă faceți griji. Am să mă ocup eu de ea.

Îl sună pe Simon Fitzgerald.

— Ați citit ziarele de dimineață?

— Da.

— Nebuna asta se învârte prin oraş, pretinzând că este sora noastră.

— Vreți să o arestez? întrebă Fitzgerald.

— Nu! Ar însemna o publicitate şi mai mare. Vreau să dispară din oraş.

— Bine. O să rezolv eu asta, domnule judecător Stanford.

— Mulțumesc.

Simon Fitzgerald îl chemă pe Steve Sloane.

— A intervenit o problemă, zise el.

Steve dădu din cap.

— Ştiu. Am auzit ştirile de dimineață şi am citit ziarele. Cine e?

— Evident, cineva care crede că poate pune mâna pe averea familiei. Judecătorul Stanford ne-a sugerat să o alungăm din oraş. Te ocupi tu de asta?

— E plăcerea mea, rânji Steve.

O oră mai târziu, Steve bătea la uşa Juliei.

Când ea deschise uşa şi-l văzu, spuse:

— Îmi pare rău, nu mai discut cu niciun reporter.

— Nu sunt reporter. Pot să intru?

— Cine eşti?

— Mă numesc Steve Sloane. Lucrez la firma de avocați care se ocupă de problemele familiei Stanford.

— Înțeleg. Intră.

— Ai spus presei că tu eşti Julia Stanford?

— Mă tem că am fost luată pe nepregătite. Nu-i aşteptam…

— Dar pretinzi că eşti fiica lui Harry Stanford?

— Da, sunt fiica lui.

El o privi şi spuse cinic:

— Şi, bineînțeles, poți să dovedeşti asta.

— Nu, spuse Julia încet. Nu pot.

— Haide, insistă Steve. Trebuie să ai măcar o dovadă. Avea de gând să o prindă în propriile-i minciuni.

— N-am nimic.

El o privi surprins. Nu era cum se aşteptase el. Avea o sinceritate dezarmantă. *Pare inteligentă. Cum a putut fi atât de proastă să vină până aici, pretinzând că este fiica lui Harry Stanford, fără să aibă vreo dovadă?*

— Păcat, zise Steve. Judecătorul Stanford vrea să părăseşti oraşul.

Ea făcu ochii mari.

— Cum?

— Cum ai auzit.

— Dar nu înțeleg. Nu i-am cunoscut încă pe sora şi pe celălalt frate al meu.

Deci este hotărâtă să continue farsa, se gândi Steve.

— Ascultă, nu ştiu cine eşti sau care-ți este jocul, dar să ştii că ai putea face închisoare pentru asta. Noi îți oferim o şansă. Ce faci tu acum este împotriva legii. Ai de ales. Ori pleci din oraş şi nu-i mai tulburi, ori te arestăm.

Julia îl privi şocată.

— Arestată? Nu ştiu ce să spun.

— E hotărârea ta.

— Nici nu vor să mă vadă?

— Ăsta e un mod frumos de a o spune.

Ea oftă adânc.

— Bine, dacă asta vor, mă întorc în Kansas. Şi-ți promit că nu vor mai auzi niciodată despre mine.

Kansas. Ai făcut un drum lung ca să-i păcăleşti pe toți.

— E foarte înțelept din partea ta. O privi o clipă mirat. La revedere.

Ea nu-i răspunse.

Steve era în biroul lui Simon Fitzgerald.

— Ai vorbit cu ea, Steve?

— Da. Se întoarce acasă. Părea îngândurat.

— Bine. Am să-l sun pe judecătorul Stanford. O să fie

încântat.

— Ştii ce mă nedumereşte, Simon?

— Ce?

— Câinele n-a lătrat.

— Ce vrei să spui?

— Ca-n povestea cu Sherlock Holmes.

— Steve, ce legătura are asta cu…

— A venit aici, fără nicio *dovadă.*

Fitzgerald îl privi nedumerit.

— Nu înțeleg. Tocmai acest lucru ar fi trebuit să *te convingă.*

— Din contră. De ce să fi venit până aici din Kansas, pretinzând că este fiica lui Harry Stanford, fără să aibă nici cel mai mic argument?

— Sunt o grămadă de nebuni pe lumea asta, Steve.

— Nu-i nebună. Ar fi trebuit s-o vezi. Şi mai sunt câteva lucruri care mi se par ciudate.

— Da?

— Cadavrul lui Harry Stanford a dispărut. Când am vrut să vorbesc cu Dmitri Kaminsky, singurul martor la accident, acesta dispăruse… şi nimeni nu pare să ştie unde a dispărut subit prima Julia.

Simon Fitzgerald se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Se întâmplă ceva. Am de gând să mai port o discuție cu această doamnă, zise Steve.

Steve Sloane intră în holul hotelului *Copley Square* şi se îndrepta spre recepție.

— Ați putea s-o sunați pe domnişoara Julia Stanford, vă rog?

Recepționerul ridică privirea.

— Îmi pare rău. Domnişoara Stanford a plecat.

— A lăsat vreo adresă?

— Nu.

Nu mai putea face nimic. *Poate că m-am înşelat,* se gândi el filosofic. *Poate că este într-adevăr o impostoare.*

Nu vom şti niciodată. Se întoarse şi ieşi în stradă. Portarul conducea un cuplu spre taxi.

— Mă scuzați, zise Steve.

Portarul se întoarse spre el.

— Doriți un taxi, domnule?

— Nu. Vreau să vă pun o întrebare. Ați văzut-o pe domnişoara Stanford ieşind din hotel azi-dimineață?

— Bineînțeles. Toți se uitau la ea. E deja o celebritate. Chiar eu i-am chemat un taxi.

— Ştiți cumva încotro s-a îndreptat? Îşi dădu seama că-şi ținea răsuflarea.

— Bineînțeles. Eu i-am spus şoferului unde s-o ducă.

— Unde? întreba Steve nerăbdător.

— La autogară. Mi s-a părut destul de ciudat ca cineva atât de bogat să…

— Vreau şi eu un taxi.

Steve intră în autogara aglomerată şi privi în jur. Julia nu era de găsit. *A plecat,* se gândi el disperat. La megafon se anunțau autobuzele care urmau să pornească în cursă. Auzi „… şi Kansas City". Se grăbi spre peron.

Julia tocmai se urca în autobuz.

— Aşteaptă! îi strigă el.

Ea se întoarse, mirată.

Steve alergă spre ea.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea îl privi mânioasă.

— Nu mai am nimic să-ți spun. Se întoarse cu spatele.

El o apucă de braț.

— Stai puțin. Trebuie neapărat să discutam.

— Pierd autobuzul.

— O să iei altul.

— Dar am valiza înăuntru!

Steve se întoarse spre un hamal.

— Doamna e pe cale să nască. Coborâți repede valiza. Repede!

Hamalul o privi surprins.

— Bine. Se îndreptă spre compartimentul de bagaje. Care-i bagajul dumitale, doamnă?

Julia se întoarse spre Steve, uimită.

— Ştii ce faci?

— Nu, spuse Steve.

Ea îl privi o clipă, apoi se hotărî. Arată cu degetul spre valiza ei.

— Asta.

Hamalul i-o dădu.

— Să va chem o ambulanța?

— Mulțumesc. Ne descurcăm.

Steve îi ridică valiza şi se îndreptară amândoi spre ieşire.

— Ai luat micul dejun?

— Nu mi-e foame, zise ea cu răceala.

— Ar trebui totuşi. Acum mănânci pentru doi, doar.

Au luat micul dejun la *Julien.* Julia stătea în fața lui Steve, cu trupul rigid de mânie. După ce dădură comanda, Steve spuse:

— Ştii ce mă face curios? Cum ai putut să crezi că vei obține partea ta de moştenire dacă nu-ți poți dovedi în niciun fel identitatea?

Ea îl privi indignată.

— Dar n-am venit după bani. Tata oricum nu mi-ar fi lăsat nimic. Voiam numai să-mi cunosc rudele. Dar se pare că ei nu vor să mă cunoască.

— Nu ai *niciun fel* de acte… nicio dovadă a identității tale?

Ea se gândi la tăieturile din ziare din cutia veche şi clătină din, cap.

— Nu, nimic.

— Vreau să-ți prezint pe cineva.

— Dânsul este Simon Fitzgerald. Steve ezită. Domnişoară…

— Julia Stanford.

Fitzgerald o privi sceptic.

— Ia loc, domnişoară.

Julia se aşează pe marginea unui scaun, gata oricând să se ridice şi să plece.

Fitzgerald o studia. Avea ochii gri, adânci ai familiei Stanford. Dar asemenea ochi mai aveau o mulțime de oameni.

— Pretinzi că eşti fata lui Rosemary Nelson.

— Nu pretind nimic. *Sunt* fata lui Rosemary Nelson.

— Şi unde este mama ta?

— A murit acum câțiva ani.

— Îmi pare rău. Ai putea să ne spui ceva despre ea?

— Nu, zise Julia. Nu vreau. Se ridică. Vreau să plec de aici.

— Ascultă, noi încercăm să te ajutam, zise Steve.

Ea se întoarse spre el.

— Chiar aşa? Rudele mele nu vor să mă vadă. Tu vrei să mă dai pe mâna poliției. N-am nevoie de un asemenea ajutor. Se îndreptă spre uşă.

— Stai, spuse Steve. Dacă eşti cine pretinzi, trebuie să ai *ceva* care să dovedească că eşti într-adevăr fiica lui Harry Stanford.

— Ți-am spus că nu am, zise Julia. Mama mea şi cu mine l-am alungat definitiv pe Harry Stanford din viețile noastre.

— Cum arăta mama ta? o întrebă Simon Fitzgerald.

— Era frumoasă, zise Julia. Era cea mai frumoasă… Îşi aduse aminte de ceva. Am o poză de-a ei. Scoase de la gât un medalion în formă de inimă şi i-l întinse lui Fitzgerald.

El o privi o clipă, apoi deschise medalionul. De o parte era fotografia lui Harry Stanford iar de cealaltă cea a lui Rosemary Nelson. Avea şi o inscripție: *„Lui R.N. cu dragoste, H.S.”* Data era 1969.

Simon Fitzgerald privi cu atenție medalionul. Când ridică privirea, vocea îi era răguşită:

— Îți datorăm scuze, draga mea. Se întoarse spre Steve.

— Ea este Julia Stanford.

Capitolul 26

Kendall nu putea să uite conversația pe care o avusese cu Peggy. Nu putea face față de una singură. *Woody se străduieşte. Cu adevărat… Oh, îl iubesc atât de mult!*

Are nevoie de ajutor, se gândi Kendall. *Trebuie să fac ceva. Doar e fratele meu. Voi sta de vorbă cu el.*

Îl căută pe Clark.

— Domnul Woodrow este acasă?

— Da, doamnă. Cred că e în camera lui.

Îşi aminti scena de la masă, când Peggy apăruse cu un ochi învinețit. *„M-am lovit într-o uşă". Cum de-a rezistat atâta vreme?* Kendall urcă scările şi bătu la uşa lui Woody. Nu-i răspunse nimeni.

— Woody?

Deschise uşa şi intră. Un miros acrişor domnea în încăpere. Kendall se îndreptă spre baie. Îl vedea pe Woody prin uşa deschisă. Încălzea heroina pe o placă de aluminiu, inhalând fumul.

Kendall intră în baie.

— Woody…?

El rânji.

— Bună, surioară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te.

— Hei, relaxează-te. Ştii cum se cheamă asta? Să alungi balaurii. Vezi cum se formează un balaur mic din fum? Zâmbea fericit.

— Woody, vreau să stăm de vorbă.

— Sigur, surioară. Cu ce te pot ajuta? Ştiu sigur că nu-i o problemă de bani, doar suntem miliardari. De ce eşti aşa tristă? Afară e soare şi e o zi frumoasă!

Ochii îi străluceau.

Kendall rămase privindu-l plină de compasiune.

— Woody, am discutat cu Peggy. Mi-a povestit cum ai început să iei droguri la spital.

El dădu din cap.

— Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Nu. Este cel mai cumplit lucru care ți s-a întâmplat. Nu-ți dai seama ce faci din viața ta?

— Ba da.

Ea îl luă de mână şi spuse:

— Ai nevoie de ajutor.

— Eu? N-am nevoie de niciun fel de ajutor. Mă simt foarte bine.

— Ascultă-mă, Woody. Este viața ta la mijloc. Şi nu numai a ta. Gândeşte-te la Peggy. De ani de zile trăieşte într-un iad şi a rezistat numai pentru că te iubeşte foarte mult. Nu-ți distrugi numai viața ta, o distrugi şi pe a ei. Trebuie să faci ceva acum, până nu e prea târziu. N-are importanță cum ai început să iei droguri, important este să renunți la ele.

Zâmbetul lui Woody păli. O privi pe Kendall în ochi şi încercă să spună ceva, apoi se opri.

— Kendall…

— Da?

— Ştiu că ai dreptate. Vreau să mă opresc. Am încercat. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Dar nu pot.

— *Bineînțeles* că poți, zise ea încrezătoare. Ai să reuşeşti. Vom lupta împreună. Peggy şi cu mine îți suntem alături. Cine-ți face rost de heroină, Woody?

El o privi mirat.

— Dumnezeule! Nu ştii?

Kendall clătină din cap.

— Nu.

— Peggy.

Capitolul *27*

Simon Fitzgerald se uită îndelung la medalionul de aur.

— Am cunoscut-o pe mama ta, Julia. O plăceam. Se purta minunat cu copiii Stanford, iar ei o adorau.

— Şi ea i-a iubit, spuse Julia. Îmi vorbea despre ei tot timpul.

— Ceea ce i s-a întâmplat mamei tale a fost un lucru groaznic. Nici nu-ți imaginezi ce scandal a ieşit, Harry Stanford s-a purtat foarte urât. Mama ta n-a avut de ales. A trebuit să plece. Clătină din cap. Trebuie să vă fi fost foarte greu la amândouă.

— Mama mea a avut o viața nefericită. Cred că totuşi îl mai iubea pe Harry Stanford, în ciuda celor întâmplate. Îl privi pe Steve. Nu înțeleg ce se întâmpla. De ce nu vor să mă vadă?

— Să-ți explic, spuse Steve. Ezită şi încercă să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Acum câteva zile, a apărut o femeie care pretindea că este Julia Stanford.

— Dar e imposibil, zise Julia. Eu sunt…

Steve ridică mâna.

— Ştiu. Familia a angajat un detectiv particular, ca să fie siguri că nu era o impostoare.

— Şi au descoperit că era.

— Nu. Au descoperit că nu era o impostoare.

Julia îl privea neîncrezătoare.

— *Cum?*

— Detectivul a spus că a găsit amprentele care i se luaseră femeii când aceasta obținuse carnetul de conducere la San Francisco. Amprentele s-au potrivit cu cele ale pretinsei Julia Stanford.

Julia era mai nedumerită ca oricând.

— Dar eu n-am fost niciodată în Indiana.

— S-ar putea să avem de-a face cu o conspirație foarte bine elaborată de către unul dintre moştenitorii averii, spuse Fitzgerald. Mă tem că ai fost prinsă la mijloc.

— Nu-mi vine să cred!

— Oricine ar fi imaginat asta, nu-şi poate permite să existe două Julia Stanford.

Steve adăugă:

— Singura cale ca planul să reuşească ar fi fost ca tu să fii îndepărtată.

— Când spui „îndepărtată”… se opri, aducându-şi aminte de ceva. Oh, nu!

— Ce este? întrebă Fitzgerald.

— Cu două seri în urmă am vorbit cu colega mea de apartament. Era în pragul unei crize de isterie. Mi-a spus că a fost atacată de către un bărbat cu un cuțit, care credea că sunt eu. Cine face toate astea?

— Cred că unul dintre membrii familiei, îi spuse Steve.

— Dar *de ce?*

— Este vorba de o avere foarte mare, iar testamentul va fi validat în câteva zile.

— Şi ce legătura are asta cu mine? Tatăl meu nu m-a văzut niciodată. Oricum nu mi-ar fi lăsat nimic.

— De fapt, spuse Fitzgerald, dacă-ți putem dovedi identitatea, partea ta de avere se ridica la mai mult de un miliard de dolari.

Ea ramase fără grai. Când îşi regăsi vocea, spuse:

— Un miliard?

— Da. Dar altcineva urmăreşte să pună mâna pe aceşti bani. De aceea eşti în pericol.

— Înțeleg. Îi privi cuprinsă de panică. Ce să fac?

— Am să-ți spun eu ce să *nu* faci, zise Steve. Nu te întorci la hotel. Nu vreau să fii văzută până când nu aflăm ce se întâmplă.

— M-aş putea întoarce în Kansas până…

Fitzgerald spuse:

— Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne aici, Julia. O să găsim un loc în care să te ascunzi.

— Ar putea sta la mine acasă, sugeră Steve. Nimeni nu s-ar gândi s-o caute tocmai acolo.

Cei doi se întoarseră spre Julia. Ea ezită.

— Bine. Apoi spuse încet: Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat daca tata n-ar fi căzut de pe iaht.

— Nu cred că a căzut, îi spuse Steve. Cred că a fost împins.

***

Au luat liftul de serviciu până la garaj. Au plecat cu maşina lui Steve.

— N-aş vrea să te vadă nimeni, spuse Steve. Trebuie să stai ascunsă câteva zile. Ce-ai zice să mâncăm ceva?

Julia îl privi şi zâmbi.

— Se pare că mă hrăneşti tot timpul.

— Ştiu un restaurant plăcut, într-o casă veche pe Gloucester Street. Nu cred că vom fi văzuți de cineva.

L'Espalier era o casă elegantă, construită în secolul al XIX-lea, cu una dintre cele mai frumoase privelişti din Boston. Când Steve şi Julia intrară, fură întâmpinați de şeful de sală.

— Bună ziua. Poftiți pe aici, vă rog. Avem o masă pentru dumneavoastră chiar la fereastră.

— Dacă nu vă supărați, zise Steve, am prefera ceva lângă perete.

— Lângă perete?

— Da. E mai intim.

— Bineînțeles. Îi conduse spre o masă într-un colț. Vă trimit imediat ospătarul. Se uită cu atenție la Julia. Fața i se lumină brusc. Ah! Domnişoara Stanford. E o adevărată plăcere să vă servim. V-am văzut fotografia în ziar.

Julia îl privi pe Steve, neştiind ce să spună.

Steve exclamă:

— Dumnezeule! Am uitat copiii în maşina. Hai după ei! Se adresă apoi şefului de sală. Două Martini, foarte seci. Ne întoarcem imediat.

— Da, domnule.

— Ce facem? îl întrebă Julia.

— Plecăm de aici. Dacă anunță presa, am încurcat-o. Mergem în altă parte.

Au găsit un restaurant mic pe Dalton Street şi au făcut comanda. Steve stătea lângă ea, studiind-o.

— Cum te simți acum, că eşti celebră?

— Te rog, nu glumi cu asta. Mă simt îngrozitor.

— Ştiu, spuse el. Îmi pare rău. Îi plăcea să fie în compania ei. Se gândi la cât de nepoliticos fusese când se întâlniseră prima dată.

— Chiar crezi că sunt în pericol, domnule Sloane? îl întrebă Julia.

— Spune-mi Steve. Da, mă tem că eşti. Dar n-o să dureze prea mult. Până când va fi validat testamentul vom şti şi cine se află în spatele conspirației. Până atunci însă voi avea grijă să fii în siguranță.

— Mulțumesc.

Se uitau unul la altul, iar când ospătarul observă cum se priveau, hotărî să nu-i întrerupă.

***

În maşină, Steve o întrebă:

— Eşti pentru prima oara în Boston?

— Da. E un oraş interesant. Treceau pe lângă clădirea John Hancock. Steve îi arătă turnul.

— Vezi farul de colo?

— Da.

— Prevede vremea.

— Dar cum poate un far să…

— Mă bucur că ai întrebat. Când lumina este foarte albastră, înseamnă că este senin. Daca clipeşte, va fi timp noros. Lumina roşie înseamnă ploaie, iar când lumina roşie este intermitentă înseamnă că o să ningă.

Julia izbucni în râs. Ajunseră la Harvard Bridge. Steve încetini.

— Este podul care leagă Boston-ul de Cambridge. Are o

lungime exactă de trei sute şaizeci şi patru de Smoots şi o ureche.

Julia se întoarse şi îl privi mirată.

— Cum adică?

Steve zâmbi.

— E adevărat.

— Ce-i acela un Smoot?

— Un Smoot este unitatea de măsură care folosea trupul lui Oliver Reed Smoot, care avea un metru şaptezeci. Totul a început ca o glumă, dar când municipalitatea a reconstruit podul s-au menținut toate dimensiunile. Smoot-ul a devenit o unitate standard de măsură în anul 1958.

Ea râse.

— Incredibil!

Pe când treceau pe lângă monumentul de la Bunker Hill, Julia exclamă:

— Oh! Aici a avut loc bătălia de la Bunker Hill, nu-i aşa?

— Nu, spuse Steve.

— Ce vrei să spui?

— Bătălia de la Bunker Hill s-a purtat pe Breed's Hill.

Casa lui Steve, situata pe Newbury Street, avea două etaje şi era mobilată confortabil. Tablouri vesele atârnau pe pereți.

— Locuieşti singur? îl întrebă Julia.

— Da. Am o menajeră care vine de două ori pe săptămână. Am să-i spun să nu vină câteva zile. N-aş vrea să ştie cineva că eşti aici.

Julia îl privi pe Steve şi spuse cu căldură:

— Aş vrea să ştii că-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine.

— E plăcerea mea. Haide. Am să-ți arăt care este dormitorul tău.

O conduse sus, în camera de oaspeți.

— Asta este. Sper să te simți bine.

— Oh, e foarte frumoasă, spuse Julia.

— Am să cumpăr eu ceva de mâncare. De obicei iau masa în oraş.

— Aş putea… Se opri. Dacă stau să mă gândesc, mai bine nu. Colega mea de apartament spune că nu mă pricep deloc la gătit.

— Lasă, mă pricep eu, zise Steve. O să gătesc eu pentru amândoi. O privi şi spuse şoptit: De mult timp n-am mai gătit pentru cineva. *Linişteşte-te,* îşi spuse. *Ai luat-o razna.* Simte-te ca acasă. Aici, eşti în siguranță.

Ea zâmbi.

— Îți mulțumesc.

Coborâră amândoi. El începu să-i arate:

— Ai aici televizorul, radioul, un video, combina…

Sper să te simți bine.

— E minunat. Ar fi vrut să spună: *Exact aşa cum mă simt când sunt cu tine.*

— Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva, zise el stângaci.

— Nu mă mai pot gândi la nimic, zâmbi Julia.

— Mă întorc la birou. Am o mulțime de întrebări cărora trebuie să le găsesc răspunsul.

Ea îl conduse până la uşă.

— Steve?

— Da?

— Aş putea să o sun pe prietena mea? Trebuie să fie îngrijorată.

El clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să dai niciun telefon şi nici să părăseşti această casă. De asta s-ar putea să depindă viața ta.

Capitolul 28

— Sunt doctorul Westin. Înțelegi că această conversație va fi înregistrată?

— Da, doctore.

— Eşti mai calmă acum?

— Sunt calmă dar în acelaşi timp şi furioasă.

— De ce eşti furioasă?

— N-ar trebui să fiu aici. Nu sunt nebună. E o înscenare.

— Da? Şi cine a înscenat totul?

— Tyler Stanford.

— Judecătorul Tyler Stanford?

— Da.

— De ce?

— Pentru bani.

— Ai bani?

— Nu. Adică... aş fi putut să am. Mi-a promis un milion de dolari, bijuterii şi o haină de blană.

— Şi de ce să-ți fi promis judecătorul Stanford toate astea?

— Hai să începem cu începutul. Eu nu sunt Julia Stanford. Mă numesc Margo Posner.

— Dar când ai venit aici, pretindeai că eşti Julia Stanford.

— Uită asta. Nu sunt... Uite ce s-a întâmplat. Judecătorul Stanford m-a angajat să mă dau drept sora lui.

— De ce?

— Ca să-mi iau partea din averea familiei Stanford şi să i-o dau lui.

— Şi pentru asta ți-a promis un milion de dolari, o haină de blană şi nişte bijuterii?

— Nu mă credeți, nu-i aşa? Ei bine, vă pot dovedi. M-a dus la Rose Hill. Acolo locuiesc acum cei din familia Stanford. Vă pot descrie casa şi fiecare membru al

familiei.

— Îți dai seama că sunt nişte acuzații foarte serioase?

— Bineînțeles. Dar bănuiesc că nu veți lua nicio măsură pentru că el este judecător.

— Te înşeli. Te asigur că se va face o investigație foarte serioasă.

— Bine! Vreau ca ticălosul ăla să fie închis, aşa cum a făcut şi el cu mine. Vreau să ies de aici!

— Înțelegi că, în afară de mine, te vor examina alți doi colegi de-ai mei?

— N-au decât. Sunt la fel de sănătoasa ca şi voi.

— Doctorul Gifford va sosi aici după-amiază, şi vom hotărî cum să procedăm mai departe.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine. Nu pot să suport locul ăsta blestemat.

Când sora-şefă îi aduse lui Margo mâncarea, îi spuse:

— Am vorbit cu doctorul Gifford. Te va vedea peste o oră.

— Mulțumesc. Margo era pregătită. Avea de gând să le spună tot ce ştia chiar de la început. *Şi atunci,* se gândi Margo, *mă vor elibera şi-l vor închide pe el.* Gândul o mulțumea. *Voi fi liberă.* Apoi îşi spuse: *Liberă să fac ce? Voi fi aruncată iar în stradă. Dacă revin asupra condamnării şi mă bagă din nou la închisoare?*

Aruncă tava cu mâncare de perete. *Să-i ia naiba! Nu-mi pot face una ca asta! Ieri valoram un miliard de dolari iar astăzi… Stai! Stai!* Îi venise o idee. *Dumnezeule! Ce era să fac? Am dovedit deja că eu sunt Julia Stanford. Am martori. Întreaga familie l-a auzit pe Frank Timmons că amprentele mele dovedeau că eu sunt Julia Stanford. De ce să vreau să fiu Margo Posner când pot să fiu Julia Stanford? Nu-i de mirare că m-au închis aici. Cred că mi-am pierdut mințile.* Sună după sora-şefa.

Când aceasta veni, Margo spuse:

— Vreau să-l văd pe doctor chiar acum.

— Ştiu. Eşti programată la consultație…

— Acum. În clipa asta.

Sora-şefă o privi, apoi spuse:

— Calmează-te, îl chem imediat.

Zece minute mai târziu, doctorul Franz Gifford intră în camera lui Margo.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da. Zâmbi, parcă cerându-şi scuze. Mă tem că v-am jucat o farsă, doctore.

— Într-adevăr?

— Da. Mă simt foarte stânjenită. Adevărul este că eram foarte supărată pe fratele meu Tyler şi am vrut să-l pedepsesc. Mi-am dat seama că am greşit. Mi-a trecut. Vreau să mă întorc acasă la Rose Hill.

— Am văzut înregistrarea convorbirii tale de azi-dimineață. Spuneai că te numeşti Margo Posner şi că ți s-a întins o cursă.

Margo izbucni în râs.

— Am spus-o numai ca să-l supăr pe Tyler. Nu. Sunt Julia Stanford.

El o privi.

— Poți s-o dovedeşti?

Era momentul pe care-l aşteptase Margo.

— Oh, bineînțeles! zise ea triumfătoare. Chiar Tyler a dovedit-o. A angajat un detectiv particular pe nume Frank Timmons care a comparat amprentele mele cu cele de pe carnetul de conducere. Sunt identice. Nu încape nicio îndoială în privința asta.

— Detectivul Frank Timmons?

— Da, lucrează pentru procurorul din Chicago.

El o studie o clipă.

— Eşti absolut sigură? Nu eşti Margo Posner, ci Julia Stanford?

— Absolut.

— Iar acest detectiv, Frank Timmons, poate confirma?

Ea zâmbi.

— A şi făcut-o. Nu trebuie decât să sunați la biroul

procurorului.

Doctorul Gifford dădu din cap.

— Aşa am să fac.

În dimineața următoare, la ora zece, doctorul Gifford se reîntoarse în camera lui Margo însoțit de sora-şefă.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, doctore.

Îl privi nerăbdătoare.

— Ai vorbit cu Frank Timmons?

— Da. Sper că am înțeles bine. Toată povestea despre implicarea ta într-un soi de conspirație a fost o farsă?

— Da. Am susținut acest lucru pentru că voiam să-mi pedepsesc fratele. Dar totul este în regulă acum. Sunt gata să mă întorc acasă.

— Iar Frank Timmons poate dovedi că tu eşti Julia Stanford?

— Absolut.

Doctorul Gifford se întoarse spre sora-şefă şi dădu din cap. Ea făcu un semn cuiva. Un bărbat înalt şi subțire intră în încăpere. O privi pe Margo şi spuse:

— Sunt Frank Timmons. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu-l mai văzuse în viața ei.

Capitolul 29

Prezentarea de modă mergea bine. Manechinele se mişcau cu grație pe podium şi fiecare nouă creație stârnea ropote de aplauze. Fiecare loc din sală era ocupat şi multă lume stătea în picioare. În culise era mare vânzoleală, iar Kendall se întoarse să vadă ce se întâmplă. Doi polițişti în uniformă îşi croiră drum spre ea.

Inima lui Kendall începu să bată cu putere.

Unul dintre polițişti spuse:

— Sunteți Kendall Stanford Renaud?

— Da.

— Sunteți arestată pentru uciderea Marthei Ryan.

— Nu! strigă ea. N-am vrut! A fost un accident! Va rog! Va rog!...

***

Se trezi tremurând.

Coşmarul se repeta mereu. *Nu mai pot continua aşa,* se gândi Kendall. *Trebuie să fac ceva.*

Simțea nevoia să stea de vorbă cu Marc. Cu părere de rău, acesta se reîntorsese la New York.

— Mi-am neglijat slujba, draga mea.

— Înțeleg, Marc. Mă întorc şi eu în câteva zile. Trebuie să pregătesc spectacolul.

Kendall plecă la New York în acea dimineață, dar mai avea ceva de făcut înainte. O îngrijorase foarte tare discuția pe care o avusese cu Woody. *Dă vina pe biata Peggy.*

Kendall o găsi pe Peggy pe verandă.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

Kendall se aşează pe un scaun în fața ei.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Da?

Nu se simțea deloc în largul ei.

— Am avut o discuție cu Woody. Nu pare să se simtă prea bine. Crede… că tu eşti cea care îl aprovizionezi cu heroină.

— Ți-a spus el asta?

— Da.

— Ei bine, e adevărat.

Kendall o privi neîncrezătoare.

— Cum? Nu înțeleg. Mi-ai spus că vrei să-l ajuți să se lase de droguri. Iar tu, de fapt, îl îndemni să o facă.

— Chiar nu înțelegi, nu-i aşa? zise ea pe un ton amar. Ei bine, să-ți spun eu ceva, domnişoară designer faimos. Eram chelneriță când am rămas însărcinată cu Woody. Nu m-am aşteptat nicio clipă ca Woodrow Stanford să se însoare cu mine. Şi ştii de ce a făcut-o? Pentru sentimentul că era mai bun decât tatăl lui. Deci, Woody se însoară cu mine şi toată lumea mă tratează ca pe un gunoi. Când fratele meu Hoop a venit la nuntă, toți l-au tratat ca pe un nimeni.

— Peggy…

— Să-ți spun adevărul? Am rămas cu gura căscată când fratele tău mi-a spus că vrea să se însoare cu mine. Nici măcar nu ştiam dacă era copilul lui. Aş fi putut fi o soție bună pentru el, dar nimeni nu mi-a dat vreo şansa. Pentru ei eram tot o chelneriță. Nu am pierdut copilul, ci am făcut avort. M-am gândit că poate Woody va divorța, dar n-a făcut-o. Eram un simbol despre cât de mărinimos poate fi el. Să-ți spun ceva, doamnă. N-am nevoie de asta. Sunt la fel de bună ca tine sau ca oricine.

— L-ai iubit vreodată pe Woody?

Peggy ridică din umeri.

— Arăta bine şi era simpatic, dar a intervenit acel accident în timpul meciului de polo şi totul s-a schimbat. Cei de la spital i-au dat droguri şi când a ieşit, toată lumea s-a aşteptat ca el să înceteze. Într-o noapte, când avea dureri, i-am spus: ştiu eu de ce ai nevoie. Iar apoi,

de fiecare dată când avea dureri, eu îi eram lângă el. Curând, a început să aibă nevoie de droguri şi atunci când nu avea dureri. Prin fratele meu, am reuşit să obțin heroina de care aveam nevoie. L-am făcut pe Woody să mă roage. Câteodată îi spuneam că nu mai am numai ca să-l vad plângând – oh, cât de multă nevoie avea atunci domnul Woodrow Stanford de mine! Nu mai era deloc măreț! Îl făceam să mă lovească. El se simțea vinovat pentru ce făcuse şi se târa în genunchi la mine, implorându-mă. Înțelegi, când Woody nu lua droguri, eu nu însemnam nimic. Dar acum, eu dețin controlul. O fi el un Stanford, iar eu numai o chelneriță, dar puterea este în mâinile mele.

Kendall o privea înmărmurită.

— A încercat să se lase, e adevărat. Când situația i s-a înrăutățit, prietenii l-au internat într-o clinică de dezintoxicare, iar eu îl vizitam, privind cum marele Stanford trecea prin agoniile iadului. Iar de fiecare dată când ieşea, îl aşteptam cu leacul pe care-l ştiam numai noi.

— Eşti un monstru, zise Kendall. Vreau să pleci imediat de aici.

— De-abia aştept. Rânji. Dar n-am să plec cu mâna goală. Cât primesc din moştenire?

— Oricum va fi prea mult. Acum pleacă de aici.

— Bine. Adăugă pe un ton afectat: Am să-l pun pe avocatul meu să-l sune pe al vostru.

— Chiar pleacă?

— Da.

— Asta înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, Woody. Crezi că vei rezista?

El o privi pe sora lui şi zâmbi.

— Cred că da. Da.

— Sunt sigură.

El oftă adânc.

— Îți mulțumesc, Kendall. N-aş fi avut niciodată

curajul să mă descotorosesc de ea.

— La ce sunt bune surorile? zise ea, zâmbind.

În aceeaşi zi, Kendall plecă la New York. Prezentarea de modă urma să aibă loc într-o săptămână.

Kendall Stanford Designs era situată pe Seventh Avenue, în aceeaşi clădire cu Bill Blass şi Oscar de la Renta. Următorul ei spectacol urma să aibă loc la *Bryant Park,* care putea adăposti o mie de oameni.

Când Kendall sosi la birou, Nadine spuse:

— Am veşti bune. S-au vândut toate biletele.

— Îți mulțumesc, spuse Kendall absentă. Mintea îi era la altceva.

— Apropo, ai o scrisoare cu marca *urgent* pe birou.

Cuvintele o străpunseră ca un cuțit. Privi plicul. Fusese trimis de către *Asociația de protecție a animalelor sălbatice* cu sediul în Park Avenue 3000, New York. Privi scrisoarea timp îndelungat. Adresa era falsă. O deschise cu degete tremurătoare.

Dragă doamnă Renaud,

Bancherul meu mă informează că nu a primit încă milionul de dolari cerut. Din cauza întârzierii, suntem nevoiți să vă anunțăm că suma a crescut la cinci milioane. Dacă veți efectua această plată, vă promitem să nu vă mai deranjam niciodată. Aveți cincisprezece zile să depuneți banii în cont. Dacă n-o veți face, vom informa autoritățile.

Scrisoarea nu era semnată.

Kendall se simți cuprinsă de panică. O citi iar şi iar. *Cinci milioane de dolari! Imposibil,* se gândi ea. *N-am cum să strâng atâția bani aşa de repede. Ce proastă am fost!*

Când Marc se întoarse seara acasă, Kendall îi arătă scrisoarea.

— Cinci milioane de dolari! explodă el. Ridicol! Cine

cred oare că eşti?

— Ştiu bine cine sunt, spuse Kendall. Asta e problema. Trebuie să fac rost repede de bani. Dar cum?

— Nu ştiu… Bănuiesc că ai putea lua împrumut de la vreo bancă, în contul moştenirii, dar nu-mi place ideea ca…

— Marc, e vorba de viața mea. De viețile *noastre.* Am să mă interesez cum pot obține împrumutul.

George Meriwether era vicepreşedintele băncii *New York Union.* Avea cam patruzeci de ani şi fusese la început un simplu funcționar. Era un om ambițios. *Într-o bună zi, voi face parte din consiliul director,* se gândi el, *iar apoi… cine ştie?* Fu trezit din reverie de către secretară.

— Domnişoara Kendall Stanford vrea să vă vorbească.

El simți un frison de plăcere. Era clienta lor de când îşi pornise afacerea, însă acum era una dintre cele mai bogate femei din lume.

— Pofteşte-o înăuntru, îi spuse Meriwether secretarei.

Când Kendall intră în birou, Meriwether se ridică şi o întâmpină cu un zâmbet şi o strângere de mână.

— Mă bucur să vă văd, spuse el. Luați loc. Doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc, spuse Kendall.

— Vreau să vă prezint condoleanțe pentru moartea tatălui, zise el cu o voce gravă.

— Mulțumesc.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Ştia ce avea să spună. Urma să-i încredințeze lui banii să-i investească…

— Vreau să împrumut nişte bani.

El clipi.

— Poftim?

— Am nevoie de cinci milioane de dolari.

El gândi rapid. *Dacă ar fi să ne luăm după ziare, partea ei de moştenire se ridică la peste un miliard de dolari. Chiar şi după ce-şi plăteşte toate taxele…*

Zâmbi.

— Nu cred să existe vreo problemă. Aţi fost întotdeauna clienta mea preferată. Ce garanţie oferiţi?

— Îl voi moşteni pe tatăl meu.

El dădu din cap.

— Da, am citit în ziare.

— Aş vrea să împrumut banii în contul părţii mele de moştenire.

— Înţeleg. Testamentul a fost validat deja?

— Nu. Dar va fi curând.

— Bine. Se aplecă spre ea. Va trebui să vedem o copie a testamentului.

— Pot aranja.

— Şi va trebui să ştim la cât se ridică partea dumneavoastră de moştenire.

— Nu ştiu suma exactă, zise Kendall.

— Legile bancare sunt foarte stricte, să ştiţi. Validarea testamentului poate dura. Poate ar fi mai bine să veniţi după aceea şi…

— Am nevoie de bani acum, spuse Kendall disperată. Îi venea să ţipe.

— Oh, Doamne. Bineînţeles că aş fi vrut să vă pot fi de folos. Ridică braţele într-un gest de neputinţă. Dar, din nefericire nu se poate până când…

Kendall se ridică.

— Mulţumesc.

— De îndată ce…

Plecase.

Când Kendall se întoarse la birou, Nadine îi spuse fericită:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

N-avea chef s-o asculte pe Nadine.

— Ce s-a întâmplat?

— Soţul meu m-a sunat acum câteva minute. Va fi transferat la Paris. Plec.

— Pleci la Paris?

— Da. Nu e minunat. Îmi pare rău să te părăsesc, dar

nu-ți face probleme. Ținem legătura.

Deci Nadine era. Dar n-avea cum s-o dovedească. Mai întâi haina de blană şi acum plecarea la Paris. Cu cinci milioane de dolari îşi poate permite să trăiască oriunde în lume. Cum să procedez? Dacă-i spun că ştiu o să nege. Poate că o să-mi ceară mai mult. Marc trebuie să ştie ce e de făcut.

— Nadine…

Unul dintre asistenții ei intră.

— Kendall! Trebuie să discutăm despre colecție. Nu cred că avem suficiente modele pentru…

Kendall nu mai putea suporta.

— Scuză-mă. Nu mă simt bine. Plec acasă.

El o privi uimit.

— Dar aveam…

— Îmi pare rău.

Apartamentul era gol. Marc avea de lucru până târziu. Kendall privi în jur la toate lucrurile frumoase din încăpere şi se gândi: *N-or să se oprească până când n-or să-mi ia totul. Marc avea dreptate. Ar fi trebuit să mă duc la poliție atunci. Trebuie să mărturisesc. Acum cât mai am curaj.* Se gândi la tot ce avea să se întâmple cu ea, cu Marc şi cu restul familiei. Aveau să urmeze articole în ziare, un proces şi probabil condamnarea. Însemna sfârşitul carierei ei. *Nu mai pot continua aşa,* îşi zise ea. *Am să înnebunesc.*

Se ridică şi intră în biroul lui Marc. Îşi aminti că avea o maşină de scris pe unul din rafturile dulapului. O aşează pe masă. Introduse o foaie de hârtie şi începu să scrie:

Daca vă interesează,

Mă numesc Kendall

Se opri. Litera E era spartă.

Capitolul 30

— De ce, Marc? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— A fost vina ta.

— Nu! Doar ți-am spus. A fost un accident…

— Nu vorbeam despre accident. Ci despre tine. Soția aflată în culmea succesului, care este prea ocupată ca să-şi găsească timp şi pentru soțul ei.

Parcă i-ar fi dat o palmă.

— Nu-i adevărat. Eu…

— Nu te-ai gândit decât la tine, Kendall. Oriunde mergeam, tu erai starul. Mă cărai după tine ca pe un cățel.

— Nu e drept, spuse ea.

— Nu? Te plimbi în jurul lumii, asişti la toate prezentările de modă, numai ca să-ți vezi fotografia în ziare, iar eu stau aici singur, aşteptând să te întorci. Crezi că-mi place să fiu „domnul Kendall”? Voiam o soție. Dar nu-ți face griji, draga mea Kendall. M-am consolat cu alte femei în timp ce tu erai plecată.

Ea era roşie ca focul.

— Erau femei adevărate, din carne şi oase, care aveau timp şi pentru mine.

— Ajunge! strigă Kendall.

— Când mi-ai povestit despre accident, mi-am dat seama că găsisem calea de a scăpa de tine. Vrei să ştii ceva, draga mea? Mi-a făcut plăcere să te privesc chinuindu-te când citeai acele scrisori. M-am simțit răsplătit pentru toate umilințele pe care le-am îndurat.

— Destul! Fă-ți bagajele şi pleacă de aici. Nu vreau să te mai vad niciodată.

Marc râse forțat.

— Nicio şansa. Apropo, tot mai intenționezi să te duci la poliție?

— Ieşi afara, zise Kendall. *Acum!*

— Plec. Cred c-am să mă reîntorc la Paris. Şi, draga

mea, n-am să spun nimănui. Eşti în siguranță.

O oră mai târziu, plecase.

A doua zi dimineață la ora nouă, Kendall îl sună pe Steve Sloane.

— Bună dimineața, doamnă Renaud. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă reîntorc după-amiază la Boston, zise Kendall. Vreau să vă fac o mărturisire.

Stătea în fața lui Steve palidă şi încordată. Nu ştia de unde să înceapă.

— Ați spus că vreți să faceți o mărturisire, îi reaminti Steve.

— Da. Am… ucis pe cineva. Începu să plângă. A fost un accident. Am fugit… şi am lăsat-o acolo.

— Haideți să începem cu începutul, zise Steve.

O jumătate de oră mai târziu, Steve privea pe fereastră, gândindu-se la ce auzise.

— Vreți să mergeți la poliție?

— Da. Ar fi trebuit să o fac de la început. Nu-mi mai pasă ce se va întâmpla cu mine.

— De vreme ce vă predați de bună voie şi dat fiind faptul că e vorba de un accident, cred că judecătorul va fi indulgent.

Ea încerca să-şi mențină stăpânirea de sine.

— Vreau să se termine totul odată.

— Şi soțul dumneavoastră?

— Ce-i cu el?

— Şantajul se pedepseşte prin lege. Aveți numărul contului din Elveția. Nu trebuie decât să faceți o plângere şi…

— Nu, zise ea hotărâta. Nu vreau să mai am de-a face cu el. Să-şi vadă de viața lui aşa cum şi eu am să-mi văd de a mea.

Steve dădu din cap.

— Cum spuneți. Am să vă conduc la poliție. S-ar putea să trebuiască să vă petreceți noaptea acolo, dar am să vă scot pe cauțiune cât am să pot de repede.

Kendall zâmbi cu tristețe.

— Acum pot să fac ce n-am mai făcut niciodată.

— Ce anume?

— Să desenez o rochie în dungi verticale.

În aceeaşi seară, când ajunse acasă, Steve îi povesti Juliei ce se întâmplase.

Ea era îngrozită.

— Propriul ei soț o şantaja? Îngrozitor. Îl privi lung. Cred că este minunat să-ți petreci viața ajutând oamenii aflați în necaz.

Steve o privi şi se gândi. *Eu sunt cel care a dat de necazuri.*

Steve Sloane se trezi în aroma de cafea proaspătă şi miros de şuncă prăjită. Se ridică din pat, uimit. *Să fi venit menajera?* Doar îi spusese să nu vină. Îşi puse halatul şi papucii şi intră în bucătărie.

Julia era acolo şi pregătea micul dejun.

— Bună dimineața, zise ea veselă. Cum îți place omleta?

— Pai… arsă.

— Perfect. Omleta arsă este specialitatea mea. De fapt, este singura mea specialitate. Ți-am spus, sunt o bucătăreasă cumplită.

El zâmbi.

— Nu vei mai fi nevoită să găteşti. Dacă ai vrea, ți-ai putea angaja o sută de bucătari.

— Chiar voi moşteni atât de mulți bani, Steve?

— Da. Partea ta de moştenire se ridică la peste un miliard de dolari.

— Un miliard? Nu-mi vine să cred!

— E adevărat.

— Nu ştiu ce să spun.

— Atunci pot să spun eu ceva?

— Bineînțeles.

— S-au ars ouăle.

— Oh! Îmi pare rău. Am să fac altele.

— Nu te obosi. Şunca arsă e suficientă.

Ea râse.

— Îmi pare rău.

Steve se îndreptă spre bufet şi scoase o pungă de fulgi de cereale.

— Ce-ai zice de un mic dejun rece?

— Perfect.

El turnă fulgii în două castroane, scoase laptele din frigider şi se aşeză la masa din bucătărie.

— N-ai pe cineva care să-ți gătească? îi întrebă Julia.

— Adică mă întrebi dacă sunt încurcat cu cineva?

Ea roşi.

— Ceva în genul asta.

— Nu. Am avut pe cineva timp de doi ani, dar n-a mers.

— Îmi pare rău.

— Dar tu? o întrebă Steve.

Ea se gândi la Henry Wesson.

— Nu cred.

El o privi curios.

— Nu eşti sigură?

— E greu de explicat. Unul din noi voia să se căsătorească, iar celalalt nu, zise ea cu tact.

— Înțeleg. Când totul se va termina, te întorci în Kansas?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Mă simt ciudat aici. Mama îmi vorbea adesea despre Boston. S-a născut aici şi iubea oraşul. Într-un fel, e ca şi cum m-aş întoarce acasă. Aş fi vrut să-l fi putut cunoaşte pe tata.

Nu, se gândi Steve.

— Tu l-ai cunoscut?

— Nu. Nu discuta decât cu Simon Fitzgerald.

Au stat de vorbă mai mult de o oră, ca doi prieteni. Steve îi povesti Juliei ce se întâmplase – sosirea străinei care se dăduse drept Julia Stanford, mormântul gol şi dispariția lui Dmitri Kaminsky.

— Este incredibil! zise Julia. Cine să se ascundă în spatele acestor lucruri?

— Nu ştiu, dar încerc să aflu, o asigură Steve. Până atunci însă, vei fi în siguranță aici.

Ea zâmbi şi spuse:

— Mă simt în siguranță. Îți mulțumesc.

El începu să spună ceva, apoi se opri. Se uită la ceas.

— Ar trebui să mă îmbrac şi să plec la birou. Am multe de făcut.

Steve se întâlni cu Fitzgerald.

— Ai făcut vreun progres?

Steve clătină din cap.

— Cel care a plănuit asta e un geniu. Încerc să-l localizez pe Dmitri Kaminsky. Din Corsica a plecat la Paris şi apoi a luat avionul spre Australia. Am luat legătura cu poliția din Sidney. Au fost foarte surprinşi auzind că Dmitri Kaminsky este în Australia. Au primit o circulară de la Interpol şi acum îl caută. Cred că Harry Stanford şi-a semnat singur condamnarea la moarte atunci când a telefonat aici, spunând că vrea să-şi schimbe testamentul. Cineva s-a hotărât să-l oprească. Singurul martor al celor întâmplate în noaptea aceea este Dmitri Kaminsky. Când îl vom găsi vom afla mai multe amănunte.

— Mă întreb dacă ar trebui să implicăm şi poliția noastră, sugeră Fitzgerald.

Steve clătină din cap.

— Tot ce ştim până acum este pur circumstanțial, Simon. Singurul delict pe care-l putem dovedi este faptul că cineva a dezgropat un cadavru – şi n-avem de unde să ştim cine a făcut-o.

— Ce se mai aude cu detectivul pe care l-au angajat,

cel care a verificat amprentele?

— Frank Timmons. I-am lăsat până acum trei mesaje. Daca nu mă caută până la ora şase, plec la Chicago. Cred că este implicat şi el în toată povestea asta.

— Ce crezi că avea să se întâmple cu partea de moştenire pe care urma să o primească impostoarea?

— Cred că cel care a plănuit toate astea a obligat-o să i-o încredinţeze lui, folosind nişte companii fantomă. Sunt convins că este vorba de un membru al familiei… Cred că o putem şterge pe Kendall de pe lista suspecților. Îi povesti lui Fitzgerald despre discuția pe care o avusese cu ea. Dacă ar fi fost în spatele acestor lucruri n-ar fi făcut vreo mărturisire, cel puțin nu acum. Ar fi aşteptat să între în posesia banilor. Şi cred că-l putem elimina şi pe Marc. E un şantajist mărunt. Nu este în stare să pună la cale aşa ceva.

— Şi ceilalți?

— Judecătorul Stanford. Am vorbit cu un prieten de-al meu care este avocat în Chicago. Mi-a spus că se bucura de mult respect. Tocmai a fost numit judecător-şef. Şi mai am un argument în favoarea lui: El este cel care a insistat să se facă testul ADN. Cred că bănuia că femeia era o impostoare. Woody este cel care mi-a atras atenția. Sunt mai mult ca sigur că se droghează, iar asta e un obicei costisitor. M-am interesat şi de soția lui, Peggy. Nu e suficient de deşteaptă pentru un asemenea complot. Se zvoneşte însă că are un frate, care face afaceri dubioase. Am să-l verific.

Steve îşi chemă secretara.

— Fă-mi te rog legătura cu locotenentul Michael Kennedy, de la poliția din Boston.

Câteva minute mai târziu, ea îl anunță pe Steve prin interfon:

— Locotenentul Kennedy, pe linia doi.

Steve ridică receptorul.

— Sunt Steve Sloane, de la *Renquist, Renquist & Fitzgerald.* Încercăm să găsim o persoană care are

legătură cu Harry Stanford.

— Vă ajut cu plăcere.

— Ați putea să verificați la poliția din New York dacă au vreun dosar despre fratele doamnei Peggy Stanford. Îl cheamă Hoop Malkovich. Lucrează la o brutărie în Bronx.

— Nicio problemă. Vă sun eu când aflu ceva.

— Mulțumesc.

După prânz, Simon Fitzgerald s-a oprit la biroul lui Steve.

— Cum mai merge investigația?

— Prea încet pentru gustul meu. Cel care a plănuit toate astea şi-a acoperit forte bine urmele.

— Ce mai face Julia?

Steve zâmbi.

— E minunată.

Ceva în vocea lui îl făcu pe Simon Fitzgerald să se uite mai atent la el.

— E o tânără foarte atrăgătoare.

— Ştiu, zise Steve visător. Ştiu.

O oră mai târziu primi un telefon din Australia.

— Domnule Sloane?

— Da.

— Aici inspectorul-şef McPhearson din Sidney.

— Da, domnule inspector-şef.

— L-am găsit pe omul dumneavoastră.

— Minunat. Dacă ați putea să-l extrădați imediat ca să-l aducem…

— Nu mai e nicio grabă. Dmitri Kaminsky e mort.

— Cum?

— I-am găsit cadavrul. Degetele i-au fost tăiate şi a fost împuşcat de mai multe ori.

Ruşii au un fel al lor de a te omori. Mai întâi îți taie degetele, apoi te lasă să sângerezi, şi de-abia la sfârşit te împuşcă.

— Înțeleg. Mulțumesc, domnule inspector.

Ajunsese într-un punct mort. Steve se uita gânditor pe pereți. Nu mai avea nicio pistă. Își dădu seama cât de mult contase pe mărturia lui Dmitri Kaminsky.

Secretara lui Steve îi întrerupse şirul gândurilor.

— Va caută domnul Timmons, pe linia trei.

Steve se uită la ceas. Era 5:55. Ridică receptorul.

— Domnul Timmons?

— Da. Îmi pare rău că nu v-am putut căuta mai devreme. Am lipsit din oraş în ultimele două zile. Cu ce vă pot fi de folos?

Cu multe, se gândi Steve. *Ai putea de exemplu să-mi spui cum ai falsificat acele amprente.* Își alese cu grijă cuvintele.

— E vorba de Julia Stanford. De curând, când ați fost la Boston, i-ați verificat amprentele şi…

— Domnule Sloane…

— Da?

— N-am fost niciodată la Boston.

— Dar din registrele hotelului *Holiday Inn* reiese că…

— Cineva s-a folosit de numele meu.

Steve îl asculta uimit. Acum chiar că ajunsese la un punct mort.

— Bănuiți cumva cine?

— E foarte ciudat, domnule Sloane. O femeie pretinde că am fost la Boston şi că aş putea confirma că ea este Julia Stanford. Dar n-am văzut-o în viața mea.

Steve se simți însuflețit de speranță.

— Ştiți cumva cine este?

— Da. Se numeşte Margo Posner.

— Şi unde o pot găsi?

— La clinica de boli mentale *Reed* din Chicago.

— Mulțumesc. Vă rămân dator.

— Ținem legătura. Aş vrea şi eu să ştiu despre ce e vorba. Nu-mi place ca anumiți indivizi să se dea drept mine.

— Bine. Puse jos receptorul. Margo Posner.

***

Când Steve ajunse acasă în acea seara, Julia îi ieşi în întâmpinare.

— Am pregătit masa, îi spuse ea. De fapt, n-am pregătit eu. Îți place mâncarea chinezească?

El zâmbi.

— Mă înnebunesc după ea.

— E foarte bine. Am comandat opt porții.

Când Steve intră în sufragerie, masa era aranjată cu flori şi lumânări.

— Ai vreo veste? îl întrebă Julia.

Steve spuse prevăzător:

— S-ar putea să fi descoperit un indiciu. Am aflat numele femeii care pare să fie implicată în complot. Plec mâine dimineața la Chicago să stau de vorba cu ea. Am sentimentul că mâine vom şti toate răspunsurile.

— Minunat! zise Julia încântată. Am să fiu atât de fericită când totul se va sfârşi.

— Şi eu, îi spuse Steve. *Aşa să fie oare? Atunci va fi cu adevărat o Stanford – şi drumurile noastre se vor desparți.*

Cina a durat două ore, dar niciunul din ei nu ştia prea bine ce mânca. Au discutat despre toate şi nimic, ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna, despre trecut şi prezent, evitând cu grijă viitorul. *Nu avem niciun viitor împreună,* se gândi Steve, nefericit.

La sfârşit Steve spuse:

— Ar fi bine să mergem să ne culcăm.

Ea ridica o sprinceană întrebătoare şi izbucniră amândoi în râs.

— Voiam să spun…

— Ştiu. Noapte bună, Steve.

— Noapte bună, Julia.

Capitolul 31

Devreme, în dimineața următoare, Steve se îmbarcă în avionul spre Chicago. De la aeroportul *O'Hare* luă un taxi.

— Încotro? întrebă şoferul.

— Clinica de boli mentale *Reed.*

Şoferul se întoarse şi se uită la Steve.

— Te simți bine?

— Da. De ce?

— Întrebam şi eu aşa.

Ajuns la clinică, Steve se apropie de paznicul în uniformă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea s-o văd pe Margo Posner.

— E angajată aici?

Nu se gândise la asta.

— Nu ştiu sigur.

Paznicul îl privi mai atent.

— Nu ştiți sigur?

— Tot ce ştiu este că e aici.

Paznicul trase un sertar de unde scoase o listă de nume. După câteva clipe spuse:

— Nu lucrează aici. Să fie pacientă?

— Nu ştiu. E posibil.

Paznicul îl mai privi o dată apoi trase un alt sertar.

— Posner. Margo.

— Da. Era surprins. E internată aici?

— Da. Sunteți ruda cu ea?

— Nu…

— Atunci, mă tem că n-o puteți vedea.

— *Trebuie* s-o vad, spuse Steve. E foarte important.

— Îmi pare rău. Avem ordine stricte. Vizitele sunt interzise.

— Cine e şeful aici? întrebă Steve.

— Eu.

— Vreau să spun şeful spitalului.

— Doctorul Kingsley.

— Aş vrea să-l văd.

— Bine. Paznicul ridică receptorul şi forma un număr. Domnule doctor Kingsley, aici este Joe, de la poartă. Cineva vrea să vă vadă. Se uită spre Steve. Cum vă numiți?

— Steve Sloane. Sunt avocat.

— Steve Sloane. E avocat… Bine. Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Steve. Va veni imediat cineva să vă conducă la biroul domnului doctor.

Doctorul Gary Kingsley era un bărbat la vreo cincizeci de ani, dar arăta mult mai bătrân.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Sloane?

— Vreau să văd o pacientă de-a dumneavoastră. Margo Posner.

— Ah. Da. Un caz interesant. Sunteți rudă cu ea?

— Nu. Dar investighez o posibilă crimă. De aceea este foarte important să vorbesc cu ea.

— Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta.

— Dar trebuie, zise Steve. Este…

— Domnule Sloane. Nu v-aş putea ajuta nici dacă aş vrea.

— De ce nu?

— Margo Posner este izolată, în cămaşă de forță. Atacă pe oricine se apropie de ea. Azi-dimineață a încercat să omoare o soră şi doi doctori, într-o criză de furie.

— *Cum?*

— Îşi schimbă mereu identitatea şi îl strigă când pe fratele ei Tyler când pe membrii echipajului iahtului ei. Singurul mod prin care am putut s-o liniştim a fost să-i dăm sedative puternice.

— Oh. Dumnezeule! zise Steve. Aveți idee când îşi va reveni?

Doctor Kingsley clătină din cap.

— Este sub observație strictă. Poate că în timp se va calma. Până atunci însă…

Capitolul 32

La ora şase dimineața, o patrulă a portului îşi făcea rondul pe Charles River când unul dintre polițiştii de pe punte zări un obiect care plutea în apă în fața lor.

— Pare să fie un buştean. Să-l ridicam înainte de a lovi vreun vas.

Buşteanul se dovedi a fi un cadavru şi, spre mirarea tuturor, era îmbălsămat.

Polițistul se holbă la el şi spuse:

— Cum naiba de-a ajuns un corp îmbălsămat în Charles River?

Locotenentul Michael Kennedy tocmai discuta cu procurorul.

— Sunteți sigur?

— Absolut. E Harry Stanford. Chiar eu l-am îmbălsămat. După câteva zile am primit un ordin de deshumare şi când am dezgropat coşciugul… Continuarea o ştiți, doar am anunțat poliția.

— Cine a cerut să fie deshumat?

— Familia. Eu am discutat cu avocatul lor, Simon Fitzgerald.

— Cred că va trebui să stau de vorba cu domnul Fitzgerald.

Când Steve se întoarse la Boston, se duse direct la biroul lui Simon Fitzgerald.

— Pari înfrânt, zise acesta.

— Aşa este. Totul s-a năruit. Aveam trei piste: Dmitri Kaminsky, Frank Timmons şi Margo Posner. Ei bine, Kaminsky e mort, altcineva s-a dat drept Timmons, iar Margo Posner este internată într-un azil. Nu mai pot…

Se auzi vocea secretarei lui Fitzgerald:

— A venit locotenentul Kennedy. Vrea să vă vorbească, domnule Fitzgerald.

— Pofteşte-l înăuntru.

Michael Kennedy era un bărbat aspru, care văzuse multe la viața lui.

— Domnul Fitzgerald?

— Da. Iar el este asociatul meu, Steve Sloane. Cred că ați discutat cu el la telefon. Luați loc. Cu ce vă putem fi de folos?

— Am descoperit cadavrul lui Harry Stanford.

— *Cum? Unde?*

— Plutea pe Charles River. Dumneavoastră ați cerut să fie deshumat, nu-i aşa?

— Da.

— Pot să întreb de ce?

Şi Fitzgerald îi povesti. Când acesta termină, Kennedy spuse:

— N-aveți nici cea mai mică idee cine este cel care s-a dat drept detectivul Timmons?

— Nu. Am vorbit chiar cu Timmons. Nici el nu ştie.

Kennedy oftă.

— E din ce în ce mai curios.

— Unde este acum cadavrul lui Harry Stanford? întrebă Steve.

— Pentru moment este la morgă. Sper să nu mai dispară iar.

— Şi eu, zise Steve. Îl vom chema pe Perry Winger să-i facă Juliei un test ADN.

Când Steve l-a sunat pe Tyler să-i spună că descoperiseră cadavrul tatălui sau, acesta a fost şocat.

— Îngrozitor, zise el. Cine să fi făcut aşa ceva?

— Asta şi încercăm să descoperim, îi spuse Steve.

Tyler era furios. *Idiotul ăla incompetent de Baker! O să-mi plătească pentru asta. Trebuie să rezolv repede şi problema asta. Înainte să-mi scape de sub control.*

— Domnule Sloane, după cum cred că ați aflat, tocmai am fost numit judecător-şef. Am un program foarte încărcat şi sunt presat să mă întorc. Nu mai pot amâna

prea mult. V-aş fi recunoscător dacă ați face ceva să urgentați validarea testamentului.

— M-am ocupat chiar azi-dimineață de asta, îi spuse Steve. Totul va fi încheiat în cel mult trei zile.

— Perfect. Să mă țineți, va rog, la curent.

— Bineînțeles.

***

Steve era în biroul lui şi revedea evenimentele ultimilor săptămâni. Îşi aduse aminte de discuția pe care o avusese cu inspectorul-şef McPhearson.

I-am găsit cadavrul. Degetele i-au fost tăiate şi a fost împuşcat de mai multe ori.

O clipă, îşi zise Sloane. *Nu mi-a spus totuşi ceva.* Ridică receptorul şi suna din nou în Australia.

— Aici inspectorul-şef McPhearson.

— Sunt Steve Sloane. Am uitat să vă întreb ceva. Când ați găsit cadavrul lui Dmitri Kaminsky, avea acte la el?... Înțeleg... Perfect. Mulțumesc foarte mult.

Când Steve termină convorbirea, auzi vocea secretarei la interfon.

— Locotenentul Kennedy aşteaptă pe linia doi.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptați. Eram într-o convorbire transoceanică.

— Poliția din New York mi-a furnizat câteva informații interesante despre Hoop Malkovich.

— Vă ascult.

— Poliția crede că brutăria la care lucrează este de fapt un paravan pentru afaceri cu droguri. Este însă foarte inteligent. N-au reuşit încă să-l prindă.

— Altceva? întrebă Steve.

— Se pare că afacerea are legături cu mafioții francezi din Marsilia. Dacă aflu altceva, am să vă sun imediat.

— Mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor.

Steve lăsă jos receptorul şi ieşi pe uşă.

Când Steve ajunse acasă, strigă:

— Julia?

Niciun răspuns. Intră în panică.

— Julia! *A fost răpită sau omorâtă,* se gândi el, îngrijorat.

Julia apăru în capul scărilor.

— Steve?

El răsuflă uşurat.

— Credeam… Pălise.

— Te simți bine?

— Da.

Ea coborî treptele.

— Cum au decurs lucrurile la Chicago? Bine?

El clătină din cap.

— Mă tem că nu. Îi povesti ce se întâmplase. Joi se va citi testamentul, Julia. De astăzi în trei zile. Cel care este în spatele acestui complot va trebui să scape de tine până atunci, altfel planul lui nu mai valorează nimic.

— Înțeleg. Bănuieşti cumva cine poate fi?

— De fapt… Sună telefonul. Scuză-mă. Ridică receptorul. Alo?

— Sunt doctorul Tichner din Florida. Îmi pare rău că nu v-am căutat mai devreme, dar am fost plecat.

— Vă mulțumesc că mi-ați telefonat, domnule Tichner. Firma noastră se ocupa cu testamentul lui Harry Stanford.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— V-am sunat în legătură cu Woodrow Stanford. Am înțeles că este pacientul dumneavoastră.

— Da.

— Are o problemă cu drogurile, doctore?

— Domnule Sloane, nu pot discuta despre pacienții mei.

— Înțeleg. Dar nu vă întreb din curiozitate. Este foarte important…

— Mă tem că nu pot.

— Dar *dumneavoastră* l-ați internat la clinica din

Jupiter, nu-i aşa?

Doctorul ezită.

— Da. Este consemnat şi în dosarul lui.

— Mulțumesc, doctore. Atâta voiam să ştiu.

Steve lăsă jos receptorul şi ramase o clipa pe gânduri.

— De necrezut!

— Ce anume? îl întrebă Julia.

— Stai jos.

O jumătate de oră mai târziu, Steve era la volanul maşinii lui şi se îndrepta spre Rose Hill. Înțelesese, în sfârşit, regulile jocului. *Este strălucit. Aproape că ar fi mers. Şi chiar ar fi reuşit dacă i se întâmpla ceva lui Julia,* se gândi Steve.

Îi deschise Clark.

— Buna seara, domnule Sloane.

— Buna seara, Clark. Judecătorul Stanford e acasă?

— E în bibliotecă. Am să-l anunț că ați venit.

— Mulțumesc.

Un minut mai târziu, valetul se întoarse.

— Domnul judecător vă primeşte acum.

— Mulțumesc. Intră în bibliotecă.

Tyler stătea în fața unei table de şah. Îl privi pe Steve.

— Ați vrut să mă vedeți?

— Da. Cred că tânăra care a venit să vă vadă cu câteva zile în urmă este adevărata Julia. Cealaltă femeie a fost o impostoare.

— Dar nu e posibil.

— Mă tem că e adevărat. L-am descoperit pe cel care se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri.

Urma o clipa de tăcere. Apoi Tyler spuse încet:

— Da?

— Da. Mă tem că veți fi şocat. Este vorba de fratele dumneavoastră, Woody.

Tyler îl privi uimit pe Steve.

— Vreți să spuneți că Woody este responsabil pentru cele întâmplate?

— Da.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, dar totul se potriveşte. Am discutat cu doctorul lui din Hobe Sound. Ştiați că fratele dumneavoastră se droghează?

— Bănuiam ceva.

— Drogurile sunt scumpe. Woody nu lucrează. Are nevoie de bani, deci îşi doreşte o parte mai mare din moştenire. El este cel care a angajat-o pe falsa Julia. Însă când dumneavoastră ați cerut testul ADN, a intrat în panică, pentru că nu-şi putea permite să rişte.

— Asta mi-a atras atenția. Bănuiesc că a trimis pe cineva în Kansas s-o omoare pe adevărata Julia. Ştiați că Peggy are un frate care lucrează pentru mafie? Atâta timp cât adevărata Julia este în viață şi pe-aici se învârt două Julia, planul său nu poate da roade.

— Sunteți sigur?

— Absolut. Şi mai e ceva.

— Da?

— Nu cred că tatăl dumneavoastră a căzut de pe iaht. Cred că Woody a pus să fie omorât. Asta tot fratele lui Peggy trebuie să fi aranjat. Am auzit că are legături cu mafia din Marsilia. Ar fi putut plăti pe cineva din echipaj. Plec chiar astă-seară în Italia să discut cu căpitanul iahtului.

Tyler îl ascultă cu atenție. Apoi spuse:

— E o idee bună. *Căpitanul Vacarro nu ştie nimic.*

— Am să încerc să mă întorc până joi, când se va citi testamentul.

Tyler spuse:

— Şi adevărata Julia? Sunteți sigur că este în siguranță?

— Oh, da, zise Steve. E la mine acasă. Acolo n-o s-o caute nimeni.

Capitolul 33

Zeii sunt de partea mea. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cu o seară înainte, Steve Sloane îi dezvăluise locul unde se ascundea Julia. *Hal Baker e un incompetent,* se gândi Tyler. *Am să mă ocup chiar eu de Julia.*

Clark intră în încăpere.

— Sunteți căutat la telefon, domnule judecător.

Era Keith Percy.

— Tyler?

— Da, Keith.

— Voiam să te pun la curent cu starea lui Margo Posner.

— Da?

— Tocmai m-a sunat doctorul Gifford. Tipa nu e zdravănă. Au trebuit s-o izoleze.

Tyler se simți uşurat.

— Îmi pare rău.

— Voiam să fii liniştit. Nu mai constituie un pericol pentru familia ta.

— Apreciez acest lucru, spuse Tyler.

***

Tyler se duse în camera lui şi îi telefonă lui Lee. Aşteptă mult până când acesta îi răspunse.

— Alo? Se auzeau voci. Lee?

— Cine-i acolo?

— Tyler.

— Ah, da, Tyler.

Se auzea zgomot de pahare.

— Dai o petrecere, Lee?

— Da. Vrei să vii şi tu?

Tyler se întrebă cine erau invitații.

— Aş fi vrut. Ți-am telefonat ca să te anunț să te pregăteşti de plecare.

Lee râse.

— Pe iahtul ăla mare şi alb?

— Da.

— Sigur. Sunt gata oricând, zise el batjocoritor.

— Vorbesc serios, Lee.

— Haide, Tyler. Judecătorii n-au iahturi. Trebuie să închid. Mă cheamă musafirii.

— Aşteaptă, zise Tyler disperat. Ştii cine sunt?

— Sigur, eşti…

— Sunt Tyler Stanford. Tatăl meu a fost Harry Stanford.

Se lăsă liniştea.

— Glumeşti?

— Nu. Acum sunt în Boston pentru citirea testamentului.

— Dumnezeule! Eşti *acel* Stanford! Nu ştiam. Îmi pare rău. Am auzit ceva la ştiri, dar n-am fost prea atent. Nu mi-am închipuit niciodată că e vorba de tine.

— Nicio problemă.

— Chiar vorbeai serios, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Vom face o mulțime de lucruri împreună, zise Tyler. Asta dacă vrei şi tu.

— Sigur. În vocea lui Lee se citea entuziasmul. E într-adevăr o veste mare, Tyler…

Când Tyler lăsă jos receptorul, zâmbea. Lămurise lucrurile cu Lee. *Acum,* îşi zise el, a *venit vremea să mă ocup de sora mea.*

Tyler intră în biblioteca mare care adăpostea colecția de arme a lui Harry Stanford. Deschise dulapul şi scoase o cutie de mahon. Trase un sertar din care luă muniție. Urcă în dormitorul lui, încuie uşa şi deschise cutia. Înăuntru erau două revolvere *Ruger,* preferatele lui Harry Stanford. Tyler scoase unul din ele, îl încărcă cu grijă, apoi puse muniția care mai rămăsese în cutie, lângă celălalt revolver. Ascunse cutia în sertarul biroului. *E de ajuns o singură împuşcătură,* se gândi el. Învățase să

tragă la şcoala militară la care-l trimisese tatăl lui.

Îți mulțumesc, tată.

Luă cartea de telefon şi căută adresa de acasă a lui Steve Sloane.

Newbury Street, numărul 280, Boston.

Se îndreptă spre garajul în care erau şase maşini. Alese Mercedes-ul negru, care i se păru cel mai puțin bătător la ochi. Deschise uşa garajului, ascultând dacă nu cumva atrăsese atenția cuiva.

Era linişte.

În drum spre casa lui Steve Sloane, Tyler se gândi la ce urma să facă. Nu mai comisese până atunci o crimă cu mâna lui. Dar de data aceasta nu avea de ales. Julia Stanford era ultimul obstacol care-l despărțea de visurile lui. Odată cu dispariția ei, problemele lui aveau să ia sfârşit. *Pentru totdeauna,* îşi zise Tyler.

Conduse încet, cu grijă. Ajuns pe Newbury Street, Tyler trecu de casa lui Steve. Câteva maşini erau parcate pe stradă, dar nu se vedea niciun trecător.

Îşi parcă maşina ceva mai departe şi se îndreptă spre casă. Sună la uşă şi aşteptă.

Se auzi vocea Juliei.

— Cine e?

— Sunt judecătorul Stanford.

Julia deschise uşa. Îl privi surprinsă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, zise el. Steve Sloane mi-a spus că ar trebui să avem o discuție. De la el ştiu că eşti aici. Pot să intru?

— Da, bineînțeles.

Tyler intră în hol şi o privi pe Julia închizând uşa în urma lui. Ea îl conduse în camera de zi.

— Steve nu-ă aici, spuse ea. E în drum spre San Remo.

— Ştiu. Se uita în jur. Eşti singură?

— Da. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Despre ce voiai să discutam?

— Despre tine, Julia. M-ai dezamăgit.

— Dezamăgit…?

— N-ar fi trebuit să vii aici. Chiar ai crezut că poți veni pur şi simplu, iar la plecare să fii în posesia unei averi care nu-ți aparține?

Ea îl privi o clipă.

— Dar am dreptul…

— N-ai niciun drept, izbucni Tyler. Unde-ai fost toți aceşti ani când noi eram umiliți şi pedepsiți de tata? Ne rănea ori de câte ori avea posibilitatea. Ne-a făcut viața un iad. Tu n-a trebuit să treci prin toate astea. Noi am trecut şi deci noi merităm banii. Nu tu.

— Şi ce-ai vrea să fac?

Tyler râse.

— Ce-aş vrea să faci? Nimic. Ai făcut deja. Aproape că ai stricat totul, înțelegi?

— Nu, nu înțeleg.

— E foarte simplu. Scoase revolverul. Iar acum ai să dispari.

Ea se dădu un pas înapoi.

— Taci acum. Să nu mai pierdem timpul. O să plecam într-o scurtă excursie.

— Şi dacă nu vreau să merg?

— Oh, o să mergi. Vie sau moartă. Ai de ales.

În momentul de tăcere care urmă, Tyler îşi auzi vocea răsunând din cealaltă încăpere. *Oh, o să mergi. Vie sau moartă. Ai de ales.* Se întoarse.

— Ce…?

Steve Sloane, Simon Fitzgerald, locotenentul Kennedy şi doi polițişti în uniformă pătrunseră în camera de zi. Steve ținea în mâna un casetofon.

Locotenentul Kennedy spuse:

— Dă-mi pistolul.

Tyler îngheță pentru o clipă, apoi se forță să zâmbească.

— Bineînțeles. Voiam numai s-o sperii, să o determin să plece de aici. E o impostoare. Puse pistolul în mâna întinsa a polițistului. Pretinde o parte din averea familiei. Doar n-aveam s-o las să scape atât de uşor. Aşa că…

— S-a terminat, zise Steve.

— Ce vrei să spui? Ziceai că Woody este responsabil pentru…

— Woody n-ar fi fost în stare să plănuiască ceva atât de inteligent, iar Kendall avea deja succes în afaceri. Aşa că am pornit la verificarea ta. Dmitri Kaminsky a fost ucis în Australia, însă poliția i-a găsit în buzunar numărul tău de telefon. Te-ai folosit de el ca să-ți omoare tatăl. Tu eşti cel care a adus-o pe Margo Posner şi apoi ai insistat că era o impostoare, ca să îndepărtezi orice suspiciune în ceea ce te priveşte. Tu eşti cel care a insistat să se facă testul ADN, aranjând să fie furat cadavrul. Şi tot tu i-ai dat telefon falsului Timmons. Tu ai angajat-o pe Margo Posner să se dea drept Julia, apoi ai internat-o într-o clinică de psihiatrie.

Tyler privi în jurul lui şi vorbi pe un ton periculos de calm:

— Un număr de telefon găsit asupra unui mort este singura voastră dovadă? Nu-mi vine să cred! Nu va bazați decât pe *asta?* Dmitri avea numărul meu de telefon pentru că m-am gândit că tata s-ar putea să fie în pericol. I-am spus lui Dmitri să aibă grija. Dar se pare că n-a avut. Cel care l-a ucis pe tata, l-a ucis probabil şi pe el. Pe acesta ar trebui să-l caute poliția. L-am sunat pe Timmons pentru că voiam ca el să afle adevărul. Cineva s-a dat drept el. Nu ştiu cine. Şi, atâta timp cât nu-l găsiți şi nu puteți face legătura cu mine, nu aveți nimic. În ce o priveşte pe Margo Posner, chiar am crezut că era sora noastră. A avut o criză de isterie şi a început să amenințe că ne va omori pe toți. Am convins-o să plece la Chicago. Apoi am aranjat să fie ridicată de la aeroport şi internată. Voiam ca presa să nu afle nimic şi astfel să-mi protejez familia.

— Ai venit aici să mă omori, zise Julia.

Tyler clătină din cap.

— N-aveam nici cea mai mica intenție. Eşti o impostoare. N-am vrut decât să te sperii.

— Minți.

El se întoarse spre ceilalți.

— Ar mai fi ceva la care ar trebui să vă gândiți. Este foarte posibil ca nimeni din familie să nu fie implicat. Asta nu v-a trecut prin minte? Se întoarse spre Simon Fitzgerald. Am să vă dau în judecată pe amândoi pentru calomnie şi am să vă las în sapă de lemn. Ei sunt martorii mei. Când voi termina cu voi, o să vă doriți să nu mă fi cunoscut vreodată. Am să vă distrug. Se uită spre Steve. Îți promit că citirea testamentului va fi ultima ta datorie ca avocat. Iar acum, daca nu mă acuzați de port ilegal de arma, plec.

Se priviră nesiguri unul pe altul.

— Nu? Atunci, la revedere.

Se uitară neputincioşi cum ieşea din încăpere.

Locotenentul Kennedy a fost primul care a vorbit.

— Dumnezeule! Chiar îl credeți?

— E un bluf, zise Steve. Însă nu putem dovedi nimic. Are dreptate. Ne trebuie dovezi. M-am gândit că va ceda psihic, dar se pare că l-am subestimat.

— A ştiut să se apere, zise Simon Fitzgerald. Fără Dmitri Kaminsky sau mărturia lui Margo Posner nu avem altceva decât suspiciune.

— Dar m-a amenințat cu moartea, protestă Julia.

— Ai auzit ce-a spus, zise Steve. Nu voia decât să te sperie, pentru că a crezut că eşti o impostoare.

— Nu voia numai să mă sperie, zise Julia. Chiar avea de gând să mă omoare.

— Ştiu, dar nu putem face nimic. Am ajuns de unde am plecat.

Fitzgerald se încruntă.

— E chiar mai rău, Steve. Tyler a vorbit serios. Ne va

da în judecată. Iar dacă nu ne putem dovedi acuzațiile, suntem în mare bucluc.

***

După ce plecară ceilalți, Julia îi spuse lui Steve:

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate. Mă simt într-un fel răspunzătoare. Daca n-aş fi venit aici…

— Nu fii prostuță, zise Steve.

— Spunea că o să vă ruineze. Poate s-o facă?

Steve ridică din umeri.

— Vom trăi şi vom vedea.

Julia ezită.

— Steve, aş vrea să te ajut.

El o privi uimit.

— Ce vrei să spui?

— Voi avea o mulțime de bani. Aş vrea să-ți dau…

— Îți mulțumesc, Julia, dar nu pot accepta banii. Am să mă descurc.

— Dar…

— Nu-ți face griji.

Ea tresări.

— E un om rău.

— Ai făcut un lucru foarte curajos.

— Ai spus că n-aveai cum să-l prinzi, aşa că m-am gândit că dacă-l trimiți aici, îi putem întinde o cursă.

— Se pare că noi suntem cei care am căzut în cursă.

***

În noaptea aceea Julia rămase trează mult timp, gândindu-se la Steve şi întrebându-se cum îl putea ajuta. *N-ar fi trebuit să vin,* îşi zise ea. Dar dacă n-aş fi venit, nu l-aş fi întâlnit.

În camera de alături, Steve stătea în pat şi se gândea la ea. Îi era greu s-o ştie atât de aproape.

Erau despărțiți numai de un perete. *Ce naiba e cu*

mine? Peretele ăsta are grosimea unui miliard de dolari.

Tyler era într-o dispoziție nemaipomenită. În drum spre casă se gândi la cele întâmplate şi la felul în care scăpase. *Sunt ca nişte pigmei care încearcă să doboare un uriaş,* îşi spuse el. N-avea de unde să ştie că acestea fuseseră cândva şi gândurile tatălui lui.

— Când Tyler ajunse la Rose Hill, îl întimpină Clark.

— Buna seara, domnule judecător. Sper că va simțiți bine astă-seară.

— Nu m-am simțit nicicând mai bine, Clark.

— Vă pot servi cu ceva?

— Da. Cred c-aş bea un pahar de şampanie.

— Bineînțeles, domnule.

Îşi sărbătorea victoria. *Mâine am să moştenesc două miliarde de dolari.* Repeta fraza iar şi iar. *Două miliarde... două miliarde...* Se hotărî să-l sune pe Lee.

De data aceasta Lee îi recunoscu vocea imediat.

— Tyler! Ce mai faci? îl întrebă el cu căldură.

— Bine, Lee.

— Aşteptam veşti de la tine.

Tyler tresări de bucurie.

— Da? Ce-ai zice să vii mâine la Boston?

— Sigur... dar de ce?

— Mâine se va citi testamentul. Voi moşteni peste două miliarde de dolari.

— Două... E fantastic!

— Vreau să-mi fii alături. Vom alege împreună iahtul.

— Oh, Tyler! Sună minunat.

— Deci vii?

— Bineînțeles.

Când Lee lăsă jos receptorul, începu să repete visător: *Două miliarde... două miliarde...*

Capitolul 34

Cu o zi înainte de citirea testamentului, Kendall şi Woody stăteau în biroul lui Steve.

— Nu înțeleg de ce ne-ai chemat aici, zise Woody. Testamentul va fi citit de-abia mâine.

— Vreau să vă fac cunoştința cu cineva, le spuse Steve.

— Cu cine?

— Cu sora voastră.

— Am cunoscut-o deja, spuse Kendall.

Steve vorbi la interfon:

— Pofteşte-o înăuntru, te rog.

Kendall şi Woody se priviră mirați. Uşa se deschise şi intră Julia Stanford. Steve se ridică.

— Ea este sora voastră, Julia.

— Ce naiba vrei să spui? explodă Woody.

— Să va explic, spuse Steve calm. Vorbi timp de cincisprezece minute şi termină prin a spune: Perry Winger va poate confirma. A făcut testul ADN.

Când sfârşi ce avea de spus, Woody zise:

— Tyler! Nu-mi vine să cred!

— Acesta e adevărul.

— Nu înțeleg. Amprentele celeilalte femei dovedesc că ea este Julia. Am încă hârtia pe care i s-au luat amprentele.

Inima lui Steve începu să bată cu putere.

— O mai ai?

— Da. Am păstrat-o.

— Aş vrea să-mi faci o favoare.

***

La ora zece în dimineața următoare, în sala de şedințe a firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald* se adunase un grup numeros. Simon Fitzgerald stătea în capul mesei. Le prezenta lui Kendall, Tyler şi Woody pe doi dintre străinii

prezenți în încăpere:

— William Parker şi Patrick Evans, avocați la firmele care reprezintă *Stanford Enterprises.* Au adus cu ei raportul financiar al companiei. Vom discuta mai întâi testamentul, apoi îi voi lăsa pe ei să vorbească.

— Haideți mai repede, zise Tyler nerăbdător. Stătea mai departe de ceilalți. *Nu numai că am să pun mâna pe bani, dar am să va distrug, ticăloşilor!*

Simon Fitzgerald dădu din cap.

— Imediat.

În fața lui era o foaie pe care stătea scris: HARRY STANFORD – ULTIMUL TESTAMENT.

— Am să vă dau fiecăruia câte o copie. V-am spus deja că urmaşii lui Harry Stanford vor moşteni câte o parte egală din avere.

Julia se uita spre Steve, radiind de fericire.

Mă bucur pentru ea, se gândi Steve. *Cu toate că de acum va fi mult mai presus decât mine.*

Simon Fitzgerald continuă:

— Mai sunt cam douăsprezece persoane cărora li s-a lăsat câte ceva, dar sunt sume minore.

Tyler se gândea. *Lee va fi aici după-amiază. Vreau să mă duc la aeroport să-l întâmpin.*

— Aşa cum vi s-a spus mai devreme, *Stanford Enterprises* valorează în jur de şase miliarde de dolari. Am să-l las acum pe domnul Parker să vă vorbească.

William Parker deschise o servietă din care scoase câteva hârtii.

— Este adevărat. Cu toate astea… Urmă o pauză apăsătoare. *Stanford Enterprises* are un deficit de cincisprezece miliarde.

Woody se ridica în picioare.

— Ce naiba înseamnă asta?

Tyler deveni pământiu.

— E cumva o glumă macabră?

— Asta trebuie să fie, zise Kendall cu voce răguşită.

Domnul Parker se întoarse spre unul din bărbații din

încăpere.

— Domnul Leonard Redding face parte din comisia de securitate şi schimburi. Am să-l las pe dânsul să vă explice.

— În ultimii doi ani, Harry Stanford a fost convins că rata dobânzilor o să scadă. În trecut, acumulase astfel milioane. Când rata dobânzilor a început să se ridice, el era încă convins că avea din nou să scadă. A făcut cumpărări masive pe termen lung, dar dobânzile au crescut în continuare. Băncile au făcut afaceri cu el pentru că-i cunoşteau reputaţia şi averea imensă, dar când el a încercat să-şi recupereze pierderile, investind în afaceri foarte riscante, au început să se îngrijoreze. A făcut o serie de investiţii dezastruoase.

— Cu alte cuvinte, îl întrerupse Patrik Evans, datoriile creşteau progresiv, datorită operaţiilor ilegale.

— Corect. Din nefericire pentru el, a trebuit să tot împrumute bani să acopere datoriile făcute mai înainte. Era un cerc vicios. Când băncile au început să-şi pună întrebări în legătura cu afacerile lui, el a prezentat bilanţuri false prin care se declara falit şi acte false, pretinzând că-şi vânduse proprietăţile. A comis fraudă. Atunci a intervenit Interpolul. Lângă mine este inspectorul Patou, de la Siguranţa franceză. Vreţi să explicaţi dumneavoastră în continuare?

Inspectorul Patou vorbea cu un uşor accent franţuzesc.

— La cererea Interpolului i-am luat urma lui Harry Stanford la St. Paul-de-Vence. Am trimis trei detectivi să-l urmărească. A reuşit să-i păcălească.

— De-aia ne-a lăsat noua toată averea lui. Pentru că nu mai avea nimic!

— Aveţi dreptate, zise William Parker. Aţi fost trecuţi în testament pentru că toate băncile îl refuzau şi ştia că de fapt nu va lăsa nimic. A vorbit însă cu René Gautier de la *Crédit Lyonnais,* care i-a promis ajutorul. În clipa în care Harry Stanford avea să fie din nou solvabil, s-a gândit să-şi schimbe testamentul.

— Şi cum rămâne cu iahtul, cu avionul şi cu casele? întrebă Kendall.

— Îmi pare rău, zise Parker. Vor fi vândute ca să acopere o parte din datorii.

Lui Tyler nu-i venea să creadă. Era un coşmar. Nu mai era Tyler Stanford multimiliardarul. Era un biet judecător. Se ridică, tulburat.

— Nu… Nu ştiu ce să spun. Dacă nu mai aveți altceva… Trebuia să ajungă repede la aeroport, să-l întimpine pe Lee şi să-i explice ce se întâmplase.

— Mai este ceva, spuse Steve.

— Da?

Steve îi făcu semn unui bărbat care stătea în dreptul uşii.

Uşa se deschise şi Hal Baker intră.

— Buna, judecătorule.

***

Ideea i-a venit când Woody i-a spus că avea hârtia cu amprente.

— Aş vrea s-o văd, îi spuse Steve.

Woody îl privise mirat.

— De ce? Conține cele două seturi de amprente ale femeii. Se potrivesc. Le-am verificat.

— Dar amprentele au fost luate de către tipul care se dădea drept Frank Timmons, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci conține şi amprentele lui.

S-a dovedit că Steve avea dreptate. Amprentele lui Hal Baker erau peste tot pe foaia de hârtie şi în mai puțin de treizeci de minute, computerele i-au dezvăluit identitatea. Steve, îi telefonase judecătorului din Chicago. S-a emis un mandat de arestare şi doi detectivi au fost trimişi acasă la Hal Baker.

Era în gradină şi juca fotbal cu Billy.

— Domnul Baker?

— Da.

Detectivii îi arătară insignele.

— Procurorul ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Nu pot. Părea indignat.

— Aş putea să vă întreb de ce? îl întrebă unul dintre detectivi.

— Nu vezi? Joc fotbal cu fiul meu.

Procurorul citise dosarul procesului lui Hal Baker. Îl privi pe bărbatul care stătea în faţa lui şi spuse:

— Înţeleg că sunteţi un om de familie.

— Aşa este, spuse Hal Baker mândru. De asta are nevoie ţara noastră. Dacă fiecare familie ar…

— Domnule Baker, aţi lucrat pentru judecătorul Stanford.

— Nu cunosc niciun judecător Stanford.

— Am să vă reîmprospătez eu memoria. V-a eliberat condiţionat. S-a folosit de dumneavoastră atunci când v-a pus să vă daţi drept Frank Timmons şi avem motive să credem că v-a cerut de asemeni să o omorâţi pe Julia Stanford.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— E vorba de o condamnare între zece şi douăzeci de ani. Eu am să insist pentru douăzeci.

Hal Baker pali.

— Nu puteţi face una ca asta. Soţia şi copiii mei…

— Exact. Pe de altă parte, îi zise procurorul, aş putea să aranjez să scapi foarte uşor, dacă ne ajuţi să obţinem anumite dovezi.

Hal Baker începuse să transpire.

— Ce trebuie să fac?

— Vorbeşte.

Acum, în sala de şedinţe a firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald,* Hal Baker îl privi pe Tyler şi spuse:

— Ce mai faci, judecătorule?

— Hei! E Frank Timmons! exclamă Woody.

Steve i se adresa lui Tyler.

— Acesta este cel căruia i-ați ordonat să pătrundă în birourile noastre ca să va aducă o copie a testamentului, să îl dezgroape pe tatăl dumneavoastră şi să o omoare pe Julia Stanford.

— Eşti nebun. A fost închis de nu ştiu câte ori. Nimeni nu va crede cuvântul lui contra cuvântului meu.

— Nici nu trebuie, zise Steve. L-ai mai văzut vreodată pe acest om?

— Bineînțeles. Chiar eu l-am judecat.

— Şi cum îl cheamă?

— Se numeşte… îşi dădu seama că era atras într-o capcană. Probabil că foloseşte o grămadă de nume.

— Când l-ați judecat se numea Hal Baker.

— Da.

— Iar când a venit la Boston, l-ați prezentat ca fiind Frank Timmons.

— Pai, eu…

— Ați aranjat să fie eliberat condiționat şi l-ați folosit când ați vrut să dovediți că Margo Posner era adevărata Julia.

— N-am nicio legătură cu asta. Am văzut-o prima oara pe femeia aceea când a apărut aici.

Steve se întoarse spre locotenentul Kennedy.

— Ați auzit?

— Da.

Steve i se adresa lui Tyler.

— Am verificat-o pe Margo Posner. Şi ea a fost judecată de tine şi ți-a fost încredințată în custodie. Procurorul din Chicago a obținut azi-dimineață un mandat de percheziție şi a găsit în seiful tău un act prin care Julia îți încredința partea ei de moştenire. Documentul a fost semnat cu cinci zile înainte ca presupusa Julia să sosească la Boston.

— Domnule judecător Stanford, sunteți arestat. Veți fi trimis înapoi la Chicago. „Aveți dreptul să nu spuneți

nimic. Tot ce spuneți poate şi va fi folosit împotriva dumneavoastră, la tribunal. Aveți dreptul să discutați cu un avocat, care să fie prezent în timpul interogatoriului. Daca nu vă puteți permite unul, vă va fi repartizat un avocat din oficiu." Ați înțeles? îl întrebă locotenentul Kennedy.

— Da. Un zâmbet de triumf îi lumina fața. *Ştiu cum să-i înving,* îşi spuse el.

— Sunteți gata?

El dădu din cap şi spuse calm:

— Da. Aş vrea să mă întorc la Rose Hill să-mi iau câteva lucruri.

— Bine. Veți fi însoțit de doi polițişti.

Tyler se întoarse să se uite la Julia. Avea atâta ură în priviri încât ea începu să tremure.

O jumătate de oră mai târziu, Tyler şi cei doi polițişti ajunseră la Rose Hill.

— Nu durează decât câteva minute, spuse Tyler.

Urcă treptele spre dormitorul lui. Odată ajuns în cameră, Tyler se îndreptă spre birou, scoase pistolului şi îl încărcă.

Zgomotul provocat de împuşcătură păru să reverbereze la nesfârşit.

Capitolul 35

Woody şi Kendall stăteau în biblioteca de la Rose Hill. Şase bărbaţi în halate albe luau tablourile de pe pereţi şi dezasamblau mobilierul.

— Este sfârşitul unei ere, oftă Kendall.

— Este de-abia începutul, spuse Woody. Zâmbi. Aş fi vrut să-i vad faţa lui Peggy când va afla ce înseamnă jumătate din moştenirea mea. Îşi luă sora de mâna. Eşti bine? Mă refer la Marc.

Ea dădu din cap.

— O să-mi treacă. Oricum, voi fi foarte ocupată. Peste două săptămâni începem pregătirile pentru noua colecţie. După asta, am să vad ce se va mai întâmpla.

— Sunt sigur că totul va fi bine. Se ridică. Am de dat un telefon foarte important. Trebuia să-i spună lui Mimi Carson ce se întâmplase.

— Mimi, zise Woody rugător, mă tem că va trebui să renunţ la planurile mele. Lucrurile n-au ieşit aşa cum sperasem.

— Eşti bine, Woody?

— Da. S-au petrecut foarte multe aici. M-am despărţit de Peggy.

Urmă o pauză lungă.

— Te întorci la Hobe Sound?

— Să fiu sincer, nu ştiu ce voi face.

— Woody?

— Da?

— Întoarce-te, te rog, spuse ea cu blândeţe.

Julia şi Steve erau în grădină.

— Îmi pare rău de întorsătura pe care au luat-o lucrurile, spuse Steve.

Julia îi zâmbi.

— Oricum, n-aş fi avut nevoie de o sută de bucătari.

— Nu eşti dezamăgită că ai venit degeaba până aici?

Ea îl privi în ochi.

— Chiar a fost degeaba, Steve?

N-aveau să ştie niciodată cine a făcut primul gest, dar ea se trezi în brațele lui. Se sărutară.

— Mi-am dorit să fac asta din clipa în care te-am cunoscut.

Julia clătină din cap.

— Când m-ai văzut prima oară, mi-ai spus să plec.

El râse forțat.

— Aşa am făcut, nu? Ei bine, nu mai vreau să pleci.

Ea se gândi la cuvintele lui Sally. *Nu ştii dacă te-a cerut de nevastă?*

— Să fie asta o cerere în căsătorie?

Steve o strânse mai tare în brațe.

— Bineînțeles. Vrei să te măriți cu mine?

— Da.

Kendall ieşi în gradină. Ținea în mână o bucată de hârtie.

— Tocmai am primit-o prin poştă.

Steve o privi îngrijorat.

— Doar nu este altă…

— Nu. Am fost numită *cel mai bun designer al anului.*

Woody, Kendall, Julia şi Steve stăteau la masa din sufragerie. În jurul lor, muncitorii scoteau scaunele şi canapelele.

Steve se întoarse spre Woody.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Mă întorc la Hobe Sound. Mai întâi, voi lua legătura cu doctorul Tichner.

Kendall se uită la Julia.

— Te întorci în Kansas?

Când eram mică, se gândi Julia, *îmi doream ca cineva să mă ia din Kansas şi să mă aducă într-un loc minunat unde-l voi găsi pe prințul meu.* Îl luă pe Steve de mâna.

— Nu. Nu mă mai întorc în Kansas.

Se uitară cum doi dintre muncitori scoteau din încăpere imensul portret al lui Harry Stanford.

— Nu mi-a plăcut niciodată tabloul asta, spuse Woody.

Sfârşit